RETUTINDENI SÎNT JOCURI!

4

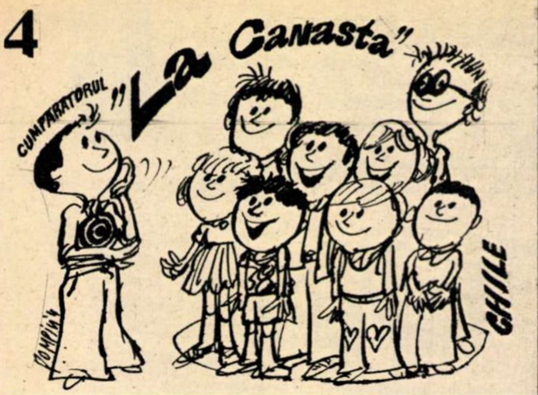

La Canasta, înseamnă, în spaniolă «coşul». Acesta este numele jocului. 10—15 participanţi stau în cerc. Fiecare alege numele unui fruct. Unul se numeşte «portocală», un altul «pară» etc.

În cerc intră cumpărătorul — adică cel care prinde. După ce este întrebat ce ar vrea să cumpere, el numeşte mai multe fructe. Jucătorii care poartă numele acestor fructe trebuie să schimbe repede-locurile între ei, în timp ce «cumpărătorul» se străduieşte să ocupe unul din locurile eliberate pentru o clipă. Dacă reuşeşte, cel rămas pe dinafară devine noul «cumpărător».

5

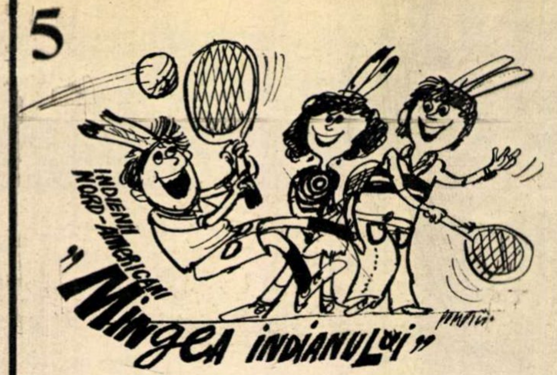

Acest joc, practicat de copii din triburile indiene este foarte vechi. Terenul de joc este lung de 50 m. La capetele lui se găseşte cîte o poartă de 2 m lăţime. Jucătorii au în ambele mîini rachete, care constau dintr-o ramă rotundă şi un mîner de lemn, suprafaţa de lovire fiind îmbrăcată cu o plasă nu prea întinsă din coajă de salcie. Ca minge se întrebuinţează o bilă îmbrăcată în piele. Numărul jucătorilor este nelimitat. Iniţial, jocul acesta se practica pe un teren uriaş, iar cîştigător era primul care reuşea să tragă un gol. Astăzi suprafaţa de joc este mai mică şi se joacă pînă la un număr de goluri dinainte stabilit.

6

La joc participă două echipe, fiecare formată din cel puţin 10 membri. Pe terenul de joc se desenează un

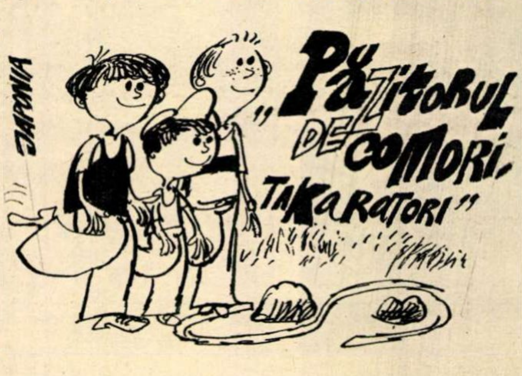

«S» uriaş. În fiecare buclă a lui «S» sînt aşezate două pietroaie sau două cărămizi, care reprezintă comoara. Pe teren mai sînt marcate, risipit, mai multe insule. Întregul teren este astfel tăiat de o linie de mijloc, încît să împartă pe «S» tocmai la mijloc. Cîţiva jucători din fiecare echipă rămîn, ca apărători, direct lîngă comoară, ceilalţi se risipesc pe teren pentru ca apoi, la momentul potrivit, să încalce linia care taie S-ul şi să cucerească comoara. Dar pentru aceasta ei trebuie să ţopăie într-un singur picior şi au voie să se odihnească doar în «insule».

Momentul atacului rămîne la liberă alegere. Dacă în cursul jocului un adversar este prins de către altul, trebuie — tot într-un picior — să se lupte între ei. Învinsul — cel care este dezechilibrat şi pune jos şi al doilea picior sau cade — părăseşte jocul. Învingătoare este echipa care cîştigă comoara adversarului.

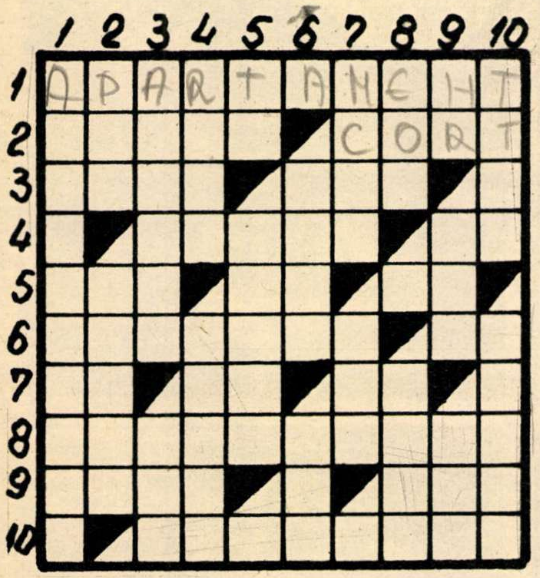

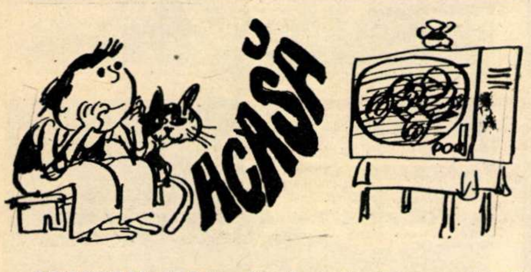

ORIZONTAL: 1) Baie, cămară, pivniţa, într-un cuvînt; 2) Aglomeraţii mari de case — Casă portabilă; 3) Pe pereţi — Canal în R.P. Chineză folosit în irigaţie; 4) Locuinţă nomadă din Asia Centrală acoperită cu pîslă — Zina Jora; 5) Imagine toracică normală (abr.) — Una şi alta! Locuiesc la stînă; 6) Autorul poeziei «Minaretul». — Dese! 7) La coborîre! — Pe prispă! — Iancu Horia; 8) Cămara tuturor! 9) Adăpostul navelor. — Orăşel în R.P. Polonă; 10) Odăi.

VERTICAL: 1) Camere de dormit (pl. 2) Epocă. — Deasupra casei; 3) Planeta pe care o locuim. — Port pescăresc în Republica Indonezia; 4) Studiu restrîns. — Nume turcesc; 5) La plecarea din cabane! — Platformă destinată încărcării şi descărcării mărfurilor (pl.); 6) Locuieşti. — Zăpadă, materia primă pentru iglu.; 7) În acest loc (pop.). — Rînduială. 8) Sutele de mii de apartamente din acest cincinal. — Sală de dimensiuni foarte mari (pl.); 9) Perete! — Cărămidă peste cărămidă! — Din cînd în cînd; 10) Casă peste casă. — Poet persan autorul povestirii «Preţul casei şi vecinul«.

Dicţionar: SEI, LAD, IDI.

ORIZONTAL: 1) DEPENDINTE, 2) ORAŞE CORT. 3) RAME
ŞEI A 4) M. IURTA. ZI. 5) ITN. AA. OI. 6) TATOMIR. DS. 7) OB. SP.
I.H.A. 8) ALIMENTARA; 9) RADAR E. LAD. 10) E. INCĂPERI

De la 9 la 99 de ani,
lectura preferată:
„CUTEZĂTORII“
Abonîndu-vă la timp
vă asiguraţi
colecţia integrală
a revistei

CUPA „CUTEZĂTORII“ LA FOTBAL, EDIŢIA A III-a, 1973

Azi, 19 iulie 1973, cînd trimitem la tipar privind clasamentul celor peste 130 de echipe ale micilor fotbalişti de la sate, constatăm treceri zilnice de la un loc la altul.

IATĂ NOUL CLASAMENT:

1. **REAL OTEŞTI**, Cungrea, Olt; 2. **VIITORUL**, Seaca de Cîmp, Dolj; 3. **VIITORUL**, Cungrea, Olt; 4. **VULTURII**, Sicula, Arad; 5. **LUCEAFĂRUL**, Spătaru, Olt. 6. **VIITORUL**, Bujoru, Teleorman; 7. **BRADUŢUL**, Dofteana, Bacău; 8. **OLIMPIA**, Buda, Buzău; 9. **VOINŢA**, Cocorăştii-Mislii, Prahova; 10. **VOINŢA**, Pieleşti-Pîrşani, Dolj; 11. **CUTEZĂTORII**, Ştefăneşti, Botoşani; 12. **TEMERARII**, Săvîrşin, Arad; 13. **«VOINŢA»**, Bezdead, Dîmboviţa; 14. **VIITORUL**, Pietrosul-Găujani, Ilfov; 15. **PODGORIA**, Orleşti, Vîlcea; 16. **ŞOIMUL**, Căşeiu, Cluj; 17. **A.S. SILITORUL**, Bolintin-Deal, Ilfov; 18. **MUGURII**, Măgura-Caşin, Bacău; 19. **F.C. RACHETA**, Bezdead, Dîmboviţa; 20. **DINAMO**, Vădăstriţa, Olt; 21. **SPORT CLUB VOINŢA**, Urzicuţa, Dolj; 22. **FĂCLIA**, Pecica, Arad; 23. **NUFĂRUL**, Stăncuţa, Brăila; 24. **LĂSTARUL**, Ghioroc, Arad; 25. **VULTURII**, Dobra, Mehedinţi; 26. **VOINŢA**, Scorţaru-Sihleanu, Brăila; 27. **SPERANŢA**. Buneşti, Vîlcea; 28. **VIITORUL**, Blidari-Căiuţi, Bacău; 29. **VICTORIA**, Sicula, Arad; 30. **ŞOIMII CUTEZĂTORII»**, Dudeşti, Brăila; 31. **AVÎNTUL PIONIERESC**, Pecica, Arad; 32. **MUGURII**, Valea lui Mihai, Bihor; 33. **AJAX**, Pecica, Arad; 34. **VIRTUTEA**, Pecica, Arad; 35. **CRAVATA ROŞIE**, Pecica Arad; 36. **MUREŞUL**, Pecica, Arad; 37. **PIONIERIA**, Pecica, Arad; 38. **RACOS DE SUS**, Lueta, Harghita; 39. **VICTORIA**, Cocorăştii-Mislii, Prahova; 40. **ODORHEI**, Lueta, Harghita; 41. **COMĂNEŞTI**, Lueta, Harghita; 42. **VENUS**, Socodor, Arad; 43. **ÎNFRĂŢIREA**, Ioaniş, Bihor; 44. **CRĂCIUNEL**, Lueta, Harghita; 45. **OCLAND**, Lueta Harghita; 46. **MĂREŞTI**, Lueta Harghita; 47. **LORETA**, Lueta, Harghita; 48. **PITICII**, Tarpek-Lueta, Arad: 49. **F.C. VENUS**, Colceag, Prahova; 50. **PROGRESUL**, **CRAIVA**-Mărăuş, Arad; 51. **TEMERARII II**, Săvîrşin, Arad; 52. **ZARANDUL**, Bieci-Revetiş, Arad; 53. **VOINICII**, Sintea Mare, Arad; 54. **LUCEAFĂRUL**, Sefreuş, Arad; 55. **MUREŞUL**, Secu, Sibiu, 56. **FORRAS**, Izvorul-Lueta, Harghita; 57. **GLORIA**, Socodor. Arad; 58. **APOLLO**, Vînătorii Mici, Ilfov; 59. **IFSUJAG-TINERETUL**, Lueta, Harghita; 60. **SÎMPAUL**, Lueta, Harghita; 61. **AJAX**, Vădăstriţa, Olt; 62. **CĂRPINIŞ**, Timiş; 63. **ŞTIINŢA**, Murgeni, Vaslui; 64. **IFJUSAG**, Pecica, Arad; 65. **LEIIDIILET**, Pecica, Arad; 66. **JUPITER**, Limandul Nou, Arad; 67. **SPERANTA**. Simond, Arad; 68. **HALADOS**, Pecica, Arad; 69. **ELORE**, Pecica, Arad; 70. **LAURUL**, Dieci, Arad; 71. **ALMĂŞANA**, Almaş, Arad; 72. **INTER**, Grăniceri, Arad; 73. **CRIŞUL**, Dieci, Arad; 74. **ŞOIMII**, Buchiu-V. Timişului, Caraş-Severin; 75. **DETAŞAMENTUL II**, Poneasca, Caraş Severin; 76. **PROGRESUL**, Petroşiţa, Caraş-Severin; 77. **SPERANŢA**, Căvanu-Mitnicul Mare, Caras-Severin: 78. **VULTURUL**. Sadova-Piscu, Dolj; 79. **AVÎNTUL**, Lipov, Dolj; 80. **VIITORUL**, Lipov, Dolj; 81. **FLACĂRA**, Piscul Sadovei, Dolj; 82. **RAPID**, Sadova-Piscu, Dolj; 83. **FULGERUL**, Sadova, Dolj; 84. **DINAMO**, Bezdead, Dîmboviţa; 85. **ŞTIINŢA** Bezdead, Dîmboviţa; 86. **PROGRESUL**, Bezdead, Dîmboviţa; 87. **STEAUA**, Bezdead Dîmboviţa; 88. **RAPID**. Bezdead, Dîmboviţa; 89; **PRICHINDEL**, Bezdead, Dîmboviţa; 90. **CLASA A 8-a A**, Ştiubieni, Botoşani; 91. **CLASA A 8-a B**, Ştiubieni, Botoşani; 92. **CLASA A VI-a A**, Ştiubieni, Botoşani; 93. **VULTURII**, Petricanu, Botoşani; 94. **CLASA A V-a B**, Negreni-Ştiubieni, Botoşani; 95. **CLASA A VII-a B**, Ştiubieni, Botoşani; 96. **CUTEZĂTORII**, Mileanca-Codreni, Botoşani; 97. **CLASA A V-a A**, Ştiubieni, Botoşani; 98. **CLASA A VI-a B**, Ştiubieni, Botoşani; 99. **AVÎNTUL**, Măgura Banului, Buzău; 100. **GHIOCEII**, Dofteana, Bacău; 101. **VULTURUL**, Dofteana, Bacău; **SPERANŢA**, Buneşti, Vîlcea; 102. **TIMBOIEŞTI**, Vrancea; 103. **CUTEZĂTORII**, Scaioşi, Vîlcea; 104. **VULTURII**, Călineşti, Argeş; 105. **VIITORUL**, Lipov, Dolj; 106. **VÎLCELE**, Ialomiţa; 107. **VOINŢA**, Cocani, Ilfov; 108. **FILIPEŞTI-Tîrg**, Prahova; 109. **ORBEASCA**, Teleorman.

CLASAMENTUL FETELOR:

1. **VENUS**, Bogdăneşti, Bacău; 2. **CRIŞUL**, Sicula, Arad; 3. **VOINŢA** Bezdead, Dîmboviţa; 4. **DORA**, Săvîrşin, Arad; 5. **PECICANA**, Pecica, Arad; 6. **VIITORUL**, Almaş, Arad; 7. **SPERANŢA**, Buneşti, Vîlcea.

Secretarul juriului
N. DOANĂ

Cutezătorii 30
ADRESA REDACŢIEI: PIAŢA SCÎNTEII NR 1
BUCUREŞTI 33 — TELEFON 17 60 10

Redactor-şef: MIHAI NEGULESCU
Redactor şef adjunct: OVIDIU ZOTTA
Secretar general de redacţie: IOAN DONCA

Administraţia: **Editura Scînteia. Tiparul C.P.C.S.**
ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ŞI AGENŢIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POŞTALI ŞI DIFUZORII DE PRESĂ. CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE INTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA» SERVICIUL IMPORT-EXPORT, PRESĂ BUCUREŞTI — CALEA GRIVIŢEI NR. 64—66 P.O.B. — 2001

Redactor artistic: POMPILIU DUMITRESCU
Secretar de redacţie: LUCIA SICOMAŞ

LA BRADUL SINGURATIC

DESENE:
VIORICA MIHĂESCU
SCENARIUL:
LUDOVIC BOKOR ȘI VAL DUMITRESCU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

Pionierii de pe Dîmbul cu Brazi sînt vizitați de pădurar căruia, considerîndu-l suspect, nu-i spun nimic despre evenimentele din tabără. După ce pădurarul observă că pionierii nu au făcut foc în pădure, pleacă.

6

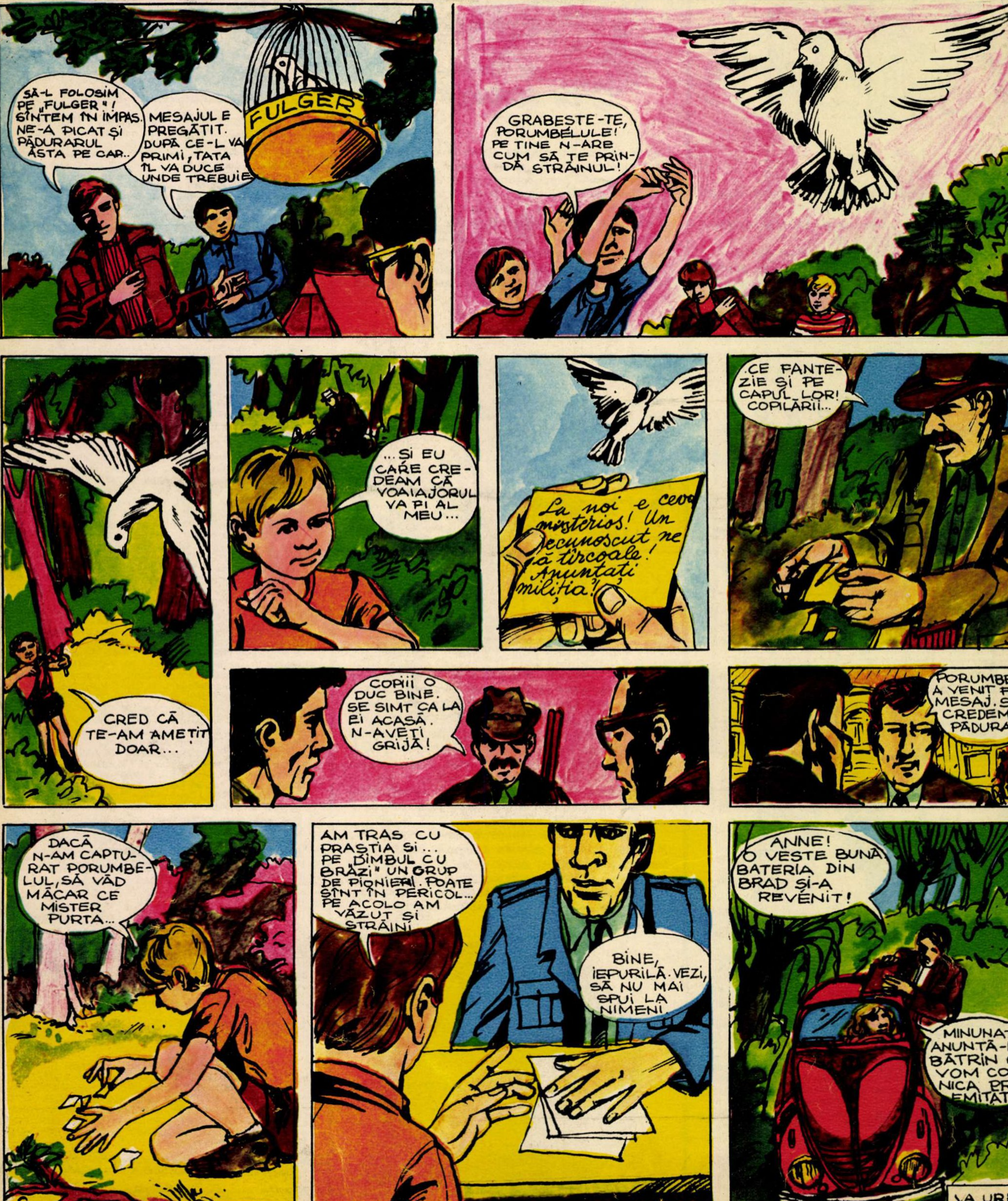
SĂ-L FOLOSIM PE „FULGER"! SÎNTEM ÎN IMPAS. NE-A PICAT ȘI PĂDURARUL ĂSTA PE CAP...
MESAJUL E PREGĂTIT. DUPĂ CE-L VA PRIMI, TATA ÎL VA DUCE UNDE TREBUIE.
FULGER
GRĂBEȘTE-TE, PORUMBELULE! PE TINE N-ARE CUM SĂ TE PRINDĂ STRĂINUL!
...ȘI EU CARE CREDEAM CĂ VOIAJORUL VA FI AL MEU...
La noi e ceva misterios! Un necunoscut ne dă tîrcoale! Anunțați miliția!
CE FANTEZIE ȘI PE CAPUL LOR! COPILĂRII...
CRED CĂ TE-AM AMEȚIT DOAR...
COPIII O DUC BINE. SE SIMT CA LA EI ACASĂ. N-AVEȚI GRIJĂ!
PORUMBELUL A VENIT FĂRĂ MESAJ. SĂ-L CREDEM PE PĂDURAR?
DACĂ N-AM CAPTURAT PORUMBELUL, SĂ VĂD MĂCAR CE MISTER PURTA...
AM TRAS CU PRAȘTIA ȘI... PE „DÎMBUL CU BRAZI" UN GRUP DE PIONIERI. POATE SÎNT ÎN PERICOL... PE ACOLO AM VĂZUT ȘI STRĂINI
BINE, IEPURILĂ. VEZI, SĂ NU MAI SPUI LA NIMENI.
ANNE! O VESTE BUNĂ. BATERIA DIN BRAD ȘI-A REVENIT!
MINUNAT! ANUNȚĂ-L PE BĂTRÎN CĂ VOM COMUNICA PRIN EMIȚĂTOR
VA URMA

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAŢIONAL AL ORGANIZAŢIEI PIONIERILOR

31

JOI, 2 AUGUST 1973,
ANUL VII (306)

16 pagini, 1 leu

În acest număr:
- FORUM '73 *
- ZIUA MARINEI
- Ţara Haţegului

Atenţiune!
Cu toată viteza înainte!

ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

a

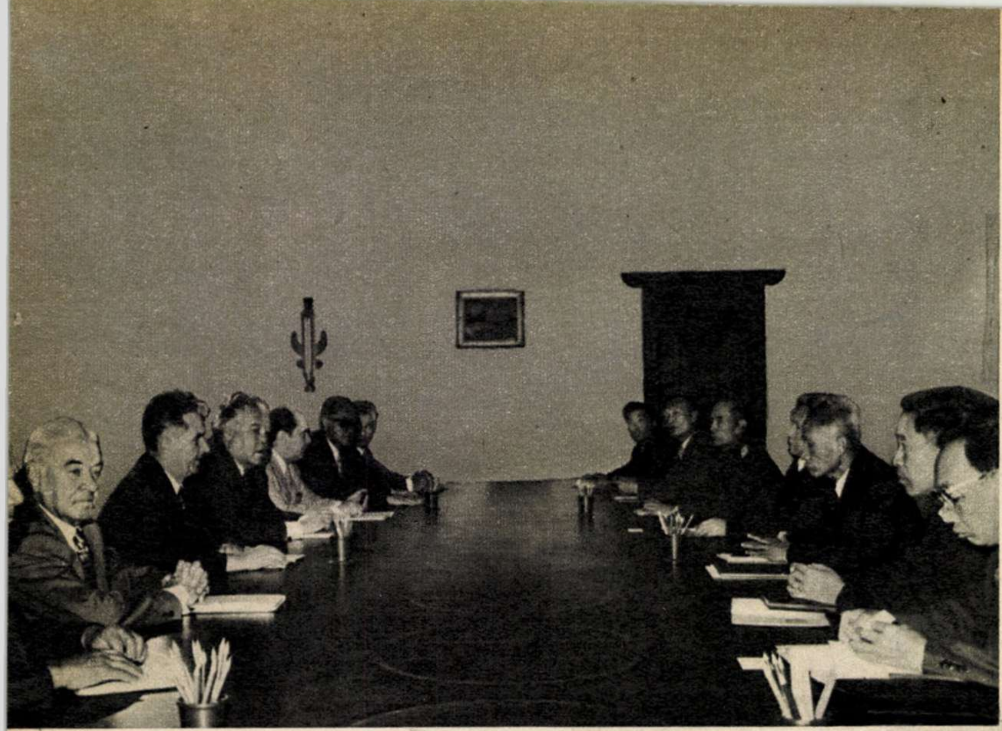

Tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a primit duminică, 29 iulie 1973, în stațiunea Neptun, pe tovarășul Fam Van Dong, membru al Biroului Politic al Comitetului Central al Partidului celor ce Muncesc din Vietnam, prim-ministru al guvernului R.D. Vietnam, și pe membrii delegației Partidului celor ce Muncesc din Vietnam și guvernului Republicii Democrate Vietnam pe care o conduce în vizita oficială de prietenie întreprinsă în țara noastră, la invitația C.C. al P.C.R.

Convorbirea cordială și prietenească dintre tovarășul Nicolae Ceaușescu și tovarășul Fam Van Dong a prilejuit un larg schimb de informații și vederi privind activitatea și preocupările actuale ale Partidului Comunist Român și Partidului celor ce Muncesc din Vietnam, relațiile de solidaritate frățească dintre cele două partide, țări și popoare.

În timpul convorbirii, s-a apreciat că vizita delegației de partid și guvernamentale a R.D. Vietnam în România constituie o înaltă expresie a bunelor relații româno-vietnameze și că ea va contribui la adîncirea cunoașterii reciproce, la întărirea prieteniei și colaborării dintre țările, partidele și popoarele noastre.

Întrevederea a decurs într-o atmosferă de caldă prietenie și înțelegere reciprocă, în spiritul bunelor relații existente între cele două țări și popoare.

23 August
1944 XXIX 1973

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA

Este atît de frumoasă sărbătoarea noastră de la 23 August încît demult și-a pus pecetea de aur pe toate zilele acestei luni. În fiecare dimineață de august ne trezim cu sentimentul sărbătorii pe care oamenii pămîntului românesc o celebrează în cel mai fericit chip — prin muncă rodnică, dedicată necontenitului progres al patriei socialiste spre cele mai înalte culmi ale progresului și civilizației.

Printre oaspeții pionierilor întîlnești, în aceste zile, mulți oameni cu părul nins. Sînt comuniști, bărbați care, în calitate de militari sau de membri ai gărzilor patriotice, au luptat, acum 29 de ani, cu arma în mînă, împotriva fasciștilor. Evocările lor sînt ascultate cu emoție de către copii. Unii dintre ei aud pentru întîia oară că omul despre care nu știau decît că e un sudor de înaltă clasă, sau excelent constructor, sau autoritar profesor de matematică, era, în urmă cu 29 de ani, mitralior, pilot, artilerist sau pur și simplu un bărbat care a cerut o armă pentru a-și îndeplini, sub steagul partidului, cea mai însemnată îndatorire patriotică.

Nu este greu să-ți dai seama că între marile succese pe care le obțin astăzi în munca lor de zi cu zi acești oameni și dîrzenia cu care au luptat atunci este o legătură ca de la sămînță la fruct. Aceeași legătură există între eroismul acelor zile istorice și entuziasmul rodnic cu care noile generații, tineretul, preluînd marea ștafetă a cutezanței, a devotamentului nelimitat pentru patrie și partid, se străduiesc să fie la înălțimea așteptărilor.

Din marile combinate industriale, din uzine, din fabrici, de pe ogoare, din institutele de cercetări sosesc zilnic vești despre izbînzile repurtate de oamenii muncii pentru îndeplinirea planului cincinal înainte de termen. Dedicate sărbătoririi zilei de 23 August, ele sînt în egală măsură dedicate viitorului, acelui viitor în care cei răspunzători de treburile țării veți fi voi, copiii de azi. Pînă la jumătatea lui septembrie, cînd vă veți reîntoarce la meseria voastră de școlari — folosiți-vă din plin de vacanță. Soarele, aerul și sportul să fie prietenii voștri de fiecare zi. Fortificați-vă trupul și lăsați larg deschise porțile visării. Tot ceea ce se realizează în România socialistă este pentru voi, pentru viitorul vostru. Aceasta înseamnă o mare fericire, dar și o mare răspundere pentru voi: trebuie să munciți și să învățați atît de bine încît nu numai profesorii, ci însăși istoria de mîine a țării să vă pună cea mai bună notă.

Ovidiu ZOTTA

* FORUM '73

ARAD

De la tabăra Forumului județean Arad, aflăm că pionierii de acolo doresc să transmită Forumului Național că ei au și pus piatra de temelie a unei construcții din Lipova, destinată a fi cămin pentru copii. La această solemnitate a asistat și primarul orașului. Pionierii l-au rugat să se consemneze, pe o placă a clădirii, că ei au pus temelia construcției, în cinstea Forumului Național al pionierilor 1973.

Și tot în tabără, s-a mai propus ca pionierii din fiecare județ, în fiecare an, să dedice o faptă excepțională Forumului Național al pionierilor.

SIBIU

De la tabăra Forumului județean Sibiu ni se comunică:

- A avut loc o interesantă dezbatere despre primirea celor mici în Organizația de pionieri. Cu acest prilej Eugenia Frățilă (Cisnădie) a înfățișat o bună experiență din unitatea ei. Ea a povestit că pionierii mai mari au prezentat în imagini, pentru colegii lor mai mici, drepturile și îndatoririle cuprinse în Statutul unităților și detașamentelor de pionieri din țara noastră. Rezultatul a fost că viitorii pionieri s-au familiarizat repede și cu plăcere cu acest capitol esențial din Statut.
- Curînd, Organizația pionierilor din țara noastră va împlini 25 de ani de existență. Un eveniment sărbătoresc. Cum va fi el întîmpinat? Doina Prisacă (Agnita) a arătat că ei s-au gîndit să organizeze un muzeu cuprinzînd documente, fotografii, note, fragmente din reviste, toate legate de istoria de 25 de ani a Organizației pionierilor.

- **Pionierii sibieni au propus între altele ca noul Forum Național să discute și să popularizeze cele mai interesante inițiative privind felul în care trebuie să întîmpine pionierii în 1974 al 30-lea an de la eliberarea patriei și aniversarea a 25 de ani de existență a Organizației lor.**

BUȘTENI — GAZDĂ A PIONIERILOR CAPITALEI

La Bușteni, într-un pitoresc decor, 138 de reprezentanți ai pionierilor din Capitală s-au reunit într-o tabără pentru a desfășura lucrările forumului bucureștean.

Pionierii, constituiți în opt detașamente, reprezentînd sectoarele Capitalei, au organizat întreceri sportive (fotbal, volei, oină, atletism), activități în vederea pregătirii pentru apărarea patriei (trageri cu arcul, trageri cu arma cu aer comprimat, concursul «Sanitarii pricepuți»). S-au bucurat de mare popularitate concursurile de recitări, de muzică populară, de cîntece patriotice, excursiile la Gura Diham, Cascada Urlătoarea sau Poiana Cerbului. Dar fără îndoială, momentele cele mai interesante au fost acelea ale dezbaterilor, pe detașamente și în plen, în care pionierii au vorbit despre realizarea în practică a ideilor cuprinse în Chemarea primului Forum Național al pionierilor.

Cei 18 delegați la Forumul Național de la Livada — 9 fete și 9 băieți — vor face cunoscute în dezbaterile Forumului și propunerile pionierilor bucureșteni. Iată cîteva dintre acestea:

- **să efectuăm mai multe ore de muncă patriotică pentru îngrijirea și înfrumusețarea localurilor de școli, pentru confecționarea de material didactic.**
- **să organizăm mai bine activitatea sportivă, și duminici distractive — recreative.**
- **să întîmpinăm cu noi succese la învățătură și în activitatea pionierească cea de a 25-a aniversare a Organizației Pionierilor din Republica Socialistă România.**

DELEGAȚI LA CEL DE AL II-LEA Forum NAȚIONAL AL PIONIERILOR

Dan Ciobotea, jud. Mehedinți — comandant de detașament.

Manuela Ungureanu, jud. Dolj — aleasă pentru a doua oară locțiitor al președintelui Consiliului județean.

Sorin Ilca, jud. Hunedoara — neobosit desenator, colaborator activ al «Semaforului», de la Școala generală nr. 4, Deva.

Otilia Hedeșan, jud. Arad — foarte bună recitatoare, premiată la multe concursuri cultural-artistice pionierești.

În aceste zile se desfășoară o mare serbare pionierească-LITORAL '73-festival folcloric organizat de Consiliul Județean al Organizației pionierilor Constanța.

CUTEZĂTORII PRINTRE NOI

Ziua marinei

REPUBLICII SOCIALISTE ROMANIA

Sărbătoarea marinărească, statornicită în prima duminică de august a fiecărui an, a devenit o tradiție. Ea reprezintă omagiul pe care poporul nostru îl aduce marinarilor militari, navigatorilor din flota comercială și, deopotrivă, lucrătorilor din porturi și din șantierele navale, care prin munca lor entuziastă, plină de abnegație, își aduc contribuția la înflorirea și întărirea României socialiste.

Începuturile Marinei române se pierd în negura veacurilor. Mircea cel Bătrîn și-a pus pecetea pe actul de naștere al unei modeste flote fluviale. Fiul său, Vlad Dracul, organizează o flotă de 50 de luntri cu oșteni înarmați care, alături de călăreți și pedestrași, în alianță cu oastea lui Iancu de Hunedoara și cu corăbierii burgunzi, atacă în primăvara anului 1445 cetățile dunărene și le eliberează de sub ocupația turcească. În vremea lui Ștefan cel Mare, corăbiile moldovenești, denumite «pînze», străbăteau Marea Neagră și ieșeau spre Mediterana prin strîmtorile Bosfor și Dardanele. Mărturie a acestui fapt stă farul ridicat în 1475 din porunca voievodului pe muntele Athos din Grecia, cu scopul de a-i orienta pe corăbierii moldoveni.

Marina modernă își are un început modest, dar remarcabil. La 1831, corabia «Marița» deschide navigația în apele internaționale sub pavilion muntean. Momentul este salutat de Cezar Bolliac prin versuri entuziaste, exprimînd dorința de libertate și mîndria patriotică a poporului. După Unire, Alexandru Ioan Cuza se ocupă de organizarea armatei și a marinei; vasul «România», lansat la apă în 1864, este primul vas de război românesc cu aburi. Un moment în istoria marinei noastre îl înscriu marinarii de pe șalupa-torpiloare «Rîndunica», prin atacul de la 13 mai 1877 asupra unei formații de nave otomane, aflate la Măcin. Lupte eroice au purtat și marinarii din generațiile următoare, în timpul primului război mondial, cînd monitoarele fluviale și vedetele au apărat frontul de sud împotriva bateriilor de coastă și a navelor inamice.

Căpitan ION ARAMĂ

(Continuare în pag. 12)

Scrisoare pe adresa Forumului Național

Printre sutele de copii, delegați la Forum, se află și prieteni de-ai mei, pionieri din județul Harghita.

Ei vor aduce acolo căldurosul salut al copiilor români și maghiari care trăiesc în prietenie și frăție pe aceste frumoase meleaguri.

Cînd vor lua cuvîntul, la tribuna Forumului, vor povesti despre succesele obținute de noi, pionierii și școlarii județului, la învățătură și în activitatea de muncă patriotică, de împădurire, de înfrumusețare a grădinilor și parcurilor din satele și orașele natale.

Pe lîngă acestea vor discuta în adunările lor de lucru și despre multe alte probleme ale vieții și activității noastre pionierești. Eu i-aș ruga să nu uite ca, în dezbaterile lor, un loc anume să-l ocupe și activitățile pionierești, de jocuri și veselie pentru timpul nostru liber. Noi, pionierii din grupa a III-a a detașamentului clasei a VII-a, cu toate că sîntem mai mari, discutăm adesea despre această problemă. Nu ni se pare deloc simplu ca timpul nostru liber, jocurile noastre să fie în același timp interesante, vesele și instructive.

Sînt sigură că acolo, la tribuna Forumului, și această preocupare a grupei noastre va găsi un răspuns.

Mult succes celui de al II-lea Forum al pionierilor!

IUDIT TIMAR,
Liceul nr. 2,
Miercurea-Ciuc

A ÎNCEPUT CEL DE AL X-LEA FESTIVAL MONDIAL AL TINERETULUI ȘI STUDENȚILOR

20 000 de tineri din 125 de țări au sosit la Berlin, capitala Republicii Democrate Germane, pentru a participa la cel de al X-lea Festival Mondial — manifestare menită să exprime solidaritatea de luptă a tinerei generații, idealurile ei de pace și prietenie.

După intense pregătiri care s-au făcut la Berlin pentru primirea oaspeților, a fost redeschis parcul pionierilor «Ernst Thälmann», unde vor fi găzduiți peste 8 000 de tineri. La dispoziția oaspeților mai stau un orășel de corturi, stadioane, estrade, o nouă cale ferată în miniatură, cu o lungime de aproape 7 km și alte obiective.

Tineretul român, care a fost prezent la toate festivalurile și care, în 1953, a găzduit cea de-a patra ediție a acestei manifestări, este reprezentat la Berlin de o delegație compusă din 500 de tineri — muncitori, țărani, elevi, pionieri, studenți, sportivi și alți tineri creatori din diferite alte domenii de activitate.

Delegații tineretului român duc la Festival mesajul unui tineret care își consacră energiile înfloririi patriei sale socialiste. De la tribuna Festivalului, delegația noastră va reafirma solidaritatea sa cu toate forțele progresiste, antiimperialiste, cu popoarele de pretutindeni care luptă pentru libertate și independență, pace și progres.

Floarea prieteniei

La poalele munților Ciucaș și Roșu, în pitoreasca localitate Cheia s-au întîlnit peste 280 de copii din județele Ilfov și Prahova pentru a participa la tradiționala acțiune pionierească «Floarea prieteniei». Interesantele concursuri sportive de orientare turistică, vînătoare de vulpi, ștafeta aplicativă, montarea corturilor și raliul de carturi le-au dat de data aceasta prilejul să-și demonstreze calitățile de buni sportivi și buni tehnicieni.

START... START!

— 4... 3... 2... 1. Start!

Și patruzeci de carturi pornesc cu toată viteza. Încă de pe primii metri, lupta devine foarte strînsă. Concurenții se avîntă curajoși în marele raliu al prieteniei.

Numeroșii spectatori din Ploiești, Vălenii de Munte, Mîneci Ungureni și Cheia — acesta fiind traseul de-a lungul celor 70 km — sînt surprinși de priceperea piloților, de ambiția fiecăruia de a învinge. Uneori, motoarele, ca în orice mare raliu, mai «strănută» sau chiar se opresc, însă nici un pionier nu se descurajează. Toți merg înainte.

În final, învingători ai raliului de carturi și ai concursului pentru cea mai elegantă pilotare sînt desemnați: Iulian Ciuntu din Sinaia, Cristian Stanciu, Gheorghe Tătaru de la Casa pionierilor din Ploiești și Tatiana Știrbu din Cîmpina, singura fată aliniată la start.

S-a oferit și o... surpriză: un motor de cart, darul Consiliului județean Prahova al Organizației pionierilor pentru cel mai activ cerc de carturi — cercul pionierilor din Sinaia.

ORA «H»

Întreaga suflare a orășelului de corturi multicolore, instalat la poalele muntelui Ciucaș, se pregătește de drum. Concursul de orientare turistică cheamă la start numeroase echipe, pe un traseu nemarcat turistic, cu văi adînci, cu urcușuri greoaie, cu surprinzătoare devieri — pentru a-și încerca rezistența fizică, inteligența, îndrăzneala. Și chiar dacă au la îndemînă binoclu, busola, harta și multe cunoștințe topografice, concurenții așteaptă cu emoție ora începerii concursului.

Peripețiile, momentele de derută și întîmplările vesele de pe traseu au rămas consemnate în cronica zilelor de tabără, la loc de cinste, alături de numele echipajelor cîștigătoare Liceul din Mîneci Ungureni, Școala generală Mîneci Pămînteni și Casa pionierilor din Ploiești.

VULPEA ÎN...CAPCANĂ

Mai întîi, alinierea în șir indian de-a lungul rîului Teleajen. Peste o sută de copii încep complicata cursă cu obstacole. S-ar părea că nu este mare lucru să alergi prin pădure, să

(Continuare în pag. 4)

A ȘAPTEA VIZĂ PENTRU
PAȘAPORTUL CUTEZĂTORII '73
la marele concurs de turism
„TROFEELE VACANȚEI"

TALON
„TROFEELE VACANȚEI"
C 306

Se decupează și se lipește pe «Pașaportul Cutezătorii», apărut în numărul 23.

COPIII ȘI NATURA

LES ENFANTS ET LA NATURE
THE CHILDREN AND THE NATURE
I RAGAZZI E LA NATURA
A GYERMEKEK ÉS A TERMÉSZET
РЕБЯТА И ПРИРОДА
LOS NIÑOS Y LA NATURA
DIE KINDER UND DIE UMWELT

În continuarea reportajului din numărul trecut, publicăm astăzi interviurile pe care au avut amabilitatea să le acorde revistei noastre cîțiva dintre participanții la «Stagiul internațional pentru formarea animatorilor mișcărilor de copii și adolescenți în domeniul educației, pentru conservarea mediului înconjurător», **organizat de Consiliul Național al Organizației Pionierilor în colaborare cu Ministerul Educației și Învățămîntului.**

«DUMNEAVOASTRĂ, AICI, FACEȚI UN LUCRU MINUNAT»

— Lucrez în cadrul UNICEF — ne-a spus doamna Michèle Nezereau, reprezentanta Biroului european UNICEF — de cincisprezece ani. Astăzi, după trecerea unui lung interval, cred în menirea acestui organism internațional la fel de mult ca în prima zi, deși, sau poate tocmai de aceea, între timp am văzut pe multe meridiane ale lumii, în țări din Asia, Africa și America Latină, copii nefericiți, mulți, mulți copii nefericiți. Dumneavoastră, aici, faceți un lucru minunat: într-o țară splendidă, care se cheamă România, cu copii sănătoși și frumoși, puri ca peisajele plaiurilor românești, vă preocupați de educarea celor mai tineri cetățeni în spiritul ocrotirii și conservării mediului înconjurător. Și începeți această acțiune prin a vă îngriji de educarea educatorilor. Este magnific, pentru că este nobil și practic. Din nefericire, UNICEF-ul are înscrise pe agenda sa urgențe de altă natură; sînt copii în lumea asta care, înainte de a ajunge la stadiul atins prin întîlnirea organizată de dumneavoastră, trebuie obișnuiți să utilizeze norme elementare de igienă. Comitetul național român pentru UNICEF, tînăr dar foarte activ, cunoaște bine această stare de lucruri și, bineînțeles, acordă tot sprijinul necesar.

— Copiii români știu și ei multe lucruri despre starea copiilor din alte părți ale lumii. Cititorii revistei noastre găsesc în paginile revistei «Cutezătorii» o rubrică permanentă «Pretutindeni trăiesc copii», printre ale cărei obiective se numără, firește, cel de informare... Cum vedeți perspectiva formării animatorilor mișcărilor de copii și adolescenți în domeniul educației pentru conservarea mediului înconjurător, ce posibilități reale credeți că au copiii angajați în lupta pentru ocrotirea naturii?

— Prin organizarea acestui Stagiu, Consiliul Național al Organizației Pionierilor din țara dumneavoastră a făcut un început de foarte bun augur. Asemenea acțiuni trebuie neapărat continuate **in extenso.** Protejarea mediului nu este problema unui individ sau a altuia, a unei țări sau a alteia. Sînt țări în care poluarea a căpătat identitatea rupturii între om

FLOAREA PRIETENIEI

(Urmare din pag. 3)

treci suspendat pe o coardă, balansîndu-te prin aer un rîu sau să escaladezi un zid drept și înalt ce ți se ridică în față.

Și totuși, în final, surpriză: primii sosesc flăcăiașii din Mineci Pămînteni. După ei apar echipajele din Teșila, județul Prahova și Hotarele, județul Ilfov.

Paralel, se întrec în măiestrie și radiofoniștii la concursul «vînătoare de vulpi». Probe palpitante și bineînțeles multe pronosticuri. La sfîrșitul concursului sînt desemnați cei mai buni: la fete — Violeta Baltă și Liliana Posea din Cîmpina și Constanța Bălașa din Ploiești; la băieți Gheorghe Bîrsan din Comarnic Valeriu Năstase și Ștefan Enache de la Casa pionierilor Ploiești.

*

Focul de tabără, serile artistice, ceasurile de lectură împreună cu excursiile și cu pasionantele concursuri sportive au dat un farmec deosebit zilelor de vacanță.

ELENA FUNDULEA

Cimbrișor și sunătoare

Chiar dacă nu citești ce scrie pe tăblița albastră de la intrare, bănuiești îndată unde te afli. Parfumul florilor pretutindeni răspîndit, îți îndreaptă pașii spre clasele devenite acum, pentru perioada vacanței, săli de colectare și uscare a plantelor medicinale.

Două detașamente de pionieri au sosit în această originală tabără găzduită de Școala generală din comuna Izvoare, județul Prahova, unde cimbrișorul și sunătoarea, pelinul și trifoiul roșu, răspîndite în poienițe îi îndeamnă la adevărate performanțe. Fiecare pionier adună între 7 și 10 kg de flori pe zi.

Hărnicia lor este însoțită mereu de multă veselie, de muzica acordeonului și a muzicuței. Pentru cei cărora le place marea, există în apropiere un rîu care devine în orele fierbinți micul lor «litoral». Mihaela Tomiță, Viorel Hambeț și Maria Drăgan, au ținut să ne spună că deosebit de atractive sînt și confruntările de pe terenurile de fotbal, volei sau tenis.

Printre cei care țin sus ștacheta voioșiei sînt și pionierii Vasilică Prăvăț, Romeo Negoiasa, Costel Frîncu, neîntrecuți recitatori, interpreți de muzică vocală și instrumentală.

Și așa, cît sînt zilele de vară de lungi, în această tabără, hărnicia și veselia «își dau mîna» ca bune și apropiate prietene.

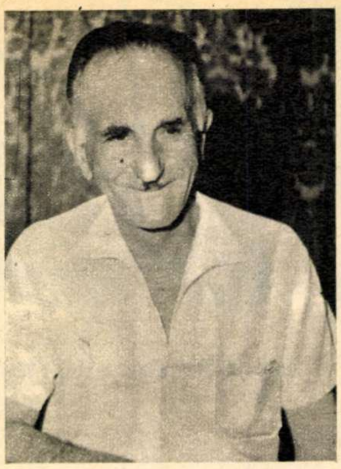

și mediu. Este departe de a fi cazul României, iar inițiativa de a organiza acest Stagiu, dobîndește de aceea un splendid însemn de generozitate: dumneavoastră v-ați angajat să preveniți poluarea, nu să așteptați ca să aveți ce combate. Iar între noi toți, copiii au un rol foarte mare, care constă în primul rînd nu în acțiunile propriu-zise desfășurate de ei pentru menținerea echilibrului ecologic — numeroase, eficace, de mare amploare, din cîte am văzut și am înțeles eu — ci mai ales în formarea lor temeinică, de oameni cu bogate cunoștințe ecologice, în formarea lor pentru mîine.

— Bănuiți, cred, că marele număr de cititori ai revistei noastre sînt curioși să afle ce impresii veți lua, la plecare, despre România și copiii ei.

— Să spun **foarte frumoase?** N-ar ajunge. Spun doar **frumoase.** Frumos este el însuși un superlativ, care nu are nevoie de altele pentru întărire. Cu atît mai mult cu cît este vorba de țara aceasta, în care nădăjduiesc să revin curînd, de copiii ei pe care sper să-i întîlnesc cît voi putea de repede. Pînă la revederea foarte apropiată, sper, toate gîndurile mele bune și frumoase copiilor români!

O IDEE DE URANIU

— Al unsprezecelea articol din statutul Organizației pionierilor din R.P. Ungară precizează: «Pionierul iubește natura». Este firesc ca pionierii să aibă asemenea obligații de onoare, ne-a spus Dr. József Tóth, reprezentantul **CIMEA**. Inițiativa conducerii Organizației pionierilor din România — organizarea acestui Stagiu, util nu numai ca experiență, dar, sînt convins, prin consecințele excelente pe care le va avea — este cu atît mai de apreciat. Am auzit aici o frază care mie, ca matur, mi-a plăcut: trebuie, cîteodată, ca și copiii să-i educe pe adulți. Dialectic vorbind, nu avem de ce să uzăm de prerogativele vîrstei: Mari și mici, tineri și bătrîni, învățăm unii de la alții toată viața. Cu atît mai puțin să ne fie teamă să învățăm de la copii într-un domeniu care, fie că vrem sau nu vrem noi, este mult mai al lor decît al nostru, fiindcă ei aparțin, deopotrivă, generației prezentului, căreia îi aparținem și noi, cît și generației viitorului, căreia noi nu-i vom mai aparține.

— Ce consecințe practice credeți că va avea Stagiul la care ați participat?

— Multe și generoase. Mai multe și mai generoase chiar decît am putea noi estima acum. La acest Stagiu s-a format de pe acum un bun eșalon de educatori ai copiilor în domeniul ocrotirii naturii. Într-un stat socialist, cum sînt ale noastre, care și-au propus ca țel suprem asigurarea bunăstării materiale și spirituale a omului, protejarea mediului — problemă de stat — nu se poate realiza la întîmplare. Este o situație fericită, aceasta.

Am văzut, în timpul Stagiului, copii lucrînd cu aparate de determinare a conținutului de substanțe potențial poluante în atmosferă, în apă; am remarcat interesul lor pentru această îndeletnicire care, sînt sigur, nu peste mult timp va deveni o profesiune, o profesiune în cel mai înalt grad onorantă. Mi-au plăcut copiii din Orașul Victoria, care s-au comportat cu un firesc de invidiat: au fost pur și simplu gazde, gazde atente și serioase. Acesta este, deocamdată, un fenomen rar, o **rara avis,** ca să vorbesc pe limba lor. Profesorii participanți la acest stagiu, copiii — cel puțin cei pe care i-am văzut eu la București și Victoria — vor fi, cu siguranță, cei mai fermi apărători ai naturii. Dar de ce spun vor fi? Ei sînt deja. Alții, mulți alții îi vor urma.

— Cum presupuneți că se va întîmpla aceasta?

— Ca o reacție în lanț, ca o reacție controlată. Participanții la Stagiu vor merge în județele lor. Acolo, în cercurile de specialitate la școală, în timpul drumețiilor, în acele extraordinare «Expediții Cutezătorii», veritabile școli multilaterale, vor reedita cele văzute și ascultate de noi aici. Și așa mai departe. O idee frumoasă este nu de aur, ci de uraniu!

— Cum ați sintetiza în cuvinte puține impresiile dumneavoastră despre acest Stagiu?

— A fost o întîlnire minunată cu oameni minunați, în jurul unei teme minunate: ocrotirea naturii. Mi-ați cerut o expresie sintetică și nu m-am conformat. Iat-o acum: am lucrat cu gîndul la copii, cu grija pentru ei, pentru viitorul lor. Și am fost înconjurați de copii. Vedeți, pentru ce-mi cereți dumneavoastră, e greu să folosesc cuvinte puține. În dubla calitate de prieten al naturii și al copiilor, este imposibil să te oprești doar la a spune: a fost minunat!

(Continuare în pag. 10)

*

Poiana căprioarei

Într-o bună zi, căprioarele — stăpîne de drept ale frumoasei poiene din pădurea de la Chițoc — și-au dat seama că nu mai sînt singure. La început temătoare, priveau mirate, ascunse în tufișuri, căsuțele, piscina, terenul de sport, scena și... o mulțime de copii veseli și zburdalnici. Se deschisese prima tabără pionierească din județul Vaslui. 150 de copii, veniți din sate și orașe urmau să desfășoare o bogată activitate, să-și alcătuiască ierbare și insectare, să facă drumeții, să cînte și să joace împreună. Tabăra n-a dus lipsă nici de oaspeți. Un bogat program artistic a fost prezentat de cunoscuta orchestră «Izvorașul» și grupul vocal al Casei pionierilor din Vaslui, de fanfara Școlii generale din satul Valea Mare și formația de dansuri a Casei pionierilor din Bîrlad. O surpriză deosebit de plăcută a fost lansarea a două cîntece recent compuse de muzicienii taberei: «Răsună Valea căprioarei» și «Florile recunoștinței».

...Zilele de tabără au trecut repede. Cu sufletul plin de amintiri plăcute, copiii primei serii au pornit spre case. Alți o sută cinci zeci de cutezători urmează să sosească pe aceste meleaguri de basm din Poiana căprioarei.

TEODOR PROCSIA

Ciudata caravană

Într-o pădure deasă de stejari, poposește de mai multă vreme, o ciudată caravană. Sînt 10 autobuze, ascunse acolo, unde umbra este mai răcoroasă și care, la prima vedere, n-au nimic deosebit. Dar, dacă îți arunci o privire înăuntrul lor, vei avea surpriza să descoperi plăcuta ambianță a căsuțelor de vacanță. Paturile confortabile, umerașele încărcate de îmbrăcăminte, florile proaspete de pădure puse în căni mari cu apă, perdelutele de la ferestre, toate vorbesc despre niște locatari harnici și grijulii. Sînt pionieri din județul Brăila, veniți în această originală tabără — Viișoara — așezată în apropierea comunei Însurătei. Fiecare zi de tabără are aici un farmec deosebit, numitorul comun fiind sportul și veselia.

*

Pentru minitehnicienii brăileni un adevărat eveniment l-a constituit deschiderea expoziției «Minitehnicus '73». Zilnic, aici vin în vizită zeci și zeci de pionieri iubitori ai tehnicii, pasionați constructori de aparate electrice, de navo și aero-modele. Dar, printre oaspeți se află și nenumărați constructori în... devenire.

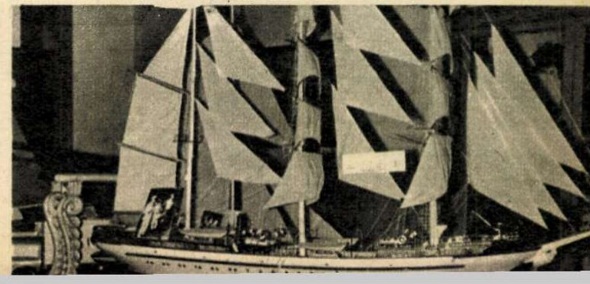

GALAȚI, orașul copilăriei mele

de MIHAI STOIAN

Pentru fiecare, locul nașterii e de neuitat. Astfel și pentru mine, Galații sînt totul. Mi-amintesc de tramvaiul care, scrîșnind, venea la deal, dinspre port, cam unul la o jumătate de oră (dacă memoria mea, de altădată, de copil nu m-o fi înșelînd), și căsuțele, cu un etaj, și cheiul pe care stăteau înșirați hamalii, picior peste picior, avînd pe talpă scris, cu creta, «Liber»... Și Bădălanul, cartier de sărăcie lucie, cu malarie și șomeri... Oricum, cînd am revenit după război — să-l vizitez doar, în locul casei în care m-am născut n-am mai găsit decît un morman de cărămizi afumate (fasciștii, în retragere, au dinamitat și azvîrlit în aer, într-o singură noapte, 5 600 de case). Dar cine pe lumea aceasta îți poate «dinamita» iubirea pentru locurile natale?

Aproape că nu trece an fără să nu-mi fac drum pe-acolo. Deși mutat la București, pot spune — cu mîna pe inimă — că am crescut odată cu Galații. Cînd s-a anunțat că orașul de la Dunăre devine a III-a Cetate de Foc a țării (alături de Reșița și Hunedoara), m-am grăbit să fiu de față atunci: un excavator uriaș a mușcat pămîntul gălbui — de loess — de pe cîmpia dintre Cătușa și Mălina, înălțînd în aer, ca pe o cupă de băutură închinată noului născut, o tonă întreagă... Apoi am fost martorul venirii a mii și mii de tineri, de prin toate colțurile țării, în cetatea dunăreană a siderurgiei, i-am văzut învățînd meserie și carte în același timp, construind, plimbîndu-se în orele libere. Mai tîrziu, pe mulți dintre ei i-am regăsit în fața cuptoarelor date în funcțiune sau ca locatari ai uriașului cartier Țiglina (unde, în vremea copilăriei mele, fusese iarmarocul), plimbîndu-și de astă dată, în cărucior, copiii... Oamenii s-au așezat definitiv, au întemeiat nu numai o industrie nouă în orașul care, odinioară, adăpostise — în imensă majoritate — funcționari, ci și familii trainice, așa cum se întîmplă de obicei într-un oraș care prosperă.

Și, tocmai pentru ca memoria mea de om trecut de prima tinerețe să nu mă înșele cumva, m-am adresat cărților care vorbesc despre anii aceia de demult, de cînd și eu n-aveam altă vîrstă decît aveți voi acum, ca să văd mai exact ce anume produceau, atunci, Galații. Vreți să știți? Iată: halva, oțet, surogate, băuturi spirtoase, uleiuri vegetale, lacuri, apă gazoasă, nasturi, sîrmă ghimpată și galvanizată, săpun, lumînări... Astăzi, înnobilat de cultul muncii, în socialism, pe harta industrială a țării învățată și desenată de voi, Galații reprezintă, fără doar și poate, unul dintre punctele cele mai însemnate. Aici se produce oțel — în cantități uriașe, sînt lansate nave — din ce în ce mai mari, sînt produse țesături — s-ar putea înconjura ecuatorul cu lungimea lor...

Un mare scriitor spune: «Sînt din copilăria mea, așa cum sînt dintr-o țară». Galații fiind însă nu numai țara copilăriei mele, ci și țara maturității, e un loc pe care-l iubesc și-l iubesc mai ales respectîndu-l.

al 5-lea

de MIRCEA SÎNTIMBREANU

De zece zile, astăzi a unsprezecea — și cea mai lungă — Sandu se gîndește, își scotocește ultimul ungher al creierului, își așază totul metodic, se avîntă apoi pe pista amintirilor și se izbește brusc de praful... lapsusului. Prietenii au plecat în vacanță și el le-a făgăduit cu mîna pe inimă că va avea «toată grija, nici o grijă»... de tot.

— Care va să zică, repetă el pentru a nu știu cîta oară, la Mișu: acvariu, papagali, ghivece cu cactuși — asta înseamnă pureci de apă, mei și orz, stropit. S-a făcut! Doi: cățelul lui Gică — plimbare. Trei, Lenuța: pisoii — lapte. Patru. Mimi: l-a rugat să aibă grijă de porumbei, să le dea drumul dimineața și să-i închidă seara. A făcut toate astea, pe toate le-a făcut zece zile, astăzi a unsprezecea. Și tot de zece zile Sandu se gîndește, caută, își scotocește ultimul ungher al creierului, izbindu-se de fiecare dată la... Cinci. Cine este și ce l-a rugat al cincilea? Căci l-a mai rugat cineva ceva, mult, stăruitor, nu odată, de nenumărate ori, și el i-a promis și lui ca tuturor celorlalți: «nici o grijă, toată grija»... Dar cine? Cine e al cincilea? Fantastic, ce lapsus! Nu-și amintește decît vocea, o voce mică, blîndă:

— Te rog, Sandule, nu uita.

Dar ce? Ce să nu uite? Cîine? Canari? Bibilici? Flori?

Acum stă călare pe capra de tăiat lemne, își mișcă picioarele desculțe în rumegușul cald și își reproșează cu amărăciune. Unde mi-a stat capul? Dacă se întîmplă ceva? Cum o să dea mîine ochii cu omul în chestiune, cu prietenul, cu colegul? Cerul e senin, e cald, a făcut «tura» zilnică pe la cei patru și ar putea merge la ștrand, la pescuit, în pădure după bureți, dar nu-i tihnește nimic... Undeva, pe strada lui se consumă o dramă, poate că suferă de foame și de sete niște ființe nevinovate, poate se usucă niște flori, poate și mai rău... și el e criminalul. El, care primise și făgăduise să aibă grijă de toate și o făcuse cu atîta bucurie și plăcere ca să le dovedească tuturor prietenia și seriozitatea:

Nu azi, mîine însă, vor sosi toți și unul dintre ei, al cincilea, o să-l ia de piept, o să-i arunce în obraz vorbe grele și el, Sandu, le va înghiți mîlc pentru că le merită. Degeaba sînt în regulă toate, și papagali și peștișori și cactuși — Cum va da el ochii cu... al cincilea? Cine e, ce i-a cerut? Lapsus! Și mîine sosesc, mîine va fi neagra zi a reproșurilor, a marilor remușcări, ziua răfuielii și a rușinii...

Și, într-adevăr, a doua zi reproșurile vin. De la vecinul lui de gard, micuțul Lică:

— Bine, nea Sandule, așa ne-a fost vorba? Și doar te-am rugat atîta... Și mi-ai promis...

— Ce m-ai rugat, ce ți-am promis? întreabă gîtuit de emoție Sandu.

— Te faci că nu știi. N-ai fost o singură dată pe la mine...

— Nu, n-am fost. Dar de ce, ce ți-am promis? Nu mă chinui, spune-mi...

— Lasă, te prefaci că nu știi.

— Jur că nu știu. Dar ce s-a întîmplat?

— A, nimic. Te rugasem să mănînci mata toată zmeura din grădina noastră. Și n-ai fost odată. Și au mîncat-o viermii, s-a răscopt. Păcat.

Poezii de DUMITRU M. ION

Imn iubirii de patrie

Voi săpa în degetul cel mic un izvor —
Voi veni pre cîmpie cîntînd la flautul lunii de vară
Mînînd turmele dragostei mele: dacă ele-s prea însetate
Și n-au ce sorbi, cît de-nalt va fi glasul vostru rostind:
Iubim patria noastră!
Am să sap în degetul vostru cel mic un izvor,
Voi veni cîntînd la flautul verii-nsetat
Și cercei de gheață am să pun la urechi pe arșiță
Celor care iubesc munții mei, cîmpul meu, colinele mele,
Celor care se dăruie cu patimă patriei,
Celor buni, celor răi, celor care se frămîntă,
Celor cărora le e teamă că am să le sap în degetul mic un izvor.
O, voi, dragii mei, toți sînteți ai patriei mele —
Ca-ntr-un cuib ea e pasărea care va aduce liniște, pace.
Ce bine-i sub albele-i pene!
Cînd îi e sete, sub aceste flamuri ale arșiței de vară,
Vă rog, în genunchi vă implor:
Am să sap în degetul vostru cel mic un izvor plin de rouă.
Și fie ce-ar fi, nu mi-e teamă; dacă vreți, veniți și-mi săpați
In degetul mic un izvor —
Patria mea și voi, dragii mei, nu puteți rămîne-nsetați!

Tînărul care soarbe odihna patriei

Vara mă-nfășur în mantii de-arșiță:
Maci pe cîmpie: bătăile inimii mele!
Hai să mergem acasă vă cînt, o, dragii mei cocoși, găinușe aprinse în grîu.
Surioare clipe venite la prînz, surioare clipe sosite pe seară,
Surioare clipe, n-ați obosit, nu vă e sete, pe cineva căutați?
Voi sînteți viața lunii de vară, voi sîngele picurat de pe raze,
Voi paharul cu vin roșu sorbit în galbenul cîmp?
Eu știu cînd îngenunchi la amiază respirînd odihna patriei mele
Că vă strivesc sub haina de lînă, dar cînd mă ridic
Port în mine libera voastră explozie:
Maci călători, tineri magi, voi sînteți strămoșii mei
Cu creștetul sprijinit pe lujerul mîinii,
Voi mă căutați prin țara mea preacurată.

Exista undeva, o girafă

Schiță de
ALEXANDRA TÎRZIU

— Ce știi despre goți, Florine? mă întreabă tanti Fifica.

— Nimic, mărturisesc eu.

— Nu știi nici măcar din cine se trag?

— Din ostrogoți, îi spun, dar se simte că sînt clei. Totuși, tanti Fifica nu se descurajează, repetă întrebarea în fiecare dimineață. Și cred că dacă n-aș fi corigent la istorie, întrebarea nu m-ar durea atît de tare.

— Ce faci, Florine, nu vii la înot? mă întreabă Petrescu printre gard.

— Vara asta înoată pe uscat, îi spune tanti Fifica în locul meu și culmea e-că are dreptate. Totuși, nu m-am apucat încă de învățat și habar n-am cum se salvaseră goții pînă la urmă. Deocamdată, găsisem în pod o bucată de lemn din care mă ambiționam să cioplesc o girafă. Tanti Fifica nu mă slăbea din ochi, era atît de atentă la tot ce făceam, încît îmi trebuia o dexteritate nemaipomenită ca să ascund girafa de ochii ei iscoditori. Adevărul e că după ce am terminat de cioplit mi-am dat seama că micul mamifer semăna leit cu tanti Fifica. Tot la fel își lungea și ea gîtul cînd mă spiona, sau chiar cînd se uita la unchiul Fane, care picta ficusul din balcon. Așa că i-am mai făcut girafei o pereche de ochelari din sîrmă pe care i-am agățat de urechi, deși girafele nu obișnuiesc așa ceva, apoi am pus-o pe masa din sufragerie. Adică, acolo unde se așeza tanti Fifica. Numai că era chiar timpul mesei și cînd unchiul Fane a intrat, abia am avut timp să-i răspund la salut, darămite să mai ascund girafa. Intrase și Lidia, un fel de verișoară de-a mea, care de cînd locuia la noi, făcea într-una pe premianta și nu vorbea decît despre goți, ca și cum, chiar ea se bătuse cu ei. Totuși, cum să fac să sustrag girafa? Tanti Fifica încă n-a venit cu supa, în schimb Lidia se uită țintă la girafă. Poate o confundă cu o solniță, sper eu, dar nici cînd tanti Fifica ne-a pus supa în farfurii, Lidia nu și-a luat ochii de la girafă. Ajunsesem de acum la clătite și mă gîndeam că dacă n-ar fi Lidia cu ochii ei cît farurile, poate că totul ar trece neobservat, cînd tanti Fifica întinde deodată mîna și ia girafa. Ce mai, asemănarea dintre ele două este nemaipomenită. Nu credeam că o să-mi iasă atît de bine.

— A cui este girafa? întreabă tanti Fifica cu glas sugrumat.

Lidia mă privește cu niște ochi, de-mi vine să intru sub masă. Totuși, n-am de gînd să răspund. Cine are chef, n-are decît să descopere singur a cui e girafa.

— Cine a pus girafa asta aici? întreabă ea din nou și atît de rugător, încît era clar că suferă. Nici nu cred să mai am vreo scăpare. Ce m-o fi apucat să fac o girafă, nu puteam să mă mulțumesc cu o zebră, sau cu orice altceva care să nu bată la ochi?

— Eu am făcut girafa, o aud în clipa aceea pe Lidia și asta mi s-a părut de neînchipuit. Am adus-o tocmai de la Brănești, continuă ea și nici măcar nu-i tremură vocea.

Îl văd pe unchiul Fane cum ia girafa din mîinile lui tanti Fifica și cum începe s-o întoarcă pe toate părțile.

— Bravo! spune el după un timp. N-am văzut de mult ceva atît de frumos. Tu singură ai făcut-o?

— Singură. După ce am luat examenele. Dacă nu le-aș fi luat, nu mi-ar fi ars de așa ceva.

— Mi se pare nemaipomenită!

Cu alte cuvinte, Lidia e ridicată în slăvi. După ce că e premiantă, mai e și plină de talent. Tanti Fifica e de-a dreptul emoționată. Nu se aștepta la un dar atît de frumos. O sărută pe frunte, îi mîngîie buclele blonde și se tot minunează. Iar ei nici prin cap nu-i trece s-o întrerupă și să-i spună că totul a fost o glumă. Dimpotrivă, face planuri cu unchiul Fane, cum să se prezinte la nu știu ce concurs. Bravo ei! Nici nu mă mai pot atinge de clătite.

— De ce nu mănînci clătitele? se miră tanti Fifica.

— Așa, pentru că nu mai pot să înghit.

Adevărul e că nu mă așteptam la atîta lipsă de suflet. După masă, m-am urcat în pod, m-am trîntit pe o fostă canapea și privind țintă prin luminatorul aburit de ploaie, am început să plîng în hohote. N-avea cine să mă audă și nici cine să mă vadă pentru ca să mă rușinez de lașitatea mea. Simțeam nevoia să stau singur și chiar mi se părea că sînt singur în lume, la fel ca păianjenul din fața mea, transparent ca o lacrimă. M-am întors în cameră după ce s-a întunecat. Nu voiam să mă vadă nimeni la ochi. Deodată, mi-am dat seama că pe masa mea se află o scrisoare. Scrisul Lidiei. Ce voia, să-i mai fac o girafă? Îmi scrie că dacă nu mă apuc de istorie, n-o să mai fim în aceeași clasă. Ea ar vrea foarte mult să fim colegi, nu are pe nimeni în acest oraș. Dacă n-am nimic împotrivă, învățăm împreună. Mi-a pregătit și conspectele. Sînt în sertar. O să repetăm în fiecare zi cîte un capitol. Și girafa? Girafa e la ea în dulap, pot să fiu liniștit, n-o să i se întîmple nimic rău. După ce o să terminăm toată materia, o voi lua înapoi, altfel, nu. Mă roagă s-o iert pentru că a amestecat girafa în toată această istorie. Dar este o girafă prea grozavă pentru ca să pățească ceva, orice i s-ar întîmpla.

Am deschis sertarul, mi-am pus conspectele în față și-am început să-mi fac un mic plan. Dacă sînt deștept, termin totul într-o lună. Deci, îmi mai rămîne timp să urc pînă la Negoiu și înapoi.

«Dragă Lidia, după ce vom încheia pace cu goții, te invit în Făgăraș. Îl luăm cu noi și pe Petrescu. Girafa ți-o dăruiesc, e mai bune să stea la tine în dulap și cel mai mult mă bucur că există. Îți mulțumesc pentru totul. Mîine la 10, prima lecție: Despre goți.

Florin»

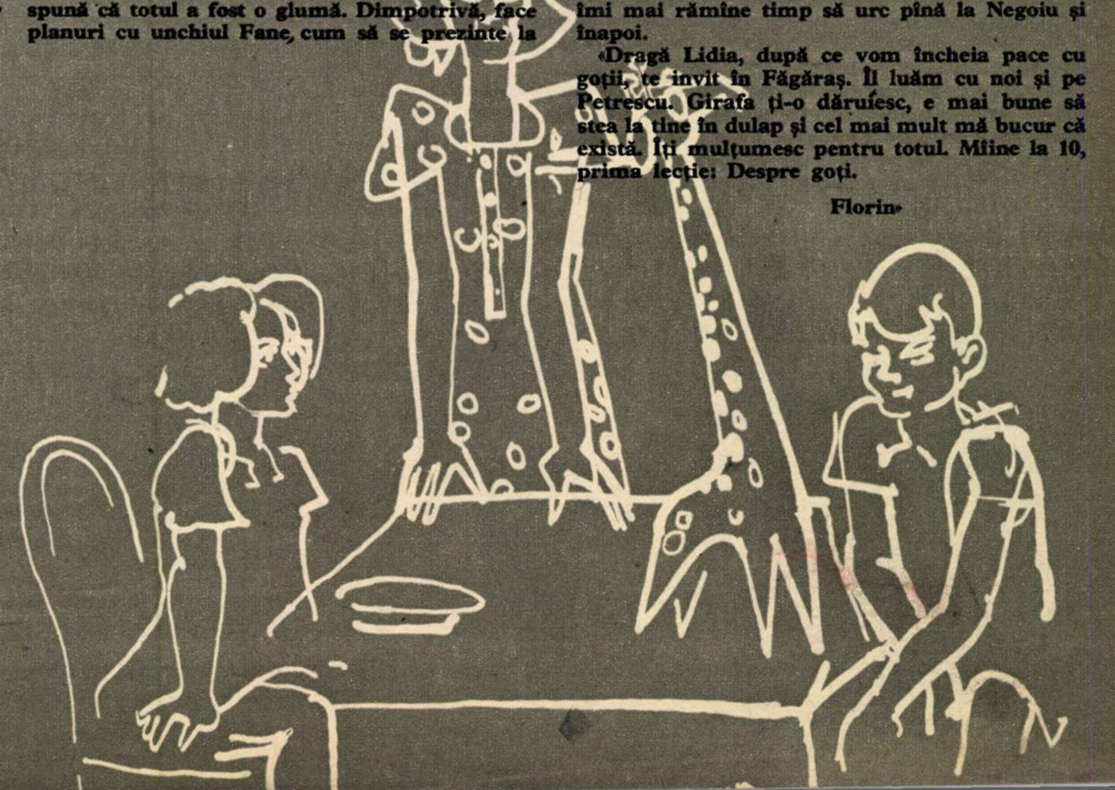

Ilustrație de BENONE ȘUVĂILĂ

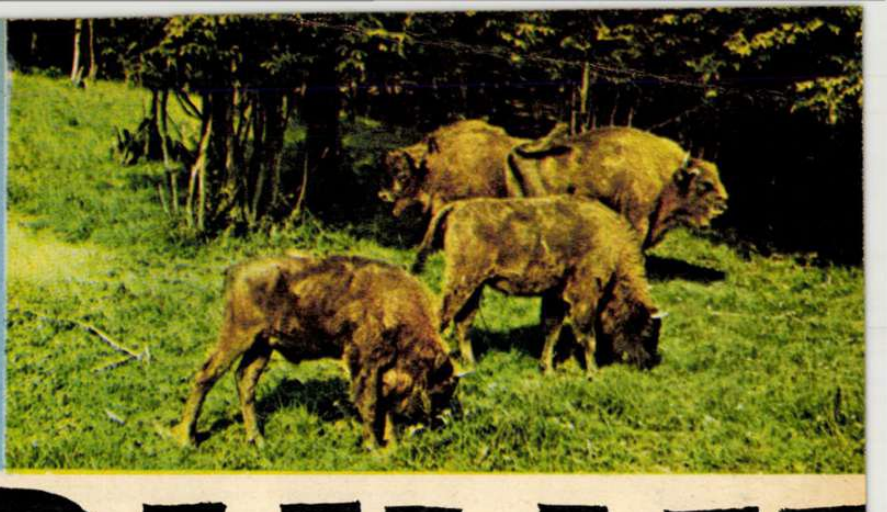

COMORILE PATRIEI

Țara HAȚEGULUI

de RADU SELEJAN

Privită de undeva de sus, Țara Hațegului se arată ca o impresionantă cetate. La sud, de la Strei, pînă la Porțile de Fier, transilvănene, se desfășoară larg, ca niște adevărate ziduri de neînvins, munții Retezat. Către apus și nord, munții Poiana Rusca se împlinesc în alte ziduri, ca de apărare. Iar, către răsărit, mărginind parcă zarea, munții Sebeșului. Și-ntre aceste vînjoase lanțuri de munți, Țara Hațegului, cîmpii și rîuri și oameni.

Mîndră ca o grădină, Țara Hațegului se leagă de lume prin trei drumuri care se-ntîlnesc aici, între Retezat, Poiana Ruscă și Sebeș, și pleacă iar, dornice de cunoaștere. Dinspre sud-vest, dinspre Banat, drumul, îngemănat cu Valea Bistrei, urcă pe urmele cutezanței romane pînă la cumpăna apelor, de unde coboară apoi de-a lungul istoriei, trecînd prin Sarmizegetusa pînă la Hațeg. Dinspre sud, urmărind ca o umbră Valea Streiului, înfășurîndu-se pe grumazurile dealurilor Merișorului, un alt drum aduce pînă-n Hațeg murmurele celor două Jiuri, de est și de vest. Și Mureșul își trimite solie către Hațeg, pe drumul care urcă pe Strei. Trei drumuri demne de o asemenea răscruce în care se revarsă ca într-o uriașă mare a vieții, a frumuseții și a omeniei. Trei drumuri pe care istoria nu le-a putut ocoli în nici un fel, trei drumuri care-ți poartă umbletul către locurile unde timpul a încremenit în ziduri, semne ale trecerii noastre cu folos prin vreme.

MARATONUL ISTORIEI

Țara Hațegului trăieste de multe și nenumărate veacuri. La Porțile de Fier ale Transilvaniei, la Tapae, a avut loc prima mare luptă epopeică, dintre daci și romani și tot pe aici a trecut înspre cetatea lui Decebal, ascunsă în munții Orăștiei, o bună parte a oștirilor «Traiane». Tot aici, la Zăicani, în anul 1442, Ioan Corvin de Hunedoara zdrobește una din marile armate ale imperiului otoman.

Amintită încă din veacul al XIII-lea, ca obîrșie a cnejilor și voievozilor, cunoscîndu-și drepturile și puterile, Țara Hațegului a trăit multă vreme, avînd o viață aparte, urmărind cu precădere o neîntreruptă legătură cu Țara Românească. Dovadă că Mircea cel Bătrîn a zidit prin călugărul Nicodim, ca un dar de preț făcut oamenilor din partea locului, mănăstirea Prislop, unde a fost îngropată Zamfira, fiica unui alt domn al Țării Românești, Moise Vodă. Acelorași legături de prietenie sufletească se datorește ridicarea de către domnitorii români, pe aceste meleaguri, și a altor biserici și mănăstiri, între care cele de la Strei și Densuș poartă și astăzi cu rîvnă și mîndrie pecetea unor veacuri îndepărtate, fiind între cele mai vechi din Ardeal. Se presupune, de asemenea, că Țara Hațegului a fost reședința, de fapt, a voievozilor Litovoi și Bărbat și chiar a Basarabilor, întemeietorii Țării Românești, care stăpîneau și aceste pămînturi.

Între toate pietrele de hotar răsădite în Țara Hațegului, cea mai osebită era, desigur, Colonia Ulpia Traiana Augusta Dacica Sarmizegetusa, orașul cel mai important, cu cele mai alese instituții, care găzduiau pe cei mai înalți demnitari romani, după ce Dacia a fost cucerită de Traian, oraș înălțat din porunca Împăratului, oraș aflat la răscruce de drumuri, avînd, desigur, și un prețuit sens strategic.

În secolul al III-lea Sarmizegetusa este onorată și cu titlul de Metropolis, fiind de fapt capitala provinciei, în care-și avea reședința guvernatorul, adică Legator Augusti. Se presupune că, în acea vreme, orașul număra aproape 20 000 de locuitori, care trăiau în cetate, precum și în jurul acesteia, dincolo de zidul care apăra palatul Augustalilor și Forumul.

Astăzi, din măreția de altădată a Metropolei, pot fi admirate ruinele palatului și ale Forumului, scoase la iveală cu prilejul săpăturilor. Bine conservate, în comparație cu alte asemenea monumente istorice, clădirea Augustalilor (Aedes Augustalium) se prezintă vizitatorului cu un anume fast, pe care-l simți, care te înconjoară la fiecare pas. Fațada, o sală de ceremonial mai mare, o alta mai mică prevăzută cu un ingenios sistem de încălzire centrală. Măreția construcției este cu prisosință atestată de numeroasele pietre arhitectonice, unele ornamentate cu reliefuri, care se află în fața palatului. În aripa stîngă, interesant de văzut, camera de tezaur aflată sub sanctuar.

Forumul, pavat cu dale de piatră, format din două părți despărțite printr-un zid, era centrul vieții publice, locul în care se desfășurau adunările populației din Metropolă.

Dar cea mai impresionantă «ruină» așezată la intrarea în comună, pe partea stîngă a drumului care vine dinspre Hațeg, este Amfiteatrul, unde aveau loc lupte de gladiatori, spectacole etc. Înălțat numai din piatră, în formă circulară, cu patru intrări mari, tribunele sale cuprinzînd locuri pentru 4—5 000 de spectatori. Băncile din marmură sau din piatră, poate și din lemn, se ofereau publicului după rangul pe care acesta îl avea. Înălțat în secolul al II-lea e.n., Amfiteatrul se prezintă astăzi vizitatorului sprijinit încă pe ziduri de pînă la doi-trei metri înălțime, pe care, admirîndu-le, pentru că sînt într-adevăr de admirat, intuiești frumusețea de altădată a monumentului, cînd de aici izvorau, din mii de piepturi, uralele.

Monumentul istoric Sarmizegetusa, parcă anume înălțat să viețuiască în frumoasa Țară a Hațegului, reprezintă scrieri din biografia poporului nostru, dăltuite în piatră. Pentru că, așa după cum scria Nicolae Iorga, Sarmizegetusa este «...locul unde s-a hotărît acum două mii de ani care e limba pe care o vom vorbi-o, care e sufletul care va sălășlui în trupul nostru tracic».

Și, înainte de a pleca spre alte locuri fermecătoare ale Țării dintre Retezat și Poiana Rusca, să ne oprim cîtăva vreme la muzeul de istorie al comunei Sarmizegetusa, unde, între multe clipe de pioase momente de reculegere, să ascultăm nemuritoarele lecții ale istoriei, mărturiile viețuirii de acum două mii de ani fiind adunate aici și așezate de o parte și de alta, ca în lungul unei nesfîrșite alei ce duce de la noi înspre cei care ne-au dăruit numele, care ne-au înmoștenit cu sfîntul pămînt al ȚĂRII.

RÎU DE MORI

La poalele Retezatului, în partea de sud a Țării Hațegului, ca un templu al cutezanței omului, nu departe de izvoarele Rîului Mare, se află așezată, într-un peisaj de neasemuită frumusețe, comuna Rîu de Mori. De aici, ca dintr-o uriașă deltă, pornesc înspre inimile munților poteci, multe poteci ce sfîrșesc în piscurile învăluite cînd în zăpezi, cînd în fulgere, cînd în ametiste. Veche așezare a cnejilor români, Rîu de Mori își atestă și astăzi încă, veleitățile, oamenii săi fiind excelente călăuze pentru turiștii care se încumetă să se ia la trîntă cu povîrnișul Retezatului. Nu departe de această istorică obște, pe valea Rușorului se află, ca o fidelă mărturie a trăirilor de demult, biserica Colț, clădită din piatră brută smulsă rădăcinilor de munți, biserică a cărei ziduri erau de apărare, al cărei turn, așezat deasupra altarului servea drept scut vitejilor ce apărau poarta dinspre răsărit, pe unde accesul era mai ușor. Străjerii turnului amintit anunțau la vreme de primejdie pe cei care-și duceau viața în Cetatea din Colț, așezată la o oarecare depărtare de biserică, pe o frunte de deal, înaltă de peste 700 de metri. Adevărată poartă a drumului ce duce în munți, cetatea era în stare să oprească, fără prea multe pierderi, încercările dușmanilor de a trece dincolo de ea. Toate îți vin în minte, în momen-

(Continuare în pag. 10)

COPIII ȘI NATURA

(urmare din pag. 4—5)

DRUMEȚIE FĂRĂ POPASURI

Copiii, care beneficiază de un proverbial simț al adevărului, se comportă, ca întotdeauna, natural; critic, deci, în cazurile acestea. Ei văd, întreabă «de ce» și, ceea ce este foarte important, nu acceptă răspunsuri evazive și nici explicații echivoce. În țara noastră — ne-a spus ing. Günther Hoffman, consilier pentru problemele mediului ambiant în Ministerul Silviculturii, Agriculturii și Alimentației din R.D.G. — copiii ne transmit numeroase observații cu privire la starea mediului înconjurător din localitățile lor. Observațiile vizează aproape în totalitate realități care impun măsuri din partea celor în drept.

— Anul trecut — intervine prof. Horst Glaser, conducătorul cercului de biologie al Palatului pionierilor din Dresda — s-au organizat la Varen-Müritz, localitatea în care se află cea mai mare rezervație naturală din țară, cursurile centrale pentru ocrotirea naturii în R.D.G. În prezența unor numeroși specialiști, copiii au prezentat rezultatele muncii lor în domeniul conservării mediului. Se înțelege că toate comunicările lor au fost înregistrate de specialiștii prezenți, discutate și adăugite cu enunțarea măsurilor ce se impuneau.

— Ce factori condiționează afirmarea pe un plan superior a organizațiilor de copii în cadrul acțiunii complexe de ocrotire a naturii, pe plan național?

— Pregătirea ecologică, ne-a răspuns prompt ing. Günther Hoffman, cunoștințele temeinice în acest domeniu ale copiilor, căpătate în timpul și în afara procesului de învățămînt. Buna intenție nu poate ține locul instrucției. Hotărîrea Ministerului Educației și Învățămîntului din țara dumneavoastră de a introduce în programa școlară «Ecologia» ca obiect de studiu este excelentă. Natura are nevoie de prieteni instruiți, eficienți deci, nu doar de admiratori. De altfel, cred că astăzi nu te mai poți numi admirator al naturii dacă nu ești în același timp ocrotitor al ei.

— Instrucția și încă ceva, a adăugat prof. Horst Glaser. Colaborarea. Conlucrarea strînsă între toți factorii, între toate organismele și organizațiile care au în sarcina lor — prin lege sau voluntar — ocrotirea naturii. Sub acest aspect, Stagiul la care am participat a avut și calitatea de care vorbeam, reunind savanți, cadre didactice, activiști ai organizației pionierilor, profesori și, bineînțeles, copii. Și din acest punct de vedere Stagiul a fost excelent conceput și organizat. M-aș bucura să aflu că va fi realizat în viitor un forum internațional, cuprinzător și reprezentativ, care să preia și să amplifice obiectivele ce au stat în fața noastră în cadrul acestui stagiu.

— În încheiere, ne-a spus ing. Günther Hoffman, dorim să transmiteți cititorilor frumoasei dumneavoastre reviste urările noastre de sănătate și de succes. Și să nu uite: prietenia cu natura este o drumeție în care nu se admit popasurile. Le dorim, în plină vacanță, drum bun pe cărările țării dumneavoastră frumoase și bogate, în care noi — ne-am hotărît! — vom reveni.

UN PAS FOARTE MARE

— Aici s-au întîlnit, în mod fericit, teoria și practica, profesorii și elevii, a declarat profesorul Radoslav Žugič din R.S.F. Iugoslavia. În țările noastre problema care se pune nu este în primul rînd a combaterii poluării, ci aceea a prevenirii poluării, a ocrotirii mediului înconjurător. Pentru generațiile viitoare problema este într-adevăr vitală. Ei, cei ce vor veni, vor moșteni nu doar realizările, dar și nerealizările noastre. Sînt dovezi de mare noblețe acțiunile cu caracter preventiv pe care le hotărîm noi, cei de azi.

— Ce importanță acordați, în acest context stagiului la care ați participat?

— Una foarte mare. Schimburile de opinii și experiență, aplicațiile practice făcute de copii, vizitele la Palatul pionierilor, în școli și muzee, excursiile — toate acestea la un loc, reunite sub genericul de Stagiu internațional destinat formării animatorilor mișcărilor de copii pentru ocrotirea mediului înconjurător — sintetizează exemplar, practic, cele ce am spus. Prin ce ați făcut, ne-ați propus tuturor un pas foarte mare. Va trebui făcut.

COPIII — STATORNIC REPER DE PURITATE

— Explicațiile prezenței mele tot mai active în foarte marea familie a copiilor? Pot fi reunite într-una singură: calitatea de pionier, numitorul comun al copiilor și al oamenilor de știință, a răspuns renumitul om de știință, academicianul Eugen Pora, primei noastre întrebări.

Deosebirile țin de diferența de vîrstă pe care instrucția și educația, cultura, experiența de viață și profesională, maturizarea însăși — biologică și socială — le vor atenua, uneori le vor înlătura și, în cazurile fericite, le vor schimba sensul. Există însă încă o calitate, esențială, proprie copiilor și tinerilor, care lipsește uneori, spre amărăciunea noastră, maturilor: nevoia organică de adevăr, cinstea, într-un cuvînt puritatea. Copiii sînt pentru peisajul social ca livezile înflorite pentru cel natural: un statornic reper al imaculatului.

— Ați putea stabili o relație ideală între copii, natură și știință?

— Aflarea unui răspuns este prea tentantă ca să țin seama de dificultățile implicate în întrebare. Mai întîi o precizare: istoria evoluției omului este istoria devenirii acestei corelații.

Multă vreme a predominat raportul om-natură, corectată, pentru asigurarea unui echilibru precar, prin acele îngrozitoare soluții numite războaie. Intervenția științei, cu referire specială la ultimele trei decenii, a modificat acest raport pe cel puțin două planuri: în bine — multiplicînd posibilitățile de existență complexă ale omului, în rău — primejduind, ca rezultat chiar al dezvoltării tehnico-științifice, echilibrul mediului înconjurător. Soluția este, necesarmente, una izvorîtă din înțelepciune: aparținînd deopotrivă naturii și societății, omul trebuie să găsească acea cale de echilibru stabil între el însuși și acești factori esențiali care îi condiționează fundamentul, existența. Datoria noastră față de copii este, pe de o parte, de a-i educa în spiritul acestei axiome; de altă parte, datoria noastră, a celor maturi, tot față de copii, este să facem noi înșine, de pe acum, cele ce-i învățăm pe ei să facă în viitor.

— Îmi mai vorbeați de încă o datorie, a oamenilor de știință...

— Oamenii de știință, savanții, cercetătorii trebuie să participe nemijlocit, cu mai multă vigoare la opera de formare a schimbului nostru de mîine. Multiple posibilități le stau la dispoziție: publicațiile, conferințele, simpozioanele și, mai ales, întîlnirile, acele întîlniri directe, care au darul de a realiza punți trainice între mințile și inimile tuturor. În ce mă privește, voi face tot ce-mi stă în putință să mă achit de această splendidă datorie. Să vă spun un secret: nu există pe lumea asta prilejuri mai încărcate de satisfacții decît cele oferite de întîlnirile cu copiii și tinerii. Vorbindu-le, simți că li te dăruiești; văzîndu-i cum te ascultă, ai sentimentul că te afli în fața unei mirifice grădini, sorbind, cu frunzele tuturor tulpinelor, cu petalele tuturor florilor, picăturile unei ploi de aur.

Interviuri realizate de
ing. NICOLAE STĂICULESCU

ȚARA HAȚEGULUI

(Urmare din pag. 8—9)

tul în care, după ce ai admirat minunățiile din împrejurimi, te oprești o clipă pe o margine de zid ros de vreme și începi să cugeți la cîte s-au mai putut întîmpina în anii secolelor XIII, XIV, XV...

DENSUȘ

De la Totești, cale de cîteva zeci de minute către partea sudică a masivului Poiana Ruscă, înainte de a-i da frîu liber umbletului în sus, pe Valea Fierului, se află una dintre cele mai vechi biserici, zidită în secolul XIII, în satul Densuș. Dincolo de vîrsta multiseculară, biserica impresionează prin poziția în care a fost așezată, neobișnuită pentru asemenea lăcașuri, avînd direcția S.N. De asemenea, materialul din care este construită, piatră brută și piatră cioplită, adusă tocmai de la Sarmizegetusa. Faptul a determinat presupuneri cum că biserica ar fi fost zidită încă din vremea stăpînirii romane pe aceste meleaguri. Pînă la urmă însă adevărul a demonstrat că biserica este un document al secolului al XIII-lea.

Densuș, sat de buni gospodari, de oameni aleși, satul de obîrșie al familiei Densușianu, așezare străveche, este un «ochi» al Țării Hațegului, care merită, care trebuie văzut.

ISTORII ȘI ISTORII

Dar dincolo de monumente, de filele de piatră ale istoriei neamului nostru, dincolo de frumusețile cu care natura a înzestrat acest colț de ȚARĂ, se află oamenii, cei care au dimensionat timpul care au dăltuit din cutezanța și credința lor adevărate pietre de hotar ale trecerii noastre cu folos prin vreme, ale creșterii noastre ca popor, ca ȚARĂ.

După anul 106, romanii luaseră obiceiul să se întrebe: «ce mai e nou în Dacia?», sau «ce mai e nou în Ulpia Traiana?».

În Țara Hațegului istoria știe să vorbească desluşit, asemeni cum, în munții Orăștiei, vorbele lui Decebal vuiesc necontenit, cum în Moldova tropotul calului lui Ștefan cel Mare nu-și istovește mersul, cum pe Argeș în sus, marele Meșter Manole încă zidește.

Țara Hațegului, pămînt ales, binecuvîntat de natură, meritat deplin de oameni, de hațegani care, în fiecare zi își înnobilează viața, sufletul. Aici, maiestuosul port popular, unitatea graiului românesc, sînt dovezi sincere despre puterea oamenilor, despre patriotismul acestora, curat, cinstit, despre credința lor necontenită în binele zilei de mîine, pentru care au luptat fără preget. Și viitorul pe care-l visau ei atunci, în acei ani înnegurați, se împlinește astăzi, sub soarele luminos al socialismului.

Ce mai e nou în Țara Hațegului? Cu același sîrg, cu aceeași încăpățînare cu care au înfruntat timpul pentru ca să viețuiască, oamenii de aici înalță astăzi partidului columnă de împliniri. Uriașul amfiteatru al muncii care cuprinde Țara Hațegului, se află într-o continuă efervescență, clocotește în fiecare clipă de ropote de aplauze cu care oamenii se felicită pentru izbînzile către care au cutezat, pentru izbînzile pe care le-au împlinit.

Țara Hațegului, trup și suflet al nostru, al României socialiste, trăiește astăzi o nouă istorie, istoria zilelor de aur, a socialismului, pe drumul edificării complexe, a măreției omului.

ATLAS DE VACANȚĂ

Covoarele Iranului

De-a lungul milenarei sale istorii, Iranul (Persia) n-a încetat niciodată să producă cele mai frumoase covoare, care și-au cîștigat celebritatea în întreaga lume. Armonia culorilor ca și motivele decorative sînt inspirate din sensibilitatea artistică a poporului iranian. La vopsirea firelor de lînă se folosesc șapte culori de bază, fiecare dintre ele avînd o semnificație precisă.

Temele și culorile covoarelor diferă de la sezon la sezon, potrivit peisajului și modului de viață al locuitorilor regiunii în care sînt țesute. În nord — fructe și păsări, în sud palmieri și cămile, în Belucistan — flori ale deșertului, în Turkestan — abstracțiunile stepei. Coloranții sînt extrași din plante, din rodii, din boabe de chimen și din piatră pisată. Motivele sînt înscrise pe cartoane și se transmit din generație în generație ca și fotografiile de familie.

Uneori, pentru a țese un singur metru de covor, lat de 3 m, este necesar un an, căci fiecare punct necesită patru operațiuni. După ce covorul este gata, țesătorul îl scoate în stradă, lăsînd trecătorii să calce pe el. Abia după ce țesătura se bătătorește, covorul este curățat și expus spre vînzare în bazar. Cele mai renumite bazare se află la Ispahan, vechi centru al comerțului cu covoare.

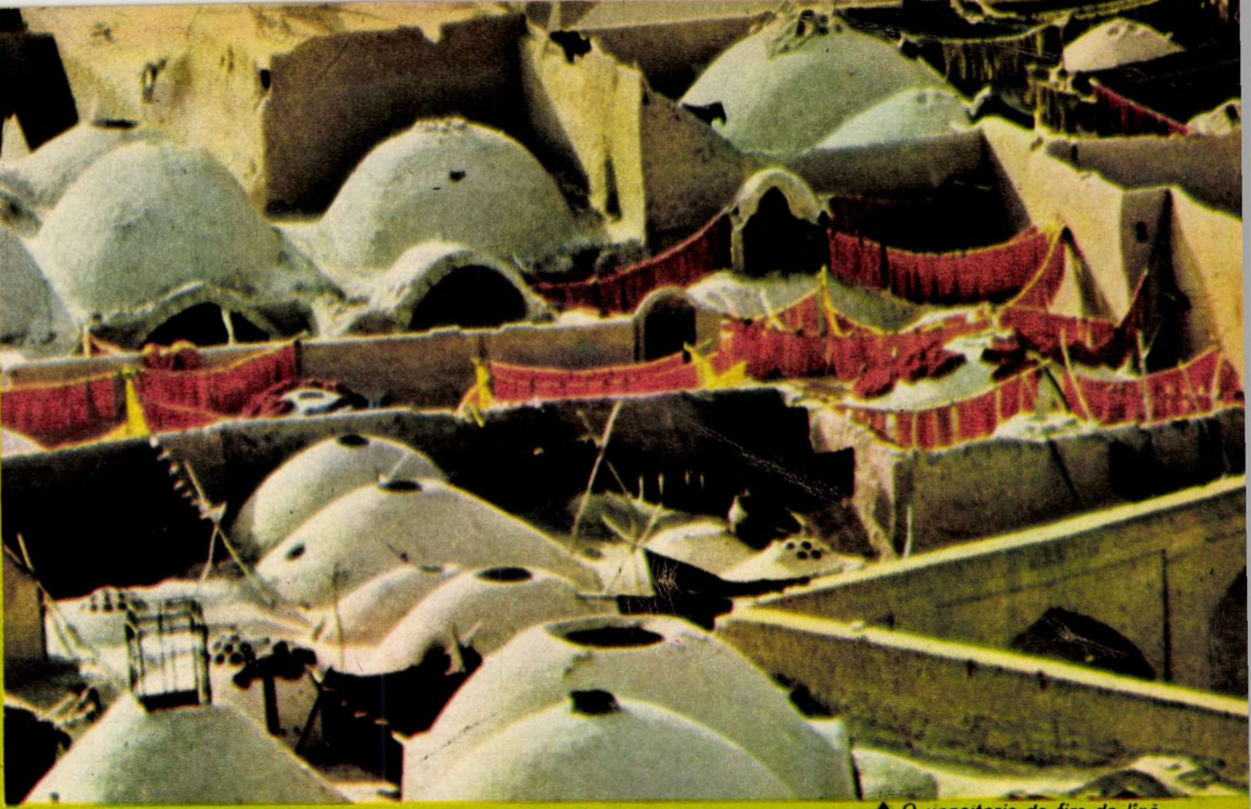

▲ O vopsitorie de fire de lînă

Un dans străvechi, barongul

În sunetul geamelanelor, instrumente de percuție specifice locuitorilor din insula Bali, fetițe de 8—9 ani, asemenea celei din imagine, execută cu grație unul dintre cele mai grele dansuri populare — barongul. Pentru a-l putea interpreta corect, acestea au început să-l învețe încă de la vîrsta de 6 ani. Costumul din mătase viu colorată, împodobit cu fire strălucitoare, conferă dansului o notă de deosebit pitoresc. Ca toate dansurile vechi din această parte a lumii, barongul este, în fapt, o poveste în care se înfruntă binele și răul. Deoarece desfășurarea acțiunii prezentată de micile dansatoare durează cîteva ore, barongul este executat de obicei în orele răcoroase ale dimineții.

Egreta albă

O pasăre care era să piară datorită frumuseții penajului, ce formează o splendidă mantie vaporoasă, albă ca zăpada: egreta albă. În secolul trecut, penele acestei egrete au devenit una dintre cele mai căutate podoabe pentru pălării. Prețul fabulos care se oferea a declanșat o adevărată goană sălbatică după pene, pasărea fiind vînată fără milă. Puii rămîneau fără nici o îngrijire, pradă foamei și animalelor. Așa se face că, astăzi, egreta albă a ajuns extrem de rară. Numai insistentele apeluri lansate de oamenii de știință au oprit distrugerea ei totală.

Originară din ținuturile cu climă caldă ale Africii, Americii, Asiei și Australiei, egreta albă poate fi întîlnită și în delta Dunării, unde migrează și se statornicește din luna aprilie pînă în septembrie. Cei ce o vor întîlni în călătoriile lor de vacanță, în acea magnifică lume a păsărilor, care este Delta, trebuie să știe că egreta albă este o pasăre extrem de sfioasă și sensibilă, mai ales la frig. Cuibul și-l construiește pe trestiile bătrîne sau sălcii, în locurile cît mai ferite ale stufărișurilor. De obicei trăiește în colonii de cîte 10—20 de perechi. Este o pasăre ocrotită prin lege.

Pagină redactată de
ECATERINA ROȘCA

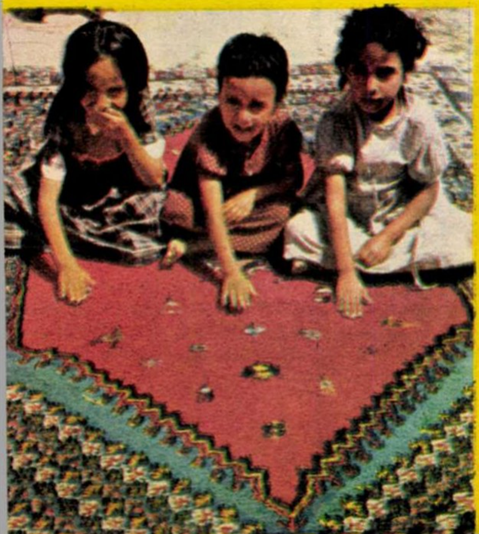

Nelson şi piraţii, într-o vară.

Roman foileton de Ilie Tănăsache

12

Sub mal, nava fascistă e în fierbere. Fluierături, ţipete, zgomote pline de motoare ambalate.

— E timpul să te pregăteşti, Moţatule...

— Guru-guru! Guru-guru!

— Hai, gata, n-are de ce să-ţi fie teamă...

O nouă explozie, năprasnică, izbucni în văzduhul cutreierat de ecouri cumplite. Frunza plopilor tremură fantastic. Tremură şi faţa apei, încreţită, ca înjunghiată de un cuţit înfipt zdravăn din adînc. Păsările bălţii se amestecaseră, stolurile se învîrteau fără rost deasupra apei, a stufului, ocolind malul fluviului de unde izbucneau turbate, bubuiturile acelea.

Mi-e frică, nene Giuşcă, şopti Nucu.

— Stai cuminte, la locul tău.

Pe celălalt mal, Cartuş începu să ţipe ca din gură de şarpe. Nu mai avea mult pînă la stăvilar.

Cîinii?

Doar douăzeci de paşi mai aveau pînă la ultimul tufiş. Apoi? Apoi, începea fuga pe drum deschis, întins.

— Ţine-te tare, Cartuş! strigă nenea Giuşcă la băiat.

Moţatul stătea ascultător în faţa lui nenea Giuşcă.

— Uite, ai biletul ăsta la picior... Aşa... Te duci direct la oraş... Ştii tu...

— Guru-guru!...

— Bine... Bine. Mergi direct... Nu te opreşti nicăieri... Aşa... Să te întorci aici... Înţeles?

Moţatul gurui iar.

— Atunci, gata, la treabă...

Şi nenea Giuşcă îl întoarse cu faţa spre oraş, azvîrlindu-l printre crengile copacului pe Moţat. O salvă de explozii izbucniră la rînd, parcă fugărindu-se una pe alta, parcă în întrecere, hotărîte să se arate una mai puternică decît alta. Moţatul scînci şi el, ca şi Sindbad, în felul lui, şi reveni lîngă nenea Giuşcă.

Porumbelul tăcea chitic. Nu mai avea putere nici să aprobe.

— Bine... Mai stai o clipă. Odihneşte-te. Şi, apoi, la treabă.

Vuietul greu, răscolitor, de butoaie vrăfuite cu o furcă uriaşă, fantastică continua să stîrnească ecouri peste baltă, peste apa fluviului. Acoperea totul. Dezrădăcina şi amesteca laolaltă zgomotele mărunte, trecînd peste ele ca un val puternic, de neînlăturat. După ce hărmălaia se mai potoli, izbucniră lătrăturile furioase ale celor trei cîini aflaţi acum la cinci metri de ultimul tufiş.

«Nu. Cartuş nu trebuia să se dea bătut. Ţine-te, Cartuş! Aleargă, Cartuş! Mai ai puţin pînă la stăvilar, Cartuş».

Îl îndemnau cu toţii în gînd. Îl rugau. Îl sileau. Îi porunceau. Soarele învăpăia claia albă de păr a băiatului — numai apă, desigur, acum. Picioarele tocau mărunt cărarea de nisip.

Javra din frunte se afla acum la trei metri de tufiş.

La doi metri.

La...

Mai încolo urma cărarea albă, fierbinte. Ei, şi atunci s-a petrecut faptul acela uluitor, care l-a salvat pe Cartuş. Din tufişul de răchită, pe care javra din frunte se pregătea să-l sară ori să-l ocolească, ieşi un om.

— Fane! aproape că ţipă nenea Giuşcă.

— Cine???

Întrebarea amiralului rămase fără răspuns. Omul acela avea o jordie în mînă. Băţul verde, de salcie, cu care plesnise godacii neascultători. Cîinele făcu un salt uriaş, dar Fane îl pocni în cap şi javra se rostogoli ameţită, la pămînt. Fane ocoli tufişul şi o porni înapoi. Ceilalţi doi ocoliră şi ei tufişul de răchită şi ţineau întins, după Fane, lătrînd ca apucaţii. O porni pe urmele lor şi al treilea, clătinîndu-se...

— Îl ajung!

— Nu, nu-l ajung...

Fane ocolea copacii, tufişurile. Alerga, alerga...

Cartuş?

Alerga şi el, fără să ştie ce s-a întîmplat. Trecuse stăvilarul şi continua să fugă spre plopi, sigur de scăpare.

— Îl ajung, nene Giuşcă!

— De ce nu se urcă în copaci omul acela?

— Nu are timp. Javrele îl apucă de picior.

Ecourile exploziilor se topiseră în înalt. În înaltul de unde curgeau văpăi. Soarele ardea cumplit, încît aşteptai ca lanul verde şi necuprins de stuf să ia foc dintr-o clipă în alta. Fane alerga înnebunit, fugărit de dulăii necruţători, furioşi. Era greu să le mai scape din colţi. Era peste poate.

— Mai bine ar sări în apă, şopti Nucu.

— Sar şi javrele după el, îl contrazise Ţipirig.

— După Sindbad cum de nu au sărit?

— Nu te lăsa, Fane!... Nu te lăsa, Fane!...

În faţa lui Fane, chiar lîngă mal, o salcie. Aplecată peste apă, ca într-un gest politicos, de salut. Sau pentru că ramurilor le plăcea nespus de mult să se oglindească în apă.

Dintr-un salt disperat, Fane sări spre craca cea mai de jos, se răsuci în aer şi încălecă pe ea. Unul dintre cîini, care-l ajunse, prinse capătul băţului, ce atîrna în jos, şi-l zmuci din mîinile lui Fane.

— Mamă, mamă, ce putere ai! rosti înfricoşat Papagalul.

— Cîini lupi!

Fane urca înfricoşat spre vîrful sălciei. Sus, copacul era golaş, dezgolit. Ramurile lui umbroase atîrnau deasupra apei. Ai fi zis că voiau cu orice preţ să răcorească undele curentului ce bătea malul, apoi o pornea spre vîrtejul în care se zbătuse fără nici o şansă rît-sfîrtecat.

Unul dintre cîinii fasciştilor încercă să se caţere în copac. Sărea pe trunchiul gros, îl prindea între labe şi cădea ca un sac de cartofi.

Odată.

De două ori.

A treia oară porni o rafală absurdă de pe grind. Şi încă una. Moţatul zbură de lîngă nenea Giuşcă, înălţîndu-se în văzduh. Copacul lui Fane prinse să se legene. Cer şi pămînt se amestecară într-o clipă... Cercuri galbene... roşii... verzi... albastre... Un curcubeu de cercuri...

O nouă rafală izbucnită deodată, din trei automate hitleriste.

Trupul lui Fane se scurse printre ramuri, neputincios şi căzu în apă. Coborî din înalt şi Moţatul, secerat de aceeaşi moarte, poate din întîmplare. Pata albă se stinse încet pe faţa bălţii, înghiţită pentru totdeauna în adîncuri ca şi trupul lui Fane.

Nenea Giuşcă îşi ştergea grăbit lacrimile.

— I-au împuşcat... I-au...

Fasciştii coborau unul cîte unul sub malul înalt, roşcat, urmaţi de cele trei javre cu trupurile ude.

I-au împuşcat... I-au...

Fostul marinar nu mai încerca să-şi şteargă obrazul de lacrimi.

— Auzi, Nelson... Te duci... Mergi pe Dunăre...

De sub mal, nava hitleristă se dezlipea încet, cu bătăi puternice de motor.

— Mergi la Dunăre... În dreptul morii lui Ordea...

— Ştiu...

— E acolo un om cu ochelarii fumurii. Repară o barcă... Îi spui că....

Nava fasciştilor porni în susul Dunării. Mergea greoi, ca un convoi de şlepuri, tras de un remorcher fără putere.

— Îi spui că... omul pe care-l ştie, a... a pierit... Şi.... şi Moţatul... Auzi... Drumul e deschis...

— Înţeleg: drumul e deschis...

— Dar nava... Nava a luat prada... Şi urcă... urcă pe Dunăre. N-ai să uiţi?

— Nu, n-am să uit...

— Să aştepte nava... Care... Uite.... a plecat! Ai înţeles?

— Am înţeles.

— O luaţi pe de-a dreptul... Cîştigaţi cel puţin două ore faţă de... Faţă de navă.

Nava hitleristă urca greu la deal, gîfîind din toţi rărunchii. Dunărea i se împotrivea cu toate şuvoaiele, dar nava greoaie, ca un bivol negru, se chinuia bezmetic să-i despice şuvoaiele. Nava fascistă urca, urca spre pieire...

(va urma)

Ziua marine

REPUBLICII SOCIALISTE ROMANIA

(Urmare din pag. 3)

Insurecţia naţională antifascistă armată din august 1944 şi primele momente ale războiului antihitlerist au prilejuit marinarilor, alături de întreaga armată şi de gărzile patriotice, numeroase fapte de arme. În lupta pentru apărarea porturilor de pe Dunăre, pentru neutralizarea forţelor fluviale hitleriste, pentru deminarea căilor navigabile, ei au dovedit spirit de sacrificiu şi eroism. Neuitată va rămîne jertfa tînărului locotenent Lupu Dinescu, comandantul unei nave dragoare, care a căzut la datorie în timpul operaţiilor de deminare a Dunării, şi a altor eroi din rîndul marinarilor.

Marina zilelor noastre este o demnă continuatoare a tradiţiilor bogate ale înaintaşilor. La bordul unor nave moderne, a căror înzestrare tehnică — rachete, torpile, instalaţii radar, calculatoare electronice pentru trageri — ţine pasul cu nivelul mondial, marinarii militari străjuiesc hotarele maritime ale patriei. În largul mărilor şi oceanelor, de la poli la ecuator, navele comerciale şi de pescuit româneşti poartă cu mîndrie tricolorul. Şantierele navale din Olteniţa, Galaţi, Constanţa, Brăila sau Turnu-Severin produc an de an nave noi, de tonaj tot mai mare, iar porturile, aceste ferestre deschise spre lumea întreagă, cunosc o animaţie deosebită, reflectînd ritmul de creştere al întregii economi româneşti. Recent, secretarul general al partidului nostru, tovarăşul Nicolae Ceauşescu, s-a întîlnit cu constructorii navali şi cu constructorii noului port Constanţa. Indicaţiile preţioase date de tovarăşul Nicolae Ceauşescu dovedesc grija conducerii de partid şi de stat pentru dezvoltarea viitoare a flotei şi a porturilor noastre.

Marinarii de pe navele de luptă, navigatorii din flota comercială şi de pescuit, lucrătorii din porturi şi şantiere răspund grijii cu care-i înconjoară partidul prin faptele lor de muncă, prin eforturile lor creatoare puse în slujba patriei.

Metamorfoza lui Hanibal

POVESTIRE DE FÓRRÓ LÁSZLÓ

ILUSTRAȚIE DE MAGDA WINTER

— Imi rețin acum, timp de două minute, respirația. Dacă rezist două minute, înseamnă că am dreptate.

Pianina nu se mai astîmpără. In ce mă privește, atîta știu: la nevoie, știu să clămpănesc și eu «Vine, vine primăvara».

— Ești în stare să cuprinzi o octavă? mă întrebă adineauri idiotul de Feri. Era să-i arăt ce sînt în stare: să-i «cuprind» urechile și să i le scot! Să mă facă de rîs! Asta voia! Aici, față de toți! Or, aici, chiar dacă sîntem colegi de clasă, e cu totul altceva, sîntem la ziua de naștere a Evei. Aici nu sînt elevul Szabó Karcsi din banca a treia, ci un invitat, cu cravată de la tata.

De altfel, nu trebuia să vin.

N-am o filă de caiet și nici stiloul nu-i la mine, că i-aș scrie ceva, i-aș arunca biletul, să știe și Eva că nu așa mi-am închipuit lucrurile... Dacă voia să mă vadă, de ce i-a adunat pe toți musafirii ăștia și, mai ales de ce l-a invitat pe îngîmfatul de văru-său? E la un liceu industrial și își închipuie că el e Roger Moore, «Sfîntul». «Onorată societate cu fețele pline de cosuri. Să-nceapă bîțîiala!» strigase în gura mare, invitînd-o îndată pe Eva la dans. Evident, voia să ne jignească pe noi, cei dintr-a VIII-a B, pentru că numai noi, băieții dintr-a VIII-a, avem fețele pline de coșuri.

Fiecare și-a pus cravată. Eu treacă-meargă, mai arăt cumva, m-am văzut acasă în oglindă. Dar ceilalți! O nenorocire! Niște mucoși! Cu fețele pline de coșuri și cu cravată! Mînecile de la haină ne sînt scurte. Sînt scurte și ale mele, deși costumul e din toamna trecută. N-am nici pantaloni evazați. Tata n-a fost de acord să-mi facă așa ceva, a spus că nu cîștigă banii ca să-și bată joc croitorul de stofă. «Tată, știi...» încercam să-l lămuresc. «Tat-tu mare umbla în ițari!» mi-a retezat-o; că așa sîntem noi puși la punct, așa sîntem dojeniți mereu. Ce-i drept, în ultimul timp mai toate mi-au ieșit pe dos. Am spart trei vase de flori, iar șapca mi-am pierdut-o la cinematograf. Cînd mă trimite la cumpărături, uit ce trebuie să cumpăr. Dar, ce-i drept, e drept: am foarte multe treburi pe cap. Acum nu pot să pricep ce anume și mai ales, ce caut aici? Am uitat să-mi țin respirația. Trebuie s-o iau de la început.

Degeaba! Nu pot să fiu ca Feri. Ce-i mai turuie gura! Stă de vorbă cu mama Evei și cu diriginta; «Știți, sucul acesta e specialitatea noastră, îl preparăm din flori de soc și lămîie...» Are gustul cam ciudat! N-aș fi băut din zeama asta în ruptul capului dacă nu mă servea chiar Eva. «Bea, dragul meu, mi-a spus, e foarte gustos, l-am preparat chiar eu.»

Am băut, dar îmi ajunge. Mănînc fursecuri și bezele. N-au nici acestea gust.

Nesuferit mai e acest licean, îi tot explică lui Karácsony Ibi, îi spune ceva despre Hanibal. Are vocea hodorogită ca un patefon. Ce m-am mai pregătit pentru azi! Și-acum, nu mă simt bine deloc. Eva mă anunțase în urmă cu o lună și jumătate despre ziua ei, dar că va invita toată clasa, și nu numai pe mine — asta am aflat-o abia de două săptămîni. Cîte flori! Au adus și alții. Dar buchetul meu unde o fi?

Mobilierul e curios, are picioarele asemenea leilor, sau cîinilor boldei. Covorul e strîns lîngă perete. Petrecerea e în toi, iar eu zac aici în colț. Eva a trecut de trei ori pe aici. M-a servit cu sirop, cu prăjituri, cu ciocolată. Nu-mi trebuie, nu-mi place nimic. Se-așteaptă, probabil, s-o iau la dans. Eu și dansul! Văru-său da, uite cum zboară, ce se mai învîrte! Iar mai înainte sporovăia despre Hanibal.

Un pinguin... Ce dans! Acum ar trebui să mă scol și să țopăi și eu, să bat din palme, să-mi port cravata și coșurile în văzul lumii. Mama nu cunoștea dansul acesta... «Pe cele foarte moderne nu le cunosc, dragul meu» — îmi spusese.

Ce rușine mi-a fost! Dar ce puteam să fac? Știam că azi va trebui să dansez. Unde să fi învățat? Bietul nostru patefon fusese azvîrlit de mult la pod, cu plăci cu tot. La televizor am studiat trei seri la rînd mișcările dansatorilor, abia după aceea m-am urcat în pod. Acolo, mă strecuram cu pași măsurați, cum mă pricepeam și eu, printre cîrnații și slănina agățate pe sfori. Acul patefonului să fi fost prăpădit? Placa era prăpădită? În orice caz, pîlnia scotea niște sunete foarte curioase. Nu m-am gîndit că mama ar putea să audă țopăitul meu, că se va urca să mă vadă. Mi-a fost o rușine cumplită.

Timp de două săptămîni am învățat apoi pașii după muzica de dans difuzată la radio. Dar mama nu cunoaște dansurile moderne. Nici eu. Stau aici, în acest colț întunecos, si îmi rețin respirația, dar nu reușesc să număr pînă la o sută douăzeci. Deși am dreptate. Acest Hanibal e un tip nesuferit, iar Eva... Eva nu trebuia să-l invite. Și nu trebuia să-i adune pe toți colegii de clasă.

Acum au pus să urle magnetofonul. Și... e nemaipomenit,.. Hanibal anunță Damen Vals! Asta mi-a mai lipsit! Vine și Eva... Se îndreaptă spre mine! A lăsat tava pe bufet, înseamnă că nu vrea să mă servească...

— Îmi permiteți?

— Eva... eu...

— Nu-i nimic, ai să înveți, haide...

De ce sînt atît de țeapăn? Am uitat și ce am știut... Doar e un simplu tango!

— Mai încet... așa...

Parcă aș vedea totul de undeva, de sus, de pe tavan: pe mine, și toate capetele astea rotunde, și părul lung al fetelor. Așa amețit am fost și la teatru. Acolo măcar nu trebuia să mă mișc. Stăteam alături de Eva. Am văzut tot timpul luminile scenei și mai ales rîsul ei. Ce curios mai rîdea, săltîndu-și mereu capul... Cum mă gîndesc la teatru, îmi aduc aminte îndată de rîsul, de acele mișcări repezite ale capului ei. Nimerisem întîmplător alături de ea.

— Cum ți-a plăcut piesa? mă întrebase mama cînd am ajuns acasă.

Rămăsesem puțin pe gînduri.

— Farurile unor mașini se tot aprindeau și se stingeau și s-au bătut niște șoferi cu manivelele.

— Shakespeare nu putea să scrie așa ceva! îmi spuse mama, dar eu n-am priceput de ce n-ar fi putut.

Acum mă simt iarăși ca la teatru. Eva rîde:

— Ai văzut, nu-i chiar atît de complicat... De ce ai stat atît de retras acolo, în colț?

— Știi... Hanibal... cu conferința lui despre coșuri...

— Cine?... A, el încearcă mereu să facă pe grozavul...

De ce mi-a atins Eva obrazul? De ce? Și de ce s-a terminat dansul. De ce?

— Ai observat? Buchetul tău l-am pus separat, într-un alt vas...

— Săptămîna trecută am spart trei vase cu flori.

Magnetofonul cîntă. Hanibal mai țipă din cînd în cînd.

Hanibal... De-acum nu-mi mai rețin respirația. E un tip destul de suportabil.

Sfinx

DO, RE, MI

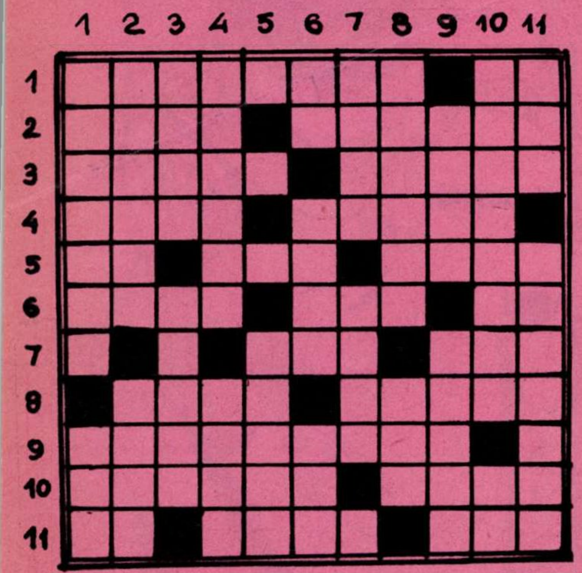

ORIZONTAL: 1) Un «DO, RE, MI» solemn — În Soveja. 2) Un «cîntec» măiestru — Foșnesc și se clatină lin. 3) «Concert din muzica de Bach» — Răpirea din... de Mozart. 4) Un vîrf de munte — Autorul poemului simfonic «Hamlet». 5) Îndeamnă caii — O treabă pe jumătate — Cade din spărtură. 6) Cîntată în «Bir oiță de la munte» (pe) — Acum (reg.) — În taraf. 7) Cîntecul greierului — «Aerul parizian». 8) Un salut cu cîntec — Purpurii. 9) Muzică «de plimbare». 10) A «strica» gramatica — Voce de copil între sopran și tenor. 11) O notă muzicală — «Repetă» — Face muzica.

VERTICAL: 1) Fluier sau șuierat (lat.) — Autorul volumului, «Familia lui Chiț-Chiț. 2) «Strecurate» în muzica satirică — Cu acorduri solemne (pl.). 3) A gesticula întocmai — O voce între voci. 4) Instrument muzical — Cîntările iubirii pe glasu-i cristalin și slova lunii pentru curata lui lumină», iată unul din catrenele sale. 5) Box (reg.). 6) Nicolae Lungu — Personaj celebru care se adresează Cordeliei spunîndu-i «Ei, ei Cordelia! Hai, strunește-ți glasul» — Fluierașe, multe fluierașe. 7) Leagănul muzicii moldovene — «Prefațează» toate emisiunile. 8) Autorul suitei muzicale «Impresii din copilărie» — Piesă muzicală solemnă. 9) A «pune la cale» — Se dă numai înainte în sunet de trompetă. 10) «Monumentele» muzicii — În intonații. 11) Pretext pentru o cunoscută romanță — O voce intermediară.

I. ALEXANDRU

REZOLVARE: *1) Simfonie — Ov 2) Tril — Lanuri 3) Roman — Serai 4) Inău — Liszt 5) Di — Tre — Ciob 6) Oițe — Amu — Ra 7) R — E — Cri — Air 8) Onor — Roșii 9) Promenadă — T 10) Agrama — Allo 11) Si — Reia — Ton.*

TIC TAC joc de cameră

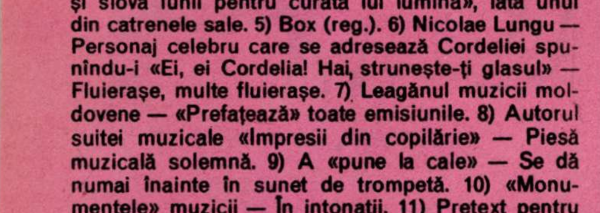

Pentru zilele ploioase vă recomandăm un joc care se poate organiza în spații închise.

În cameră se ascunde un ceas deșteptător, unul dintre jucători, care a ieșit între timp afară, trebuie să-l găsească, ghidîndu-se după tic-tac-ul ceasului. Jocul devine mai greu, dacă această căutare se face cu ochii legați. Cîștigă acel jucător care a reușit să găsească ceasul în timpul cel mai scurt.

OLGUȚA VĂ RECOMANDĂ

PREPARATE DIN CARTOFI

Salată de cartofi

500 g cartofi, 100 g mazăre, o sfeclă coaptă, 100 g smîntînă, un ou fiert tare, sare, piper, 50 g măsline pentru garnisit.

Se fierb cartofii, curățați de coajă, în apă cu sare. Mazărea se folosește din conserve. Sfecla spălată se pune la copt, apoi se curăță de coajă, se taie în felii subțiri și se amestecă cu cartofii fierți, tăiați tot subțiri și cu mazărea. Se adaugă apoi piperul, smîntîna și oul fiert, ras prin răzătoare. Salata se servește rece, garnisită cu măsline.

Pastă de cartofi

500 g cartofi fierți în coajă, 200 g măsline, ulei, lămîie, o ceapă.

Se fierb cartofii cu o zi înainte și se rad prin răzătoare, apoi se amestecă cu măslinele tocate mărunt. Se adaugă ulei și zeamă de lămîie, apoi o ceapă tăiată mărunt.

Supă-cremă de cartofi

500 g cartofi, o ceapă, un fir de praz, 1/2 litru lapte, o lămîie, 100 g smîntînă, sare și crutoane. Cartofii curățați și tăiați se fierb într-un litru de apă, împreună cu ceapa și prazul tăiate mărunt și cu un praf de sare. Cartofii fierți se trec împreună cu zarzavatul prin sită, apoi se adaugă laptele fiert și se stoarce lămîia. Cînd se servește la masă se adaugă crutoane și smîntînă.

Cartofi gratinați

1 kg cartofi, 300 g brînză telemea, 6 ouă fierte, o cană de smîntînă, unt.

Se fierb cartofii în coajă, se curăță, se taie și se sărează. Se unge cu unt sau ulei o cratiță și se așază un rînd de cartofi, un rînd de brînză telemea rasă, un rînd de felii de ouă fierte răscoapte și tot așa pînă se umple cratița. Între rînduri se pune și puțin unt. Deasupra se toarnă o cană de smîntînă și se presară cu brînza rasă. Se dă la cuptor o jumătate de oră.

CORESPONDEAZĂ PE TEME DE

LITERATURĂ: *Stela Olea*, clasa a VI-a, comandantă de unitate, Făgăraș, str. Parcului bl. 12, Sc. B, et. 1, ap. 17; *Elena Coman*, clasa a V-a Pașcani, str. Traian Vuia nr. 5, județul Iași; *Maria Sabău*, clasa a VI-a, Școala generală Corund, județul Satu Mare. **ISTORIE:** *Rodica Hăisan*, clasa a IV-a B, Liceul N. Bălcescu, Cluj; *Didina Graur*, clasa a IV-a, comandantă de grupă, comuna Berzeni, județul Vaslui. **COLECȚIONEAZĂ FOTOGRAFII CU ACTORI:** *Lucia Făt*, Școala generală Dănești, comuna Sisești, județul Maramureș; *Georgeta Ciacodeică*, clasa a VII-a, satul Vulcana de Sus, comuna Vulcana-Băi, județul Dîmbovita; *Laura Gliga*, clasa a V-a, satul Bărănești, comuna Coșereni, județul Ilfov.

FĂRĂ CUVINTE

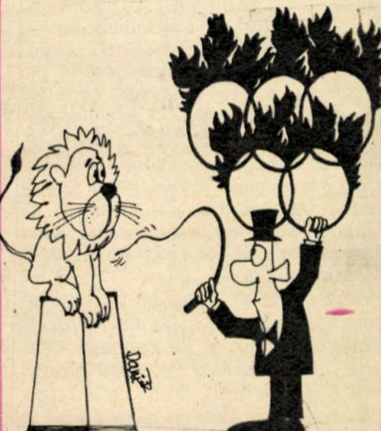

DESEN: IONIȚĂ DAN

CELE 10 GREȘELI ALE LUI IONICĂ

o nouă pasiune: SERICICULTURA

Cercetînd unele cărți de specialitate și profitînd de faptul că în curtea părintească sînt numeroși duzi, Ionică se hotărăște să crească viermi de mătase. După mari dileme, el optează pentru rasele monovolinte și bivolinte. Renunță în acest an la rasa trivolinte, întrucît, în condițiile de la noi, această rasă nu dă decît 2—3 generații anual. El își face socoteala că, dacă va crește rasele de mai sus, care dau pînă la 7—8 generații pe an, va obține o recoltă bogată de gogoși de mătase. În acest scop, Ionică își construiește stelajele de creștere, compuse din paturi suprapuse, etajere cu rafturi mobile și capre din lemn. De asemenea, el își procură aparatele de îngogoșare și hîrtia necesară pentru operația de primenire a larvelor, pe care o controlează să nu aibă fisuri. Hrana viermilor și-o asigură din frunzele de dud pe care le selecționează cu grijă și pregătește camera în care își va aranja stelajele, urmărind ca temperatura camerei să fie între 30—35 de grade, iar umiditatea de 35—40 la sută.

După perioada de incubație a semînței, care la noi este optimă în luna iulie, Ionică efectuează toate lucrările de îngrijire și întreținere. El pregătește mutarea larvelor și îngogoșarea lor, știind că după ultimul somn, de 2—3 zile, larvele ajung la completa lor dezvoltare și viermii consumă acum o cantitate de hrană cu mult mai mare. După perioada optimă de la urcarea viermilor, Ionică culege gogoșile, evitînd în felul acesta apariția fluturilor, care depreciază recolta de gogoși. Ionică selectează gogoșile de mătase în coșuri diferite. Pe cele defectuoase le pune separat, iar pe cele bune le pune într-un coș mai mare. Aici, el adună gogoșile satinate și pe cele duble, care sînt mult apreciate, și cu cea mai mare producție de fire.

RĂSPUNS: 1) Nu există rasă trivolinte, ci polivolinte; 2) Rasa polivolinte dă 7—8 generații anual; 3) Rasele monovolinte și bivolinte dau 1—2 generații pe an; 4) Hîrtia pentru primenirea larvelor trebuie să fie perforată; 5) Temperatura camerei trebuie să fie între 21—25 de grade; 6) Umiditatea camerei trebuie să fie între 70—75 la sută; 7) Perioada optimă de așezare a semînței la incubație este luna aprilie, nu iulie; 8) Ultimul somn al larvelor este de 8—10 zile; 9) După ultimul somn, viermii își pierd pofta de mîncare, sau nu mănîncă de loc; 10) Gogoșile satinate și cele duble sînt cele mai defectuoase și dau cea mai slabă recoltă de fire.

Mica armată de înotători

Deși se aflau lîngă Dunăre, mulți părinți din Brăila se plîngeau că fiii lor nu au unde învăța să înoate, ne trimiteau scrisori întrebîndu-ne de ce nu se ia nici o măsură pentru organizarea unor cursuri de inițiere. Am vorbit la modul trecut întrucît, de curînd, cînd am fost oaspeții vechii așezări de pe malul Dunării — căreia edili pricepuți și cu dragoste pentru ce au moștenit îi schimbă de la o zi la alta înfățișarea — am întîlnit în parcul Kiseleff, sau Monument, cum îl știu mai bine localnicii, un cadru nou, un peisaj sportiv încîntător, din care făcea parte și bazinul acoperit.

În decorul colorat al sălii, între cele 7 culoare, zeci de copii intrau în... tainele acestui frumos sport. Am înțeles că aici se învață prima literă din alfabetul înotului, profesorii micilor elevi fiind Maria Muha, Felix Heitz, Ionel Alexandru și Valeriu Stoicescu. Acești specialiști sînt dornici ca elevii lor să-și însușească foarte bine tehnica plutirii deasupra apei.

Mai tîrziu, am aflat că de la începutul anului și pînă în prezent, peste 500 de fete și băieți între 4—17 ani au trecut prin «școala» de la bazinul acoperit. În plus, din inițiativa profesoarei Maria Muha, alți 120 de elevi din clasele V-VIII, de la Școala generală nr. 13, au «luptat» voinicește în orele de colectiv sportiv cu... valurile, pînă cînd au reușit să învețe... A.B.C.-ul natației. De asemenea, copii între 5—6 ani, de la 4 grădinițe din jurul parcului, vin zilnic la bazin pentru că și-au pus de pe acum în gînd să devină mari înotători. Intrăm în vorbă cu un băiat cu părul negru, zgribulit și învinețit la față de atîta stat în apă.

— Nu e mai plăcut să joci fotbal, decît să îngheți în apă? îl întrebăm.

— O fi, ne răspunde piciul, dar mie îmi place înotul, pentru că este sportul cel mai... curat.

Poate fi oare contrazis micul nostru interlocutor?

Mai tîrziu am vizitat și cele două ștranduri, aflate unul lîngă altul, pe faleza de lîngă port. Un bazin aparține adulților, altul copiilor, acesta din urmă dotat cu diferite instalații pentru joaca celor mici. Atît la unul, cît și la celălalt, majoritatea publicului o formau fete și băieți aflați în vacanță, mulți dintre ei foști elevi ai «școlii» de înot de la hala acoperită. Aflăm de la tovarășul Constantin Vastardis, metodist cu natația la C.J.E.F.S.—Brăila, că peste 1 500 de fete și băieți, marea lor majoritate pionieri, urmează anual cursurile de inițiere din 1971, de cînd a fost dată în folosință baza sportivă acoperită din parcul Kiseleff. Dacă amintim că în curînd se va deschide un nou centru de inițiere la ștrandul orașului, iar în prezent se lucrează intens la construcția unui bazin cu (dimensiuni olimpice) în aer liber, cu turn pentru sărituri, neîndoielnic că mica «armată» de înotători va crește necontenit, constituind baza de selecție pentru viitorii performeri ai orașului Brăila.

TRAIAN ANDRONACHE

SPORTUL ȘI... ARTELE

Eleva **Grațiela Brînzan-Gruia** din Tg. Jiu ne scrie că «în prefața unei cărți, se spune că scriitorul italian Bruno Farotti a cucerit o medalie olimpică, fără a se specifica însă ce anume sport a făcut».

Numele italianului Bruno Farroti nu poate fi găsit pe lista cîștigătorilor nici unei probe sportive olimpice. Și totuși el este, așa cum scrie, medaliat olimpic, dar la... literatură.

Din dorința atragerii oamenilor de artă spre acest domeniu al sportului, au fost inițiate, începînd cu J.O. din 1924 de la Paris, întrecerile olimpice de artă, deschise lucrărilor în proză, poezie, pictură, sculptură, muzică și, mai tîrziu, film.

Legătura sportului cu arta sau a artei cu sportul are rădăcini mult mai adînci, ce se pierd în urmă cu secole.

Această legătură este semnalată încă de pe vremea lui Homer, Sofocle, Euripide sau Pitagora. care nu numai că au scris despre întrecerile olimpice antice, dar s-au și aflat printre învingătorii probelor de pugilat (un fel de box combinat cu lupte) sau de atletică (alergări și aruncări).

Se spune că «stadionul nu este numai o luptă, o mișcare, ci și poezie, poezia elanurilor pure și a sincerelor prietenii».

Că este așa, ne-o dovedesc atîția oameni de artă care au ținut să nu fie departe de fenomenul sportiv.

Pe Emile Zola îl găsim printre atleți, ca de altfel și pe Jean Giraudoux, care, deși atlet, nu pregetă să scrie și despre gloria fotbalului. Tristan Bernard este amator de ciclism, Albert Camus iubește fotbalul, Ernest Hemingway se arată a fi un excelent pescar, vînător și canotor, iar Jean Cocteau atlet și chiar pune în scenă un spectacol coregrafic cu această temă.

Nici scriitorii români nu au făcut excepție.

Ionel Teodoreanu practica tenisul și scria cronici sportive. Camil Petrescu a susținut ani la rînd, o rubrică de sport, într-o revistă de literatură.

George Călinescu iubea boxul, scriind însă și despre binefacerile înotului: «învățați să înotați, îmbrăcați costumul de baie, nu din snobism, ci cu o vădită intenție serioasă de educație fizică și veți privi viața cu o răsuflare mai sănătoasă, cu un ochi mai ager».

Eugen Barbu, un virtuos al balonului rotund în anii adolescenței, nu s-a depărtat de el nici acum, cînd îi dedică de ani de zile, săptămînal, rînduri dintre cele mai alese.

Sînziana Pop, atletă, strecoară în rîndurile sale nostalgia clipelor petrecute pe stadion: «Adolescența petrecută pe terenurile de sport, pe văi cu zăpadă și în bazine cu apă, este o adolescență arsă de soare, bătută de vînt și spălată-n lumină, și urmele acestea rămîn în memorie pentru toată viața».

Demostene Botez, neîntrecut în descrierea frumusețelor patriei, era un pasionat turist.

Alături de aceștia, îi mai găsim pe Adrian Păunescu, Fănuș Neagu, Teodor Mazilu, a căror apropiere de viața stadionului este tot mai mult dovedită în cele ce scriu.

Sportul înseamnă elan, ritm, poezie. trăire intensă și neprevăzută. Arta scriitorului, de asemenea. Sportul creează eroi și legende. Literatura la fel.

OCTAVIAN VINTILĂ,
maestru al sportului

DE LA 9 LA... 99 DE ANI,
LECTURA PREFERATĂ
„CUTEZĂTORII"!
POPÂRLIU

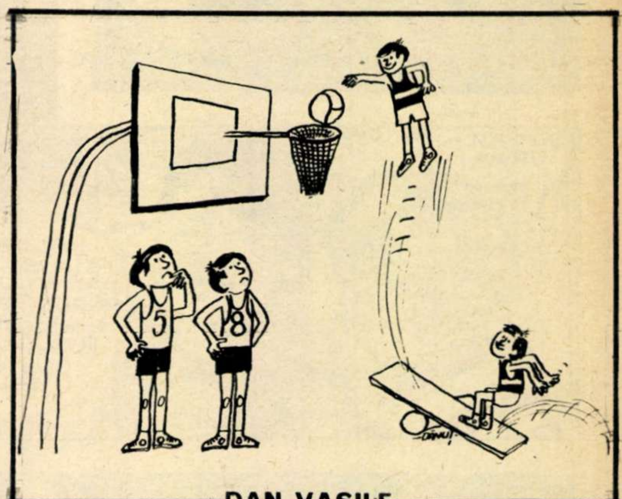

DAN VASILE

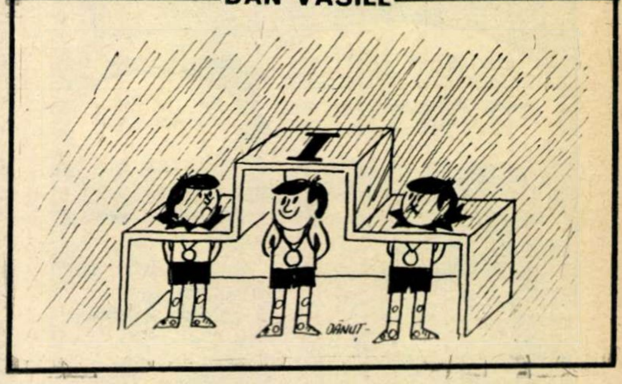

Cutezătorii 31

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR. 1
BUCUREȘTI 33 — TELEFON 17 60 10.

Redactor-șef: MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA
Secretar general de redacție: IOAN DONCA

Administrația: Editura Scînteia. Tiparul C.P.C.S.
ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ. CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE ÎNTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA» SERVICIUL IMPORT-EXPORT, PRESA BUCUREȘTI-CALEA GRIVIȚEI NR. 64—66 P.O.B. — 2001
Redactor artistic: VINTILĂ MIHĂESCU
Secretar de redacție: BARANY ROZALIA

LA BRADUL SINGURATIC

DESENE: VIORICA MIHĂESCU

SCENARIUL: LUDOVIC BOKOR ȘI VAL DUMITRESCU

7

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: *EVENIMENTE DEOSEBITE ÎN TABĂRĂ. COPIII, PENTRU A EVITA O ÎNTÎLNIRE CU STRĂINUL, TRIMIT PE «FULGER» CU UN MESAJ CĂTRE CEI DE ACASĂ. FIIND VĂZUT DE IEPURILĂ, VOIAJORUL ESTE LOVIT CU PRAȘTIA DE CĂTRE ACESTA. MESAJUL ESTE CITIT DE PĂDURAR, DAR, CONSIDERÎND TOTUL UN JOC COPILĂRESC, ÎL RUPE. PORUMBELUL ÎȘI REVINE ȘI ZBOARĂ SPRE DESTINAȚIE. IEPURILĂ ADUNĂ BUCĂȚELELE DE HÎRTIE ȘI LE PREDĂ MILIȚIEI. STRĂINII SE AFLĂ ÎN CONTINUARE PRIN APROPIEREA TABEREI.*

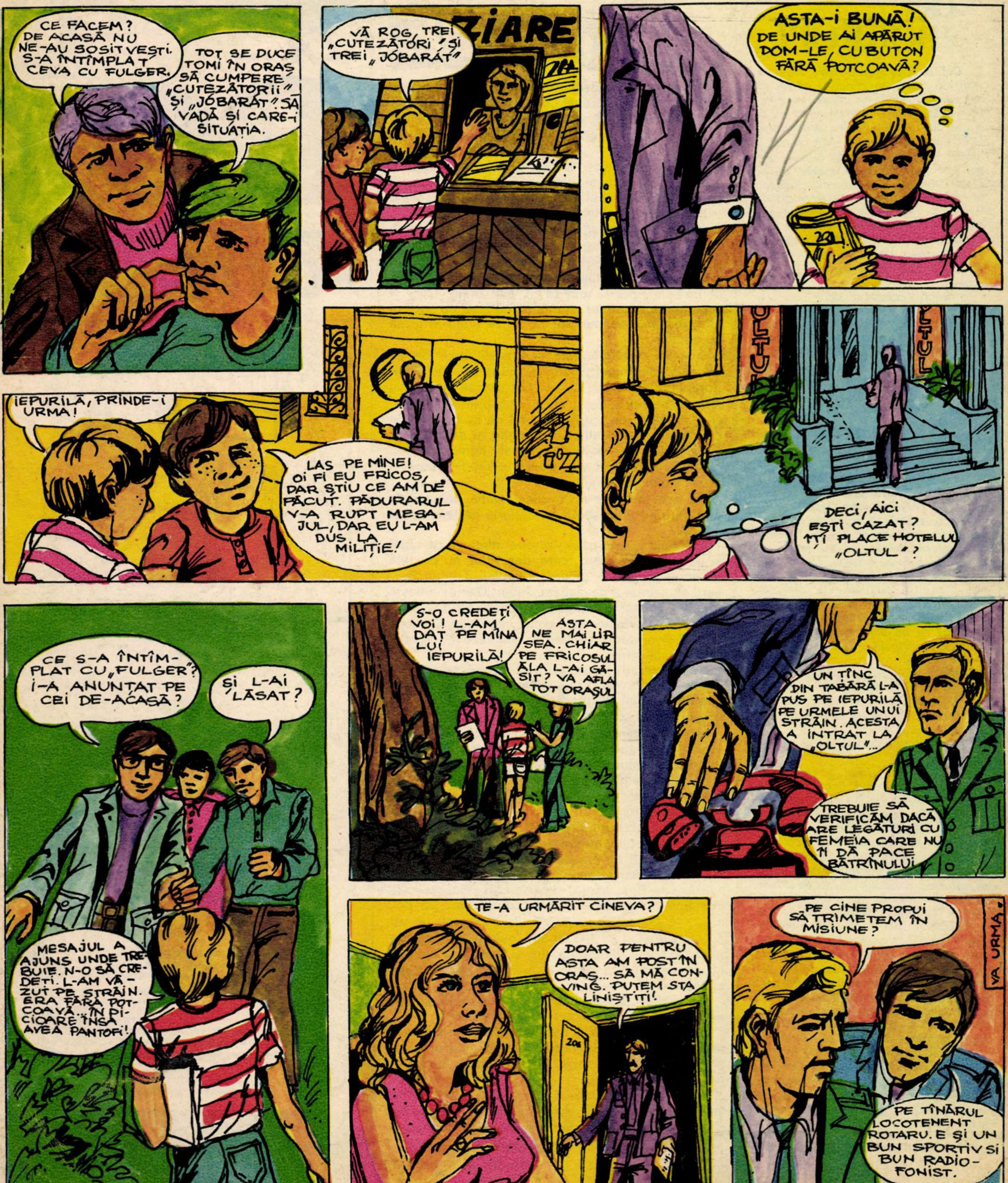
CE FACEM? DE ACASĂ NU NE-AU SOSIT VEȘTI. S-A ÎNTÎMPLAT CEVA CU FULGER.
TOT SE DUCE TOMI ÎN ORAȘ SĂ CUMPERE „CUTEZĂTORII" ȘI „JÓBARÁT" SĂ VADĂ ȘI CARE-I SITUAȚIA.
ZIARE
VĂ ROG, TREI „CUTEZĂTORI" ȘI TREI „JÓBARÁT"
ASTA-I BUNĂ! DE UNDE AI APĂRUT DOM-LE, CU BUTON FĂRĂ POTCOAVĂ?
IEPURILĂ, PRINDE-I URMA!
LAS PE MINE! OI FI EU FRICOS, DAR ȘTIU CE AM DE FĂCUT. PĂDURARUL Y-A RUPT MESAJUL, DAR EU L-AM DUS LA MILIȚIE!
OLTUL
DECI, AICI EȘTI CAZAT? ÎȚI PLACE HOTELUL „OLTUL"?
CE S-A ÎNTÎMPLAT CU „FULGER"? I-A ANUNȚAT PE CEI DE-ACASĂ?
ȘI L-AI LĂSAT?
MESAJUL A AJUNS UNDE TREBUIE. N-O SĂ CREDEȚI. L-AM VĂZUT PE STRĂIN. ERA FĂRĂ POTCOAVĂ... ÎN PICIOARE ÎNSĂ AVEA PANTOFI!
S-O CREDEȚI VOI! L-AM DAT PE MÎNA LUI IEPURILĂ!
ASTA NE MAI LIPSEA. CHIAR PE FRICOSUL ĂLA L-AI GĂSIT? VA AFLA TOT ORAȘUL
UN ȚÎNC DIN TABĂRĂ L-A PUS PE IEPURILĂ PE URMELE UNUI STRĂIN. ACESTA A INTRAT LA „OLTUL"...
TREBUIE SĂ VERIFICĂM DACĂ ARE LEGĂTURI CU FEMEIA CARE NU ÎI DĂ PACE BĂTRÎNULUI
TE-A URMĂRIT CINEVA?
DOAR PENTRU ASTA AM POST ÎN ORAȘ... SĂ MĂ CONVING. PUTEM STA LINIȘTIȚI!
206
PE CINE PROPUI SĂ TRIMETEM ÎN MISIUNE?
PE TÎNĂRUL LOCOTENENT ROTARU. E ȘI UN BUN SPORTIV ȘI BUN RADIOFONIST.
VA URMA

Imagine de la primul Forum Național al Pionierilor.

Cutezătorii

32

JOI, 9 AUGUST 1973
ANUL VII (307)
16 pagini, 1 leu

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

SUCCES DEPLIN CELUI DE AL-2-LEA FORUM NAȚIONAL AL PIONIERILOR!

TROFEUL „CASETA SEMAFORULUI" LA Botoșani

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

FORUM'73

În aceste zile,

VĂ PUTEȚI ADRESA DIRECT FORUMULUI NAȚIONAL AL PIONIERILOR

Au început lucrările celui de al II-lea Forum Național al Pionierilor. Acolo, la Livada, delegați ai pionierilor din întreaga țară discută despre activitatea organizației, prezintă propunerile făcute de voi în școli, chibzuiesc asupra unor noi inițiative pionierești.

Forumul Național al Pionierilor vă este deschis tuturor! Ce probleme importante credeți că nu trebuie să lipsească de pe ordinea de zi? Doriți să transmiteți ceva din experiența grupei, detașamentului sau unității voastre? Cu siguranță că fiecare din voi are de făcut o propunere interesantă. Așterneți totul pe hîrtie și trimiteți neîntîrziat aceste sugestii colegilor voștri delegați la Forum. Adresa e următoarea: «CĂTRE FORUMUL NAȚIONAL AL PIONIERILOR, COMUNA LIVADA, JUDEȚUL SATU MARE».

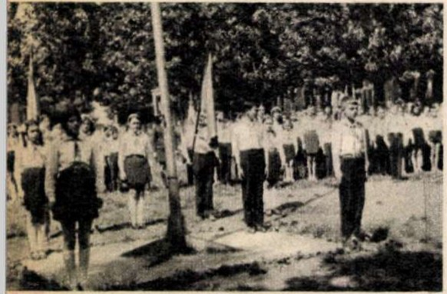

BAIA MARE

Municipiul Baia Mare a găzduit lucrările Forumurilor reunite ale pionierilor din județele Bistrița-Năsăud, Sălaj și Maramureș. Cele șapte zile de tabără — zile de cîntec, joc și voie bună — au constituit un minunat prilej de manifestare a frăției pionierești, de închegare a unor noi și trainice prietenii. În afara numeroaselor activități, care mai de care mai atractivă, mai plină de farmec și poezie (spicuim dintre ele: drumeție la cabana Izvoare și întîlnire cu pionierii din tabăra Izvoare; «De la comuniști învățăm cutezanța» — întîlnire cu sculptorul Vida Gheza, artist al poporului, Erou al muncii socialiste; «Carnavalul prieteniei»; focul de tabără etc.), purtătorii cravatelor roșii cu tricolor au participat la o dezbatere cu ocazia căreia s-au înregistrat cîteva propuneri dintre cele mai interesante:

- **acordarea titlului de grupă fruntașă, grupei cu cele mai bune rezultate la învățătură și în activitatea pionierească;**
- **unitățile de pionieri din mediul urban să participe, în perioada vacanțelor școlare, la muncile de sezon din cadrul microfermelor școlare și al CAP-urilor;**
- **data de 30 aprilie, dată la care au luat ființă primele detașamente de pionieri din țara noastră, să prilejuiască în fiecare an sărbătorirea «Zilei pionierilor».**

Reprezentanții celor trei județe, care au fost aleși ca delegați la lucrările Forumului Național, s-au angajat să prezinte în fața participanților la Forumul de la Livada zecile de propuneri făcute de colegii lor.

CELE MAI FRUMOASE FLORI

La Forumul județean Ilfov, al pionierilor, s-a discutat despre o inițiativă a copiilor de la Școala generală nr. 4, Giurgiu. Pionierii de la această școală și-au transpus în practică o dorință mai veche: ei au construit prin muncă patriotică o seră de flori! Sera a fost gata în ultimele zile de școală, iar acum s-a trecut la valorificarea primei recolte: 3 000 de flori au fost livrate pieții, 5 000 au fost rezervate amenajării satului pionieresc de vacanță din pădurea Bălănoaia, iar 82 000 de răsaduri au fost destinate parcurilor din cartier și oraș.

Un frumos buchet care evidențiază hărnicia, dragostea de muncă a celor mai tineri grădinari.

Acțiune DE VARĂ

În cadrul unui plan mai amplu de ocrotire și îngrijire a naturii, pionierii unității Școlii generale nr. 2, comuna Măicănești, județul Vrancea, **au organizat o vastă acțiune pentru depistarea și stîrpirea focarelor de omidă păroasă, insectă atît de dăunătoare copacilor.**

Împărțiți în grupe de cîte 5—6 pionieri, ei au străbătut întreaga comună, poposind atît în gospodăriile sătenilor cît și în restul spațiilor verzi, provocînd «pierderi serioase dușmanului».

În timpul vacanței, pionierii din Măicănești și-au mai propus construirea unei piste aplicative pentru exercițiile de pregătire în vederea apărării patriei, precum și o susținută acțiune de înfrumusețare a școlii.

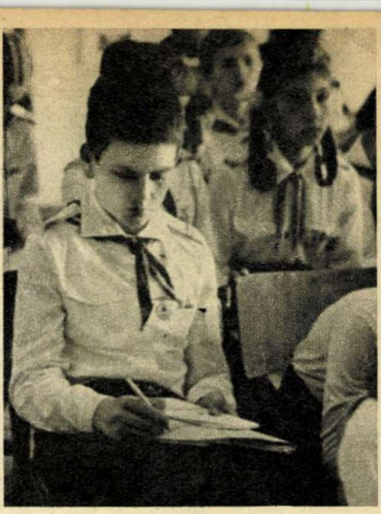

Harghita

Tabăra Forumului pionierilor harghiteni, desfășurată la Odorheiu-Secuiesc, a prilejuit tuturor delegaților momente de neuitat, atît de dezbateri fructuoase privind pionieria cît și de variate, interesante și atractive activități pionierești.

De o largă și competentă participare din partea delegaților s-au bucurat dezbaterile în cadrul «Tribunei forumului», axate pe tema «rolul comandamentului unității în organizarea activităților în unitate, detașamente și grupe». Iată cîteva din propunerile formulate cu acest prilej:

- în toate școlile să se organizeze, în fiecare duminică, programe cultural-artistice de cîte un detașament, sub îndrumarea comandamentului unității, care să poată face și o eventuală selecție și premiere a celor mai bune programe.
- cele mai bune propuneri și inițiative venite din partea detașamentelor și grupelor, a fiecărui pionier, să fie atent urmărite și dacă sînt utile, să fie generalizate;
- să nu fie uitate acțiunile de ajutorare a persoanelor în vîrstă.

În încheierea dezbaterilor, delegații i-au ales pe cei 8 reprezentanți ai județului Harghita la Forumul Național de la Livada și pe cei 6 pionieri-locțiitori ai președintelui Consiliului județean al Organizației pionierilor.

PIONIER ÎN FIECARE CLIPĂ!

«*V-am găsit portmoneul și vi l-am adus la adresa indicată pe buletin*» — sînt cuvintele cu care **Aurel Bădoi,** pionier, elev în clasa a VII-a, Școala generală de 10 ani nr. 2 din Drobeta-Turnu Severin, a bătut la ușa lui **Costel Prunoiu,** muncitor la C.E.I.L. Nu au trecut nici cinci minute de cînd cel căruia îi aparțineau a observat lipsa actelor și a unei importante sume de bani, și un purtător al cravetei roșii cu tricolor s-a prezentat, marcat de o evidentă emoție («Mă gîndeam că trebuie să fiți tare îngrijorat, am venit cît am putut mai repede» — s-a explicat Aurel, în continuare), pentru a restitui lucrurile pierdute, într-un moment de neatenție, pe stradă.

Ne alăturăm cuvintelor calde prin care tovarășul Prunoiu descrie gestul pionierului Aurel Bădoi pentru a-i transmite acestuia cele mai sincere felicitări.

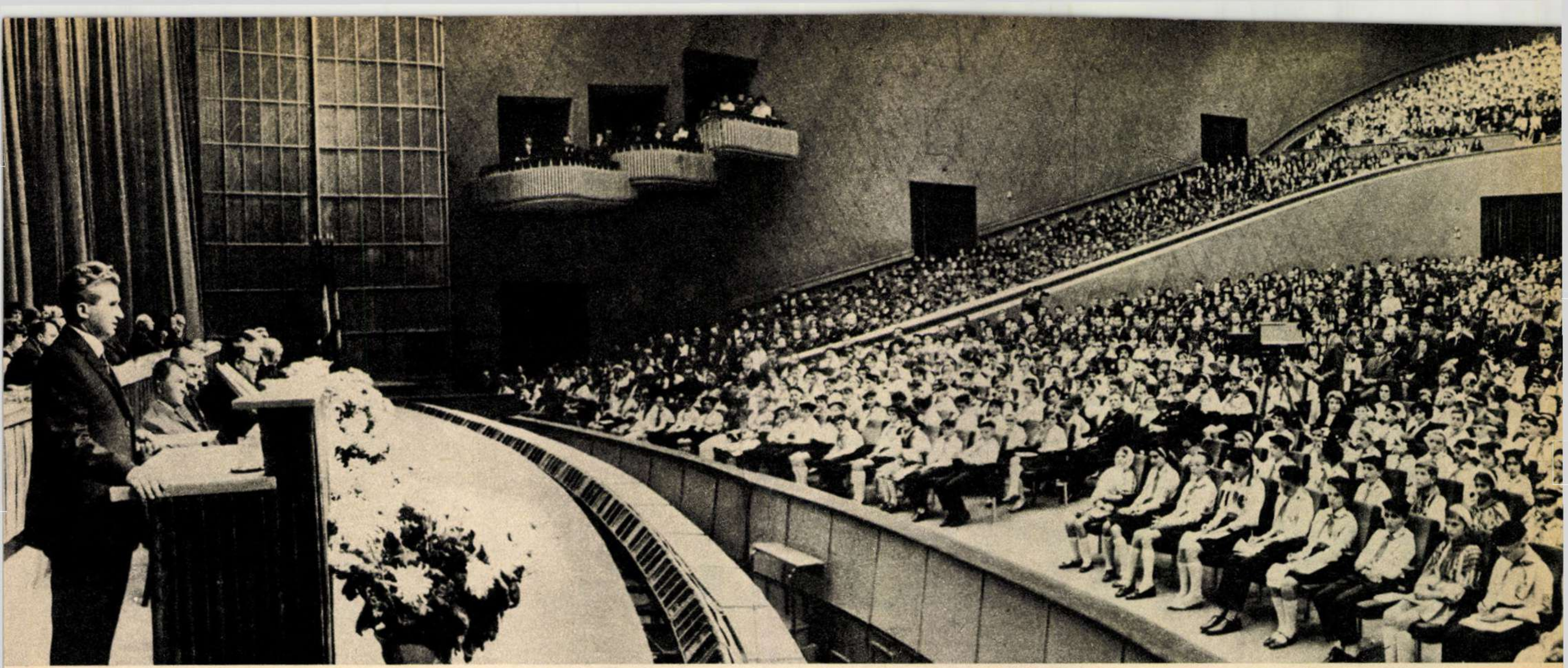

În aceste zile, cînd se desfășoară lucrările Forumului Național al Pionierilor — 1973, delegații, toți pionierii discută cu entuziasm, cu spirit de răspundere despre viața organizației lor, străduindu-se să găsească noi căi pentru îmbogățirea activității ei, potrivit caldelor îndemnuri și prețioaselor indicații din cuvîntarea pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu a ținut-o la cea de a II-a Conferință Națională a Organizației pionierilor.

Cu acest prilej, tovarășul Nicolae Ceaușescu a spus, între altele:

«Înaintea voastră se deschid larg porțile viitorului, societatea socialistă vă asigură tuturor posibilități nelimitate de afirmare a talentului, a capacităților, de împlinire a celor mai îndrăznețe visuri și aspirații. Pentru a putea beneficia din plin de aceste condiții, trebuie să învățați, să munciți, să vă pregătiți cu seriozitate, cu perseverență, cu înaltă răspundere. După cum vedeți, deși sînteți copii, trebuie să dați dovadă și de răspundere!»

Părintelui drag

Din legendara lui Mihai Bănie,
Uniți în gînd ca un buchet de flori,
Noi vă urăm ani mulți cu bucurie,
Conducător între conducători!

Bucuria noastră margini n-are,
Că-n școala nouă și-n abecedare,
In verile-nfrățite cu marea și cu munții,
In generoasa zbatere a frunții,
In roșia cravatelor văpaie
Sclipește-un nume —
Ceaușescu Nicolae!

Fiți veșnic tînăr, veșnic ne-nfricat,
Apărător al plaiului străbun,
Copiilor cel mai iubit părinte
Și României fiul cel mai bun!

HORIA FIRĂNESCU,
Școala generală nr. 24, Craiova

De ziua conducătorului nostru

Privire de veghe, braț al apărării,
Belșug de părintească dragoste-i partidul
și-al său conducător!
Pavăză copilăriei senine,
Pavăză patriei scumpe
Urările noastre—cuvinte-flori—
Din toată inima-i spun:
întru sănătate și fericire trăiască!

EDIT LENGYEL,
Școala generală nr. 1, Timișoara

Partidul

Viața noastră e fericire,
Spre pace ne mînă orice pornire
Tu ne îndemni, partid,
pe căile toate
ce duc către pace
și libertate.
Călăuză poporului,
ferm către țel
îl conduci, cum în lupte purtai
gloriosul drapel;
și azi ne conduci,
cînd construim
și luptăm pentru propășire
și pace.

EWALD HOMM,
Școala generală Cisnădie,
județul Sibiu

Cresc împreună cu țara

Cresc puii de cerbi și de urși în Carpați,
Cresc pruncii din leagăn, ca mîine bărbați,
Și cresc crînguri de sonde, orașe noi cresc,
Și cresc fîntîni de soare, lumini ce izvorăsc
Din Bistrița, din Argeș, din Dunărea albastră.

Lumini se-ntrec în cîntec cu pasărea măiastră.
Se-nalță siluete de blocuri pînă la cer,
Oriunde te-ai întoarce, vezi cîte-un șantier...
Aici va fi ca mîine o școală, o uzină,
Intr-una-mi crește țara, ca florile-n lumină,
Iar eu, copil de-o șchioapă, simt că sînt năzdrăvan
Mă văd crescînd cu țara-ntr-o zi cît într-un an,
Aș vrea să-mi crească aripi, să mă-nalț mereu,
Să strîng în brațe cerul, încins de curcubeu.

CIPRIAN CĂLIN CRISTESCU,
Școala generală nr. 1, Alba Iulia

Urare

De aici, din satul unde v-ați născut.
Din zarea lui senină și albastră,
Venim cu un pionieresc salut
La ceas înalt, la ziua dumneavoastră.

Trăiește-n noi tot ce ați îndrăznit
Tot ce-ați visat în ani de vitregie
Ca să-nălțați un soare aurit
Pe-acest pămînt, pe-această Românie.

Noi, cei mai mici de-aici, vă mulțumim.
Ni-i viața precum florile-n ferești,
Cu tot avîntul inimii muncim
Să înălțăm un mîndru Scornicești.

Călătorind cu drag pe unde-ați fost,
V-am însoțit cu minți înflăcărate,
Că știm că-n tot ce faceți puneți rost
De pace, de iubire, de dreptate.

Mereu cu suflet viu și însorit,
Ne-om înălța cu fapta de-o măsură.
Ințelepciunii dragului partid
Noi să-i răspundem prin învățătură.

Astăzi, cînd tot poporul românesc
E-un singur glas de faptă și-omenie
Noi vă urăm ca-n datină, firesc,
Ani mulți, cu sănătate, bucurie.

COLECTIVUL DE CREAȚIE
al unității de pionieri
de la Liceul din Scornicești,
județul Olt

VERSURILE PUBLICATE ÎN ACEASTĂ PAGINĂ SÎNT REPRODUSE DIN VOLUMUL «OMAGIU» DEDICAT TOVARĂȘULUI **NICOLAE CEAUȘESCU,** CU PRILEJUL CELEI DE A 55-A ANIVERSĂRI A ZILEI DE NAȘTERE ȘI ÎMPLINIRII A 40 DE ANI DE LA INTRAREA SA ÎN MIȘCAREA MUNCITOREASCĂ ȘI ÎN RÎNDURILE PARTIDULUI.

FORUM'73

au cuvîntul PIONIERII-LOCȚIITORI ai președintelui C.N.O.P.

- **«Noii locțiitori trebuie să ducă mai departe modestul nostru început, avînd încă multe de întreprins».**
- **«Locțiitorul președintelui să fie ca un radar care să capteze toate noutățile și evenimentele din viața organizației».**
- **«Voi duce cu mine în U.T.C. o bogată și importantă experiență».**

A trecut un an de cînd, în amfiteatrul natural al taberei de la Breaza, deschis larg spre zările împădurite, sute de pionieri, sosiți din toate colțurile țării, au dezbătut cu maturitate și cu voioiciune copilărească diferitele aspecte ale muncii pionierești.

Au fost atunci, la primul Forum Național al Pionierilor, clipe care nu se pot uita. Cel mai emoționant moment a fost acel al citirii telegramei adresate secretarului general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu, angajament solemn de muncă, expresie de devotament și dragoste față de patrie, față de partidul comunist. Alegerea celor doisprezece pionieri locțiitori ai președintelui Consiliului Național al Organizației Pionierilor a constituit, de asemenea, o împrejurare de manifestare a inițiativei, a spiritului de răspundere. Pentru prima oară, 12 purtători ai cravatelor de pionier aveau să fie ajutoare directe ale conducerii Organizației de pionieri.

A trecut un an. Peste cîteva zile, cei doisprezece locțiitori ai președintelui C.N.O.P. vor da mai departe ștafeta învățămintelor, a experienței dobîndite.

La Livada, în cadrul celui de al doilea Forum Național al Pionierilor, ei vor putea raporta cu mîndrie despre acest an de activitate rodnică în care au înțeles, o dată în plus, că «Pionieria este o stea călăuzitoare în universul nostru comunist».

Să le dăm cuvîntul în cuprinsul acestei pagini.

CORNELIA NEGHINĂ — BRAȘOV:

La Breaza m-am angajat să contribui din toată inima, cu modestele mele puteri la perfecționarea vieții organizației noastre. M-am gîndit că întîi trebuie să fiu eu însumi o bună pionieră. Am căutat să devin mai prietenoasă, mai apropiată de colegele mele. Le-am cerut părerea ori de cîte ori era vorba de organizat o activitate, am căutat să le aflu greutățile, dorințele, i-am încurajat pe cei mai timizi. Mi-am împărțit ziua de lucru în așa fel încît adeseori m-am putut întîlni cu pionierii din Hărman, Prejmer, Bran, Moeciu. Ne-am sfătuit cum să popularizăm Chemarea primului Forum. Am căutat, împreună cu colegii mei, să nu uităm că Forumul a propus ca anul școlar 1972—1973 să fie un an de mari izbînzi pentru pionieri în însușirea cunoștințelor. Putem să ne mîndrim că avem la Brașov foarte mulți pionieri fruntași la învățătură. Noii locțiitori vor trebui să ducă mai departe modestul nostru început, avînd încă multe de întreprins. Desigur că nu-mi sînt străine nici unele neajunsuri. Astfel, am observat că, în unele unități de pionieri, se repetă de la an la an aceleași activități. Noii locțiitori ai președintelui C.N.O.P., cred eu, vor trebui să-i ajute pe pionieri să pună în tot ceea ce fac inteligență și fantezie.

ALEXANDRU POP — MUREȘ:

Mie mi s-a întipărit bine un paragraf din Chemare pe care-l știu pe dinafară: «*Fiecare pionier să devină un membru destoinic al organizației, să participe cu inițiativă și responsabilitate la viața grupei și detașamentului din care face parte*». Dacă locțiitorii președintelui C.N.O.P. au pătruns bine înțelesul acestor vorbe, dacă reușesc să-l transmită mai departe, înseamnă că au șanse să lucreze bine. Asta am încercat și eu. Mi-e greu să spun în ce măsură am reușit.

MELITA REICHEL — TIMIȘOARA:

Îmi aduc aminte de prima întîlnire a noastră, a celor doisprezece locțiitori, cu tovarășul președinte al C.N.O.P., la București, în vacanța de iarnă. Atunci s-a vorbit mult despre calitățile pe care trebuie să le aibă pionierul: modestia, cinstea, spiritul de dreptate, omenia, politețea, colegialitatea, dragostea de muncă, respectul față de părinți și profesori. Cînd m-am întors, am declanșat multe discuții în grupe și detașamente pe tema trăsăturilor morale ale pionierului. Din copilărie, cred eu, trebuie să încercăm a ne autoperfecționa.

MARIAN MARIN — BUCUREȘTI:

Aș vrea să spun mai întîi că, mobilizați de Chemarea primului Forum Național, pionierii din unitatea noastră au realizat 8 100 ore de muncă patriotică pe șantierul școlii. De altfel, pionierii din București se pot mîndri cu multe activități frumoase — concursuri care au cuprins mase largi de copii, întreceri sportive, acțiuni pentru ocrotirea naturii. Aș vrea să-i rog pe tovarășii comandanți-instructori să ne privească pe noi, copiii, cu și mai multă încredere, căci se întîmplă, uneori, să nu creadă că ne putem asuma diferite sarcini mai dificile.

SORIN ISAR — PRAHOVA:

Acum, cînd urmează să predau ștafeta de locțiitor al președintelui C.N.O.P., am constatat cu bucurie că am devenit mai matur și că voi duce cu mine în U.T.C. o bogată și importantă experiență. Multe activități frumoase din pionierie se pot continua în organizația revoluționară de tineret, ca de pildă: expediții, activități în cercuri tehnico-științifice, activități de instruire în vederea apărării patriei ș.a. De asemenea, ca utecist îi voi ajuta fără rezerve pe pionieri. Sînt sigur că n-am să uit niciodată ceea ce am învățat în anii cînd am purtat cravata roșie cu tricolor.

SANDA FIREZ — BIHOR:

Aș dori ca toți copiii să fie cît mai strîns legați de organizația de pionieri, să simtă farmecul, bucuria vieții într-un detașament de pionieri, să înteleagă noblețea scopului organizației noastre revoluționare, să vină cu drag la toate acțiunile noastre. Am observat însă că, uneori, elevii mai mari, dintr-a VI-a sau a VII-a, participă mai puțin la activitățile detașamentului fiindcă le socotesc prea «copilărești». De cîte ori am avut prilejul am arătat, cu exemple concrete și clare, necesitatea programelor de activități diferențiate pe vîrstă, alcătuite în urma consultării cu cei în cauză. Să-i ajutăm pe cei mari să-și organizeze activități așa cum le văd și le înțeleg, cum le doresc. Degeaba îi mustrăm că «nu vin la adunare». La fel, cu multă grijă, trebuie să procedăm cu pionierii din clasele mici. Participarea pionierilor la toate treburile unității înseamnă de fapt lărgirea democrației pionierești. La noi, în unitate, cred că am făcut ceva în această direcție. Poate că și aici se află o cheie care deschide poarta spre perfecționarea vieții de organizație.

ACHIM CRISTIAN — ARAD:

Cînd am fost ales locțiitor al președintelui C.N.O.P. mi-am propus cu fermitate să nu înșel niciodată așteptările celor care au avut încredere în mine. Cred că locțiitorul președintelui trebuie să fie ca un radar care să capteze toate noutățile și evenimentele din viața organizației. De aceea, am căutat să surprind orice inițiativă bună și să contribui la generalizarea și îmbogățirea ei. La noi, la Arad, s-a născut inițiativa «Fiecare pionier, cu inima și cu fapta alături de părinți», inițiativă izvorîtă din dorința de a urma pilda comuniștilor care se străduiesc, fiecare la locul său de muncă, să îndeplinească cincinalul înainte de termen. Cine vizitează școlile din orașul nostru va vedea cabinete de științe sociale, de geografie, de matematică, amenajate de noi, pionierii, precum și terenuri de sport, grădini și parcuri, datorită tot muncii pionierilor.

*

De la această discuție n-au lipsit, așa cum s-ar părea, pionierii DUMITRU CERNAT, MARIA SZABO, CRISTIANA ARHIP, ANGELICA PETROVICI, ION DUMITRU de asemenea, locțiitori ai președintelui C.N.O.P. Cuvîntul lor despre frumoase activități se află într-un fel sau altul inclus în ceea ce au spus colegii lor.

SEMAFOR

EDIȚIE SPECIALĂ A REVISTEI „CUTEZĂTORII" PENTRU UNITATEA (DETAȘAMENTUL) DIN ȘCOALĂ

«Semaforul» — o inițiativă născută ca răspuns la una din ideile cuprinse în chemarea primului Forum Național al Pionierilor, 1972

FORUM'73

Cutezătorii
48
La chemarea revistei, pretutindeni în detașamente și unități, au intrat în acțiune mii de SEMAFOARE pionierești!

Imaginile alăturate, surprind un moment sărbătoresc, petrecut în unitatea de pionieri de la Școala generală din Vernești, județul Buzău: **colectivului de redacție al gazetei pionierești «Semafor Cutezătorii» i se acordă, din partea revistei «Cutezătorii», premiul «Floarea Semaforului»!** Decernarea frumosului trofeu aduce bucurii și emoții tuturor copiilor, dar mai ales pionierilor Maria Sîrbu, Carmen Szőke, Florin Mihai și Elena Dumitrache, care prin articolele scrise au reușit să țină la înălțime ștacheta realizării unor vesele și interesante ediții ale gazetei satirice pionierești din unitate. La ora cînd scriem aceste rînduri despre ei, pionierii—reporteri se află în tabăra de la Dîmbul Morii—Brașov, unde alături de alți corespondenți, prieteni ai revistei petrec frumoase zile de tabără în mijlocul naturii. Cu toate acestea însă, ei nu au uitat nici o clipă că sînt premianți în marele concurs al Semafoarelor și cu ajutorul condeielor lor sprintene au făcut și din «Semaforul Taberei» un prieten vesel și drag tuturor copiilor.

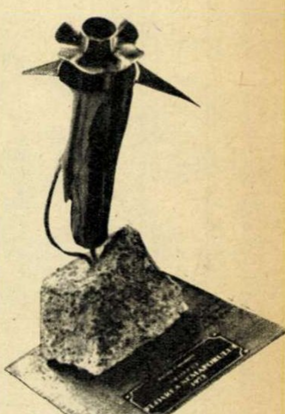

VERNEȘTI ✱

BOTOȘANI ✱

Vă mai amintiți? În timpul anului școlar, mai precis în trimestrul al doilea, rubrica «Semafor Cutezătorii», în raza-i roșie, consemna: «... la noi în clasă îi avem pe Meglea, Oniciuc și Văcăreanu care... joacă fotbal, nu le pasă că... adună un sac de goluri în orele de clasă». Altă dată, sub aceeași culoare, «Semaforul» consemna: «...M.C. a uitat să scrie,/ Că n-a însemnat/ Ce-a fost de-nvățat!...» După scurt timp însă tot «Semaforul Cutezătorii» de la Școala generală nr. 1 din Botoșani ne transmitea despre aceiași copii: «...să știți că s-au îndreptat, acum, cei trei băieți își fac mai întîi lecțiile și apoi fotbalul, iar M.C. nu mai... uită».

Cine a putut săvîrși această «transformare»? Poate că Luminița Cuciureanu și Gabriela Cantemir și toți ceilalți pionieri din colectivul de redacție ar putea să vă povestească cu multe amănunte. Pentru noi însă, un lucru este sigur: ei, redactorii, prin priceperea lor, au știut să facă din gazetă un observator atent al vieții din grupe și detașamente, o tribună a opiniei pionierești, a spiritului critic, de dreptate, de echitate. Și, uite așa, «Semaforul» din școală a devenit pentru toți copiii, deopotrivă, un prieten apropiat, vesel și folositor.

Pentru succesele obținute în concursul Semafoarelor, colectivul de redacție al «Semaforului Cutezătorii» de la Școala generală nr. 1, Botoșani a fost distins cu premiul «Caseta Semaforului». Folosim acest prilej, pentru a adresa tuturor pionierilor-redactori felicitări și noi succese în redactarea gazetei pionierești din tabăra Forumului Național de la Livada, tabără în care vor fi prezenți alături de sute de copii din întreaga țară.

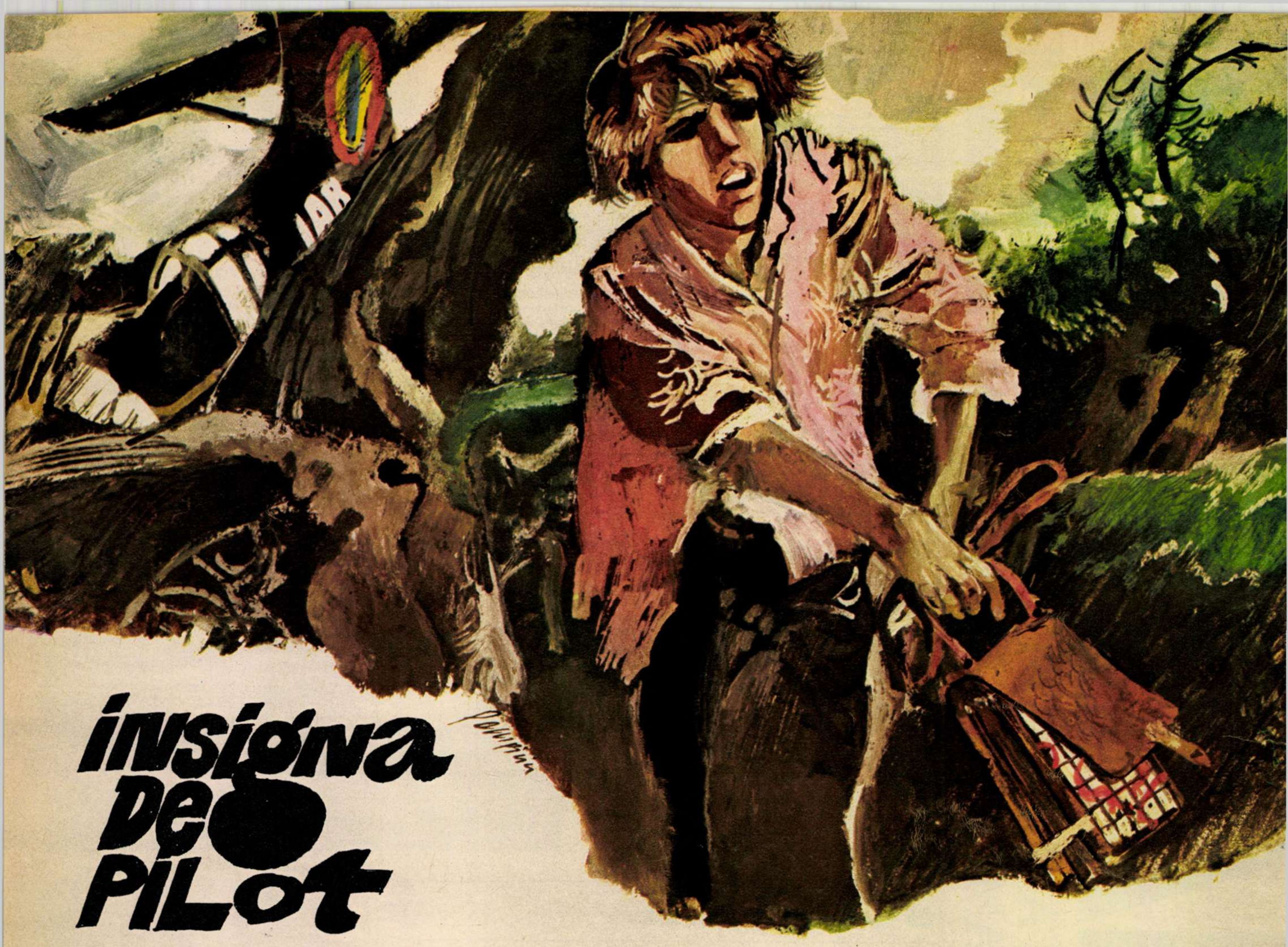

insigna de pilot

EVOCARE DE ION GRECEA ✻

Tomiţă, un băieţel de vreo zece ani, stătea la pîndă într-o porumbişte înaltă, ascultînd şi privind cu atenţie în toate părţile. În jur nici o mişcare, totul părea încremenit în arşiţa amiezii. Doar frunzele uscate ale porumbului foşneau uşor, iar undeva, spre zare, un cîrd de ciori croncăneau sinistru peste cîmpul pustiu. Mai încolo, la marginea pădurii, se vedea avionul prăbuşit, cu aripile frînte şi botul sfărîmat,îngropat în pămînt, un morman de fiare şi tablă argintie sclipind în soarele torid. Îl văzuse sus, în înaltul cerului, nu mai înainte de un ceas, cum descria cercuri largi, urcînd şi coborînd vertiginos, înconjurat de trei păsări de fier duşmane, zbătîndu-se să scape din încreţirea lor care însemna moartea. Era un joc parcă de-a prinselea şi micuţul avion cu cocardă tricoloră pe aripi şi fuselaj încerca în fel şi chip să iasă din acel carusel plin de primejdii. Cînd şi cînd se auzeau rafale de mitraliere, gloanţele trasoare sclipeau în juru-i ca nişte puncte continui de foc, zgomotul motoarelor umplea văzduhul, desigur nu mai era nici o scăpare şi nu după mult, avionul cu tricolor s-a lăsat pe-o aripă şi, cu o dîră de fum în urmă-i, s-a prăbuşit ca o pasăre doborîtă de arma unui vînător. În locul acela a răsărit o jerbă de praf şi flăcări, acoperind totul. Pilotul a ieşit cu greu de sub sfărîmături, plin de sînge, cu salopeta de zbor sfîşiată şi a început să se tîrască spre poala pădurii căutînd adăpost. Dar cîţiva ţărani ce se aflau la cosit l-au văzut şi au alergat în ajutor.

— Repede, repede! a zis unul dintre ei, să nu-l dibuie nemţii...

L-au luat pe braţe şi l-au dus în sat. Pilotul avea faţa pămîntie, ochii închişi, abia îşi mai ţinea răsuflarea. Pe drum ferit, oamenii au ajuns în sat, l-au dus la prima casă şi l-au culcat pe fînul dintr-un şopron, ascuns, cu teamă să nu dea nemţii peste el în retragerea lor turbată de pe pămîntul Transilvaniei. L-au spălat, l-au doftoricit cum s-au priceput, i-au legat rănile cu feşe albe. Într-un tîrziu,aviatorul a deschis pleoapele şi buzele au prins să şoptească ceva.

— Ce spune?

— Cere apă. Şi zice ca să alerge careva să ia din avion harta de zbor. Nu trebuie să cadă în mîinile duşmanului. Altfel se află unde vor ataca celelalte escadrile.

Alergase Tomiţă să împlinească acest rost. Fără teamă, curajos, stătea acuma ascuns, la pîndă, aşteptînd clipa prielnică să se avînte spre avionul căzut. Pentru că, oricît s-ar spune, treaba nu era chiar atît de uşoară. Fasciştii zăriseră aparatul de zbor prăbuşindu-se şi imediat porniseră spre locul acela sperînd să-l prindă viu pe pilot. Un prizonier aviator ştie multe despre situaţia frontului. Şi frontul înainta tot mai mult, eliberînd pas cu pas pămîntul Transilvaniei.

Nu departe, se auzi zgomotul unor motoare de motocicletă. Şi lătratul unor cîini.

— Vin nemţii! îşi spuse Tomiţă şi ieşi din porumbişte, pe brînci, cît mai ferit. Trebuie să le-o iau înainte... Acum...

Şi, îmbărbătîndu-se, o luă la goană peste cîmp, alergînd cît putea de tare, fără să-i pese de mărăcinii ce-i loveau gleznele sau îi înţepau tălpile. Ajunse, se apropie de mormanul de fiare ce miroseau a benzină şi ulei ars şi pe sub una din aripile frînte ale avionului se strecură cu greutate în carlingă. Mulţimea ceasurilor din tabloul de bord îl uimi, ca şi manetele şi chingile pline de sînge. Nu stătu însă mult pe gînduri şi începu să scotocească pe sub scaunul metalic, de unde trase afară o geantă de pînză. O deschise, luă harta, o lanternă şi nişte carnete pe care le băgă în sîn. Dădu să sară afară din carlingă,dar în clipa aceea zări trei motociclete ieşind din pădure şi îndreptîndu-se cu toată viteza spre avion. Pe ataş, cîini lătrînd, abia stăpîniţi în lesă de către fascişti. Pentru o fracţiune de secundă îl cuprinse frica,dar îşi reveni, se strecură pe după sfărîmăturile avionului şi o luă la goană către porumbişte.

— Halt! Halt! auzi în urmă, dar nu întoarse capul şi o ţinu tot într-o fugă să-şi piardă urma. Halt!

Cîteva gloanţe îi şuierară pe la urechi şi înţelese că este pierdut. Nemţii îl ajunseră cu motocicletele şi-l înconjurară. Unul înalt şi rotofei, cu o faţă spînatecă îl prinse pe Tomiţă de mînă şi-l trase cu putere spre el.

— Wer bist du?*) întrebă neamţul, smucindu-l cu putere. Ha? Wer bist du?

Tomiţă nu-l înţelegea ce spune, dar îşi dădea seama că-l întreba totuşi ceva. Cîinii lătrau cu înverşunare, vrînd să se arunce asupră-i, fasciştii însă îi stăpîneau trăgîndu-i înapoi. «Baremi de nu m-ar căuta în sîn, îşi spuse cu teamă, ferindu-şi privirea într-o parte. Cum de m-au văzut?»

Nemţii se sfătuiră cîteva clipe între ei, apoi unul, socotind că nu poate afla mare lucru de la copil, îi dădu una după ceafă lui Tomiţă şi acesta o rupse la fugă fără să se mai uite înapoi. Auzi numai motoarele motocicletelor şi lătratul cîinilor îndepărtîndu-se tot mai mult.

Cum intră în şopronul unde se afla pilotul, toţi cei din juru-i întoarseră capetele a mirare.

— Ei? Ai făcut ceva?

Tomiţă scoase din sîn harta, carnetele, lanterna. Pilotul, cu un şervet ud pe frunte, deschise pentru o clipă ochii şi zîmbi şters, luînd mîna copilului într-a sa. Apoi,cu greutate îşi desprinse insigna de aviator de pe piept şi i-o întinse lui Tomiţă...

— Ţine, şopti el cu glasul stins. Eşti unul din marii prieteni ai zburătorilor...

Nu bănuia atunci pilotul,că peste ani, Tomiţă va deveni el însuşi un neînfricat aviator militar.

---

*) *Cine eşti tu?*

SCRIITORI DE AZI

Aici

Pe-aceste locuri unde
lumina bate din aripile-i fierbinți
deodată pentru toți.
Pe-aceste locuri unde grîul se preface
în pîine pentru fiecare om,
și nu-n șerpuitoare fișicuri de aur
ce se strecoară
în cîteva misterioase buzunare...
Pe-aceste locuri unde Iarna
nu este alba umbră-a morții.
Aici, pe unde vîntul
nu-i o turbată fiară
ce mușcă din pulpana mizeriei.
Pe-aceste locuri unde muncitorii
— gîndindu-se la umbrele pierite
ale desculților, și ascunzîndu-si lacrima
fac zi de zi mai multe încălțări
pentru copiii și nepoții-acelora.
Pe-aceste locuri unde înțelepții
cetății nu-și pudrează părul
cu praf de pușcă.
Pe-aceste locuri unde
minerul pătrunzînd
în zidurile nesfîrșite-ale cărbunelui,
știe că nu-și mai făurește propriul sicriu,
ci taie uriașe uși prin care
și-nalță zborul, sfîrîind, lumina.
Pe-aceste locuri unde marea nu sărută
picioarele tiranilor.
Aici, unde Carpații îmbrățișează
în fiecare an o frumusețe
sporită.
Pe-aceste locuri unde stelele
au coborît pe-acoperișul caselor.
Aici mi-i patria,
aici, unde Republica-i încununată
cu mari cununi de grîu
și cu văzduhuri, libere pe veci.

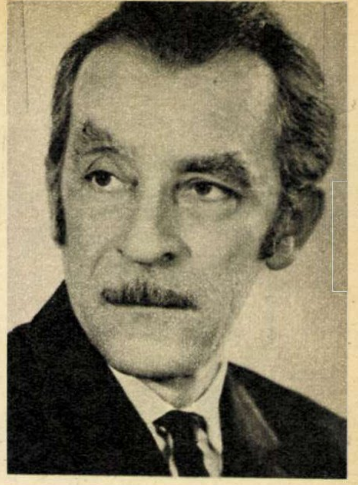

PROLOGUL POEMULUI „Bălcescu"
(FRAGMENT)

...Prin codrul care fără moarte-i —
Și-și suie pînă-n nori ostașii—
Zăresc un om... prin vremi...
departe-i...
Dar inima-mi i-aude pașii.
Il văd pe un căluț de munte,
Și-l văd mergînd pe jos, din greu,
In nopți cu luna pe-a lui frunte
Și ziua-n arșiță, mereu.

Mai mult de-un veac trecu de-atunci...
Vuia pădurea de oșteni,
Cînd peste munți și văi adînci
Veni Bălcescu la Cîmpeni.

Pe iarba, astăzi grea de rouă,
Sta sîngele-n broboane grele.
Era în anul patru' și nouă
Sclipind de flăcări și oțele.

An de văpaie și de zbucium,
In care orice pisc suia
Prin fumul luptelor un bucium
De piatră și mînie grea.

Trecînd prin văi însîngerate,
Veni Bălcescu dîrz, din zare,
S-ajute flăcării-nălțate
Să crească vîlvătaie mare;

Mulțimi sărmane de-orice grai
Să se-nfrățească, să izbească
In cei ce-și fac din sînge strai.
In mîrșăvia boierească.

Trecu Bălcescu creste-nalte
Spre Revoluția maghiară,
Din vetrele de trăsnet calde
S-aprindă iarăși focu-n țară:

O vîlvătaie uriașă
Să pîrjolească, în lung și-n lat,
Domnia cruntă și trufașă,
Picior de domn și de-mpărat.

O vîlvătaie uriașă
Ce-ar strînge-n juru-i, minunată.
Intreaga lume nevoiașă,
Copiii celor frînți pe roată.

Un foc, o vatră, o lumină
Fără sfîrșit, din zare-n zare,
Să strîngă-n jurul ei, senină,
Mulțimi române și maghiare.

Pădure din Cîmpeni străbună,
Un veac e-nscris în coaja ta!
Printre copacii tăi și-azi sună
Un pas ce nu-l putem uita.

Nu e vedenie de-alt'dată,
Nu-i umbră neagră și sihastră,
Ci e lumina lui bărbată
Mergînd cu noi, în vremea noastră.

Un veac trecu de-atunci, pădure,
In libertate azi te scalzi.
Tu, ce văzuta-ai veacuri sure,
Vorbește-mi despre ochii-i calzi!

Eugen Jebeleanu

Unul dintre acei poeți rari, marcați de o puternică personalitate, care nu numai că continuă tradiția liricii românești, ci o și revoluționează în mesajul ei umanist și în mijloacele ei de expresie, este, neîndoios, Eugen Jebeleanu. Născut la Cîmpina în 1911, Eugen Jebeleanu debutează foarte de tînăr, în 1929, cu volumul **Schituri sub soare**, care va fi urmat, în 1934, de **Inimi sub săbii.** Sînt două cărți de poezii, proaspete, insolite, puțin obișnuite în epocă dar care nu erau, totuși, străine de lirica atît de distinctă a unui Ion Barbu. Poet cu o atitudine revoluționară și democratică atît de evidentă în publicistica sa din perioada interbelică, Eugen Jebeleanu va fi, imediat după insurecția națională antifascistă armată din august 1944, unul din poeții revoluționari care vor tăia drumuri noi liricii românești actuale, cu o puternică notă politică și socială sau cu o discretă și profundă vibrație intimă, în volumele **Scutul păcii, În satul lui Sahia, Bălcescu, Surîsul Hiroshimei, Cîntece împotriva morții, Cîntece pentru floarea secerată, Hanibal.**

Dacă unele din aceste volume evocă momente eroice din lupta poporului român pentru dreptate socială, independență și suveranitate națională **(Bălcescu),** din lupta clasei muncitoare și a comuniștilor pentru instaurarea unei lumi noi, bune și mai drepte **(În satul lui Sahia),** dacă în altele întîlnim accentele umaniste ale luptei pentru pace, sau durerea profundă pentru «floarea secerată», în **Surîsul Hiroshimei** și în **Hanibal** ne întîmpină vocea poetului — cetățean, conștiința lucidă a omenirii, care nu se mai vrea victimă a înapoierii, a prejudecăților, a forței brutale. Astfel, **Surîsul Hiroshimei** e și o inovație poetică, dar și un sumum a ceea ce Jebeleanu a avut mai înaintat și mai bun în creația sa anterioară: calda dragoste de om, înclinarea spre problemele grave, majore ale vieții, atenția față de expresia îngrijită, darul de a crea imagini surprinzătoare, de o rară plasticitate în care un munte, de pildă, devine «o colosală/ cupă de beznă», iar oceanul «clătinătoarea fiară verde», ca să amintim numai cîteva dintre zecile ce ar merita să fie citate. Cartea aceasta de versuri este rodul unei vizite făcută în 1956 in Japonia «muzeu viu al ororilor războiului» cum o caracteriza într-un interviu Eugen Jebeleanu — prilej cu care, continua el «am fost la Hiroshima și-am măsurat cu ochii mei dimensiunile crimei». Dimensiunile acestei crime, cu toate implicațiile ei sociale și morale sînt zugrăvite cu o excepțională forță plastică și sugestivă în **Surîsul Hiroshimei.** Această suită lirică se deschide solemn, o solemnitate dureroasă de requiem mozartian, prin **Întîlnirea cu Hiroshima,** în care versul, prin valoarea lui intrinsecă, prin durerea surdă și amară cu care e încărcat ne obligă parcă să-l rostim în șoaptă, să nu stingherim liniștea morților amestecați în pulbere, pierduți în valuri, spulberați în văzduh și în cețuri, în chip de umbră și de fum, căci pămîntul Hiroshimei este un imens cimitir și cerul ei un nesfîrșit cavou. Urmează **Sfîrșitul zilei** (e vorba de 5 august 1945, ajunul groaznicei catastrofe), desfășurat în ritmul molcom, linear, în care pulsează obișnuit viața orașului. Poetul stăruie intenționat asupra acestei atmosfere calme, oarecum tihnite, în scopul reliefării cît mai pregnante a proporțiilor crimei săvîrșită de capitaliști cu un înspăimîntător sînge rece.

Volumul continuă cu **Zorile, Călăii, Noaptea soarelui, Cîntec de pomenire pentru morții neștiuți, Se înalță oceanul** și **Surîsul peste moarte.** Eugen Jebeleanu n-a ținut să scrie un poem epic cu orice preț. El a realizat mai degrabă o admirabilă suită de poezii profund lirice, grupate pe-o idee centrală și organizate prin sentiment fundamental sub zodia amară a durerosului «surîs al Hiroshimei» Personajele care apar, destinul lor, nu încheagă o acțiune epică propriu-zisă, ci mărturisesc atitudini lirice, zguduitoare, creînd o atmosferă poetică adecvată și elocventă. E genul și construcția cea mai nimerită pentru exprimarea poetică a unor sentimente atît de complexe. Se comunică, astfel, rînd pe rînd, stările sufletești a milioane de cetățeni care vorbesc în șoaptă fie ca oameni nevoiași, fie strigîndu-și în cor revolta tragică sub înfățișarea de victime ale Călăilor, fie ca prunci fără copilărie, fie ca mame care, înnebunite de durere, mai strîng în brațe umbra copiilor lor, fie ca cenușă, fie ca muncitori conștienți care acuză crima de pe pozițiile lor cele mai înaintate. Glasul copiilor înecați în pîcla de fum e sfîșietor: «Ce deasă ceață, vai, ce ceață deasă/ Nu mai cunoaștem drumul către casă... Sîntem ușori și ceața e ca fumul./ Vai, unde-o fi, unde s-ascunde drumul? Ce deasă ceață, vai, ce ceață mare/ Unde-i cărarea, doamnă-nvățătoare?»

Eugen Jebeleanu prinde admirabil, într-o formulă atît de dramatică, stilul, psihologia copiilor. Frecventele mirări naive «vai, ce ceață deasă», «vai, ce ceață mare», întrebarea adresată învățătoarei «Unde-i cărarea, doamnă-nvățătoare», pe lîngă sentimentul autenticității, sporesc și tragismul situației și emoția cititorului.

Desperarea mamei cerîndu-și fiul ucis e redată cu aceeași forță: «dați-mi copilul/ orișicum ar fi/ de nu se poate pentru întreaga viață/ (pentru această păcătoasă viață/ și-atît de scurtă chiar de-ar fi de-un veac) măcar pentru o zi/ pentru o zi, atîta cît să vie/ spre mine, cum venea,/ cu brațele întinse, ca de orb...»

Păsările adresează parcă și ele o interpelare criminalilor. «Vocile păsărilor din Hiroshima» dezvăluie, în fond, marea capacitate artistică a poetului: «Unde, unde-s? — Cine?/ Unde, unde-s? Cine? Cine? Unde-s?/ Cine, cine? — Oamenii.../ Nu știu. Uite fulgi de cenușă.../ au zburat toți.../ Unde, Unde,/ unde, unde,/ unde, unde?.../»

Are ceva ostentativ onomatopeic acest dialog dens, încărcat cu repetiții și interogații scurte, nervoase, care dau senzația reală a hăului, a vacarmului, a neliniștii din pustiul rămas după crimă.

Hanibal, recentul volum de versuri al lui E. Jebeleanu, impune o poezie patriotică, cetățenească de cea mai bună calitate, de o mare îndrăzneală a spiritului creator și de o rară forță de expresie.

Pentru bogata sa activitate, Eugen Jebeleanu a fost răsplătit cu Premiul de Stat, cu premiul Etna Taormina, în Italia, și cu premiul Herder în Austria, ducînd astfel, peste hotarele țării, faima literelor românești, socialiste.

ION DODU BĂLAN

STEAGURI ÎNFRĂȚITE LA NĂVODARI

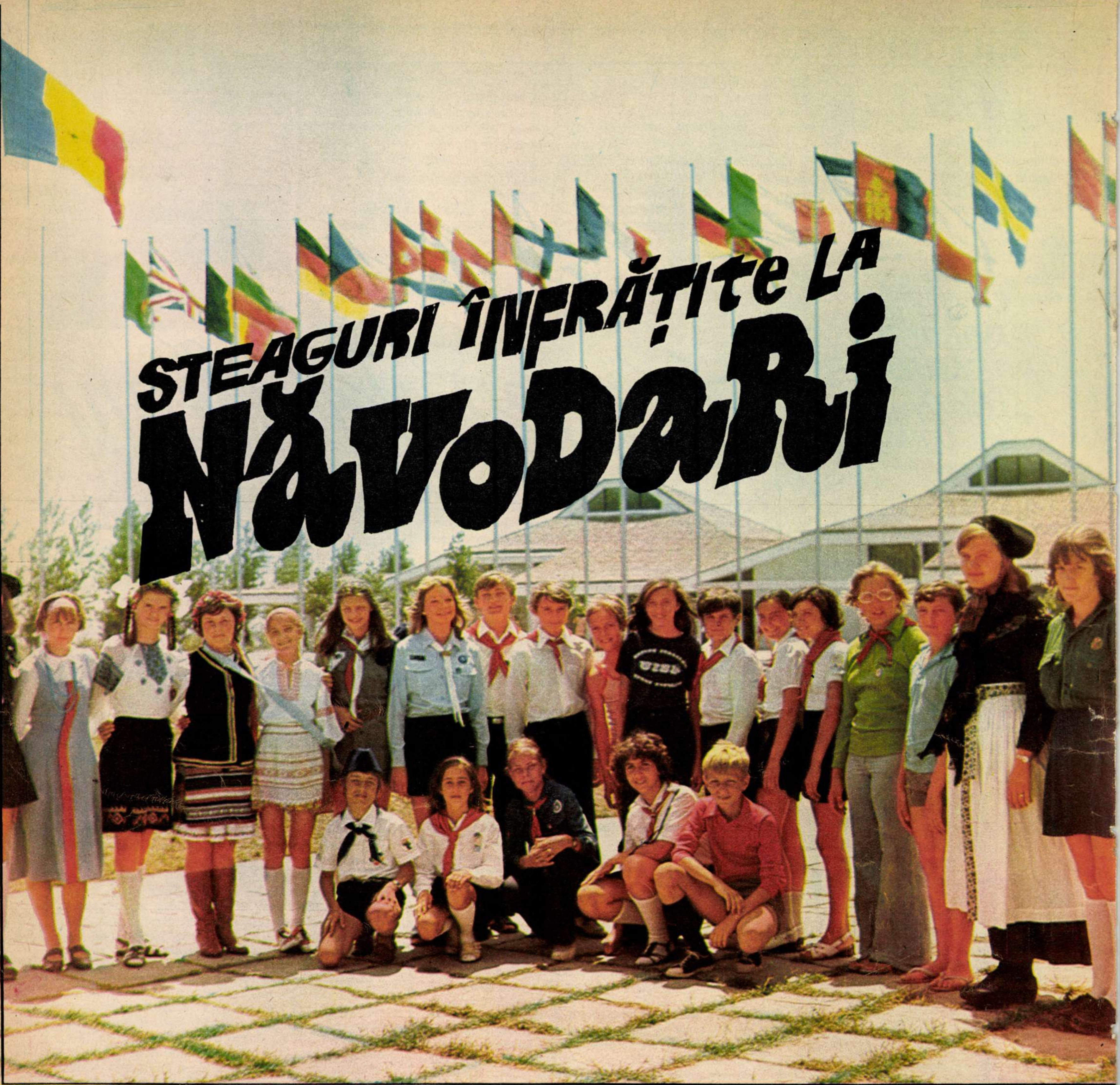

Și în acest an, tabăra de la Năvodari și-a primit oaspeții cu brațele larg deschise, pregătită pentru o îmbrățișare caldă. cu soare fierbinte și valuri albastre, răcoroase. Mai întîi au venit rîndunelele care, după ce au străbătut distanțele, și-au durat cuiburi sub streașinile vilelor cochete, cu dantelării de scări și ferestre largi. Apoi, au venit copiii, cu glasuri cristaline, veseli, dornici de a se cunoaște între ei și de a lega prietenii durabile, de neuitat.

Bună ziua! Bonjour! Gutten Tag! Dobrii deni! Buenos dias! Sambaino!... Cuvintele de salut sînt rostite aici, în nenumărate limbi ale pămîntului, căci mulți dintre cei ce-și petrec vacanța în această veritabilă «Cetate a soarelui și veseliei» au venit din 21 de țări ale Europei, Africii, Asiei și Americii Latine, unii dintre ei străbătînd distanțe de mii de kilometri. Și toți, fie că sînt din ținuturile răcoroase de sub Cercul polar, cum sînt copiii finlandezi, sau din îndepărtatele ținuturi ale Mării Caraibilor, ca oaspeții din Cuba, din întinsul Podiș al Asiei Centrale sau de pe pămîntul Algeriei, cu țărmuri scăldate de valurile Mediteranei, se simt aici ca într-o mare familie—familia prieteniei.

— Încă înainte de a veni în România, ne spune un băiat din Milano—Massimo Beltramini, cunoșteam multe lucruri despre această frumoasă țară. Știam că românii sînt oameni foarte ospitalieri și vorbesc o limbă înrudită cu italiana, iar în această vară am urmărit cu mult interes, la televizor, vizita pe care șeful statului român a făcut-o în Italia. Cînd am aflat că îmi voi petrece vacanța în

◀

PIONIERII
IUGOSLAVI
PREZENȚI
ÎN TABĂRĂ
AU ȚINUT
SĂ SE FOTOGRAFIEZE
ÎMPREUNĂ
CU RENUMITA
SCRIITOARE
MIRA ALEČKOVIC,
REDACTOR-ȘEF
AL REVISTEI
«ZMAJ»
DIN BELGRAD,
CARE
NE-A VIZITAT ȚARA
CA OASPETE
AL REVISTEI
«CUTEZĂTORII».

◀

România, m-am bucurat nespus de mult, iar părinții mei au spus că sînt un copil fericit.

Despre dorința lor de a cunoaște România și copiii ei ne vorbesc cu căldură și Sarka Peregrimova, o fetiță din R.S. Cehoslovacă, Traicova Makedonka din Titoveles, R.S.F.Iugoslavia, Monique Reymond din Elveția, Gizela Cañedo Iglesias din Cienfuegos, Cuba, și mulți alții.

Timp de cîteva zile de la sosirea în tabăra internațională, micul algerian Buaud Abderaman era stăpînit, permanent, de via curiozitate de a cunoaște portul Constanța.

De ce?

— Pentru că, îndată ce am sosit la București, am aflat că vom pleca spre Constanța, iar acest nume este foarte asemănător cu numele orașului în care trăiesc eu — orașul Constantine. Chiar astăzi dimineață am vizitat portul Constanța care, deși este un oraș cu o vîrstă apreciabilă (dispune de atîtea mărturii ale unei civilizații străvechi) pare foarte tînăr. Mi-a plăcut nespus și voi povești colegilor mei atît despre muzeele orașului cît și despre uriașul acvariu, despre mozaicul roman și despre toate celelalte.

SĂ NE CUNOAȘTEM PRIN JOC SI PRIN CÎNTEC

Cu toate că vorbesc limbi diferite, copiii din tabăra internațională de la Năvodari au reușit să se cunoască încă din primele zile ale sosirii, să-și împărtășească gînduri, preocupări. I-au apro-

ECATERINA ROȘCA

(Continuare în pag. 14)

Catalogul vacanței

În concluzie?

DE MIRCEA SÎNTIMBREANU ●

Rumenă și cojită, întoarsă abia de cîteva minute din tabără, de la mare, fetița își desfăcea bagajele și turuia fără oprire, parcă țopăind printre amintiri.

— V-am trimis numai două ilustrate. Astealalte nu le-am mai pus la cutie deși, uite, sînt gata scrise. Nu ne dădea drumul la poștă în sat, adică ne lăsa, dar nu chiar așa, toată ziua, trebuia să cerem voie de la tovarășu de serviciu, ah, ce *mă enerva*... Priviți, scoicile astea le-am cules dintr-un banc mare, era ca un fel de parapet, la zece pași de țărm. Stăteam acolo cu apa pînă la glezne. Apa adîncă era mai departe și trebuia să trecem peste scoici și ne zgîriau, ne înțepau, ah, *ce enervant*. Erau și meduze, unele ca niște plăcinte, reci însă și lipicioase. Cîteodată băieții făceau pe glumeții. Veneau tiptil, ne puneau casca de baie pe umăr și țipau: meduzaa! Ah, ce *mă enervau*. Dacă stăteam mult în apă? Nu, abia ne udam nițel și fluiera de pe mal să ieșim afară. Uf, ce *mă enerva* cînd auzeam fluierul! După aceea stăteam pe nisip: cinci minute pe spate, cinci pe burtă, uite așa ne întorceau ca pe scovergi. *Mă enervaaa!* La masă ne dădea apă minerală: patru sticle la opt inși. Era unul, Gogu, care, înainte de ciorbă, bea singur cîte o sticlă întreagă și mereu mai cerea cîte o gură de apă de la fiecare. Ah, *ce mă enerva*... Apoi era «odihnă obligatorie». Ce chestie *enervantă*. Nu dormea nimeni. Adică, era o fată, care cum se întindea pe pătură, începea să sforăie...

— Și *te enerva?*

— Păi! Seara era frumos, aveam program aproape în fiecare zi. Și dans. Numai că la orele zece, auziți, la zece! — era aproape zi — suna stingerea. Așa *mă enervam* cînd auzeam goarna. Lasă, că în dormitor ne mai distram. Stingeam lumina, povesteam și rîdeam de ne durea burta. Venea tovarășa comandantă și noi ne prefăceam că dormim toate. Cum pleca aruncam păturile de pe noi și iar pălăvrăgeam pînă oboseam. Pînă la urmă numai fata care dormea după masa continua să se agite și venea pe la paturi: «dormi? să-ți povestesc ceva nostim...» Picoteai, te usturau ochii de oboseală și ea te trăgea de pijama: «Ascultă, să vezi, odată cînd...» Ah, ce *mă enerva*... Acesta este carnetul cu adresele. Le-am luat la toți copiii, în tren. Mergeau toți, din compartiment în compartiment și notau adrese. Veneau unul după altul, îți dădea carnetul și creionul să scrii adresa și să semnezi și eu, care stau pe Șoseaua Ștefan cel Mare 42—62, Bloc P opt, scara trei, etaj unu, apartament 93... Pînă scriam totul și telefon și semnătură...

— *Te enervai...*

— Sigur. Unul singur avea cărți de vizită. Și le făcuse cu mîna lui la Cercul micilor tipografi de la Palatul pionierilor. Să-l fi văzut ce aere își dădea cînd scotea cartonașul din portmoneu. Așa *mă enerva*... În gară, la despărțire, ați văzut ce era: pupături, lacrimi, îmbrățișări... Se chemau, se strîngeau în brațe, se sărutau, băieți, fete, sora, bucătarul, tovarășii comandanți... La un moment dat ne-am amestecat cu altă tabără, cu copii pe care nici nu-i cunoșteam și ne pupam cu ei, încurcasem toată circulația pe peron și numai ce auzeam pe cîte unul, grăbit și transpirat, încărcat cu geamantane: «faceți loc, la o parte copii, că pierd trenul»... Ah, ce *mă enerva*.

...Valiza era desfăcută și, după atîta turuială, obosită, fetița tăcea, întinsă pe canapea. În mînă ține caietul cu adrese, o carte de vizită cade pe podea, dar nu se apleacă, rămîne cu ochii în gol și deodată, parcă cu alt glas, venind de aiurea, răspunde unei întrebări abia auzite:

— În concluzie? Ah, *ce bine a fost în tabără! N-am să uit niciodată!*

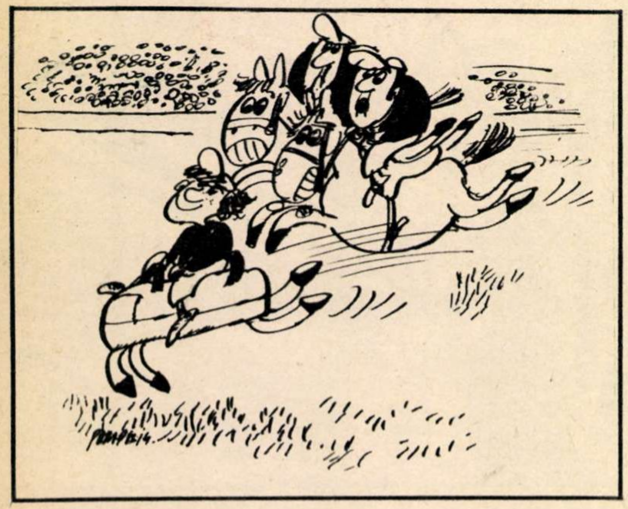

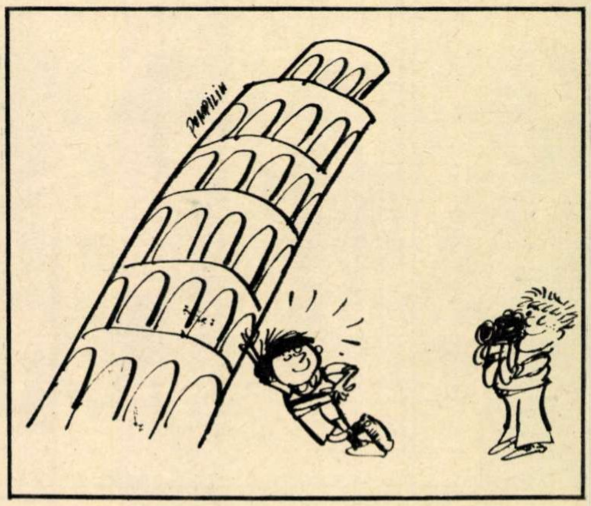

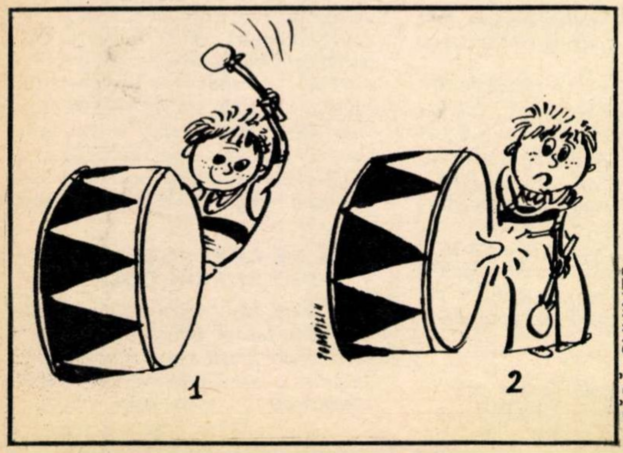

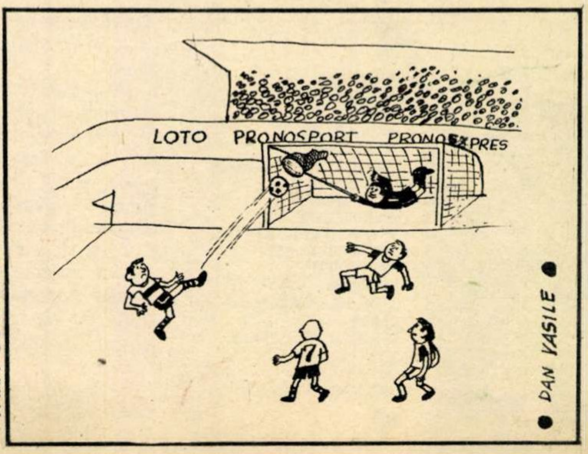

FĂRĂ CUVINTE

● DAN VASILE ●

GALERIILE DE ARTĂ

CUTEZĂTORII ●

În aceste zile de vacanță, în sala Dalles din București, este deschisă o interesantă galerie de pictură — Expoziția națională de arte plastice a copiilor de toate vîrstele. **Expun preșcolari, elevi ai școlilor generale, ai școlilor profesionale și ai liceelor. Urmărind tablourile salonului, constați cu mare bucurie că penelul foarte tinerilor pictori surprinde o variată și subtilă gamă de aspecte ale vieții. Să reținem că, în sălile expoziției, se află aproape 2 000 de lucrări, selecționate din peste 20 000 care au fost premiate în fazele județene. Copiii din țara noastră au creat în imagini un univers străbătut de lumină, înconjurat de culoare, un univers în care se află proiectate gîndurile, aspirațiile, jocul, bucuriile lor, pe fundalul realităților din țara noastră — cadru atît de ocrotitor și cald pentru tînăra generație.**

Mai cuprinzătoare decît cele din anii trecuți, expoziția națională din anul acesta aduce, de asemenea, în atenție noi centre de pictură ale copiilor ca Sibiu, Brăila, Iași, Oltenița, pe lîngă cele bine cunoscute în prezent — Vultureşti, Bolintin, municipiul Gh. Gheorghiu-Dej. Cum este firesc, multe dintre tablourile expuse aici reprezintă chipuri dragi din imediata apropiere a copiilor: prieteni, vecini, colegi, pionieri din detașament. Sînt portrete care te uimesc prin extraordinara capacitate de a surprinde trăsături caracteristice. Astfel, Portretul mamei **(Hilde Heine, Școala generală nr. 12, Sibiu) te impresionează prin frumusețea gravă a chipului asupra căruia parcă plutește ușor, o undă de îngrijorare — este grija continuă a mamei pentru copilul ei. Sau portretul** «Fetiței nesuferite», **aparținînd lui Aurel Măgrădan (Casa pionierilor, Sibiu) care surprinde în cîteva trăsături expresia unui copil alintat, neagreat din această cauză de cei din jur. Așa cum este firesc, nu lipsesc din tablourile expuse lumea basmelor sau a istorisirilor lui Creangă, atît de atașate copiilor noștri.** Verde și Roșu Împărat, **pictat de Zaharia Timoniac (Școala generală Șiria, Arad) sau** Moș Chiorpec ciubotarul **de Cornelia Oancea (Liceul Tg. Frumos, cl. a VI-a). Activitățile pionierești, satul, orașul cu noile construcții sînt, de asemenea, teme care își găsesc reflectarea în grafica și pictura copiilor expozanți. Imposibil să redăm în spațiul restrîns pe care-l avem tot ce a prins viață în expoziția de la Dalles. Nu se poate să încheiem fără a menționa sensibilitatea cu care Cornelia Nistor (Casa pionierilor, Bacău) redă sentimentul prieteniei. Cele două personaje ale tabloului sînt surprinse în mers, în elasticitatea pasului lor existînd o delicată stîngăcie. Mîna fetei, care se ridică ușor în sus, îți inspiră o nespusă duioșie. Imposibil să nu subliniem explozia de bucurie care izbucnește din grupul de copii al Ecaterinei Cutubea (Școala generală nr. 5 Roșiori, Teleorman). De altfel, desenul este intitulat «Veselie».**

Pleci din expoziție cu gîndul și dorința de a te reîntoarce și în minte îți revin cuvintele de îndemn ale poetului, «Dăruiți copiilor vopsele».

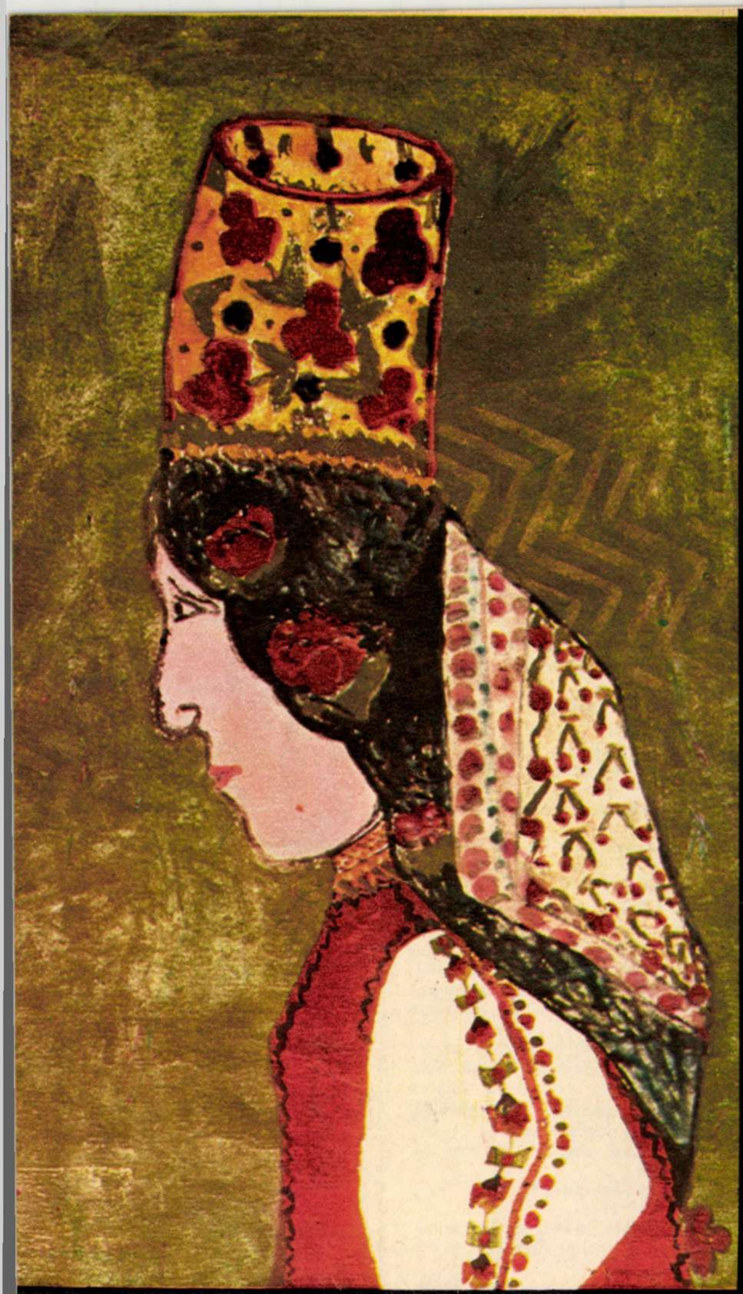

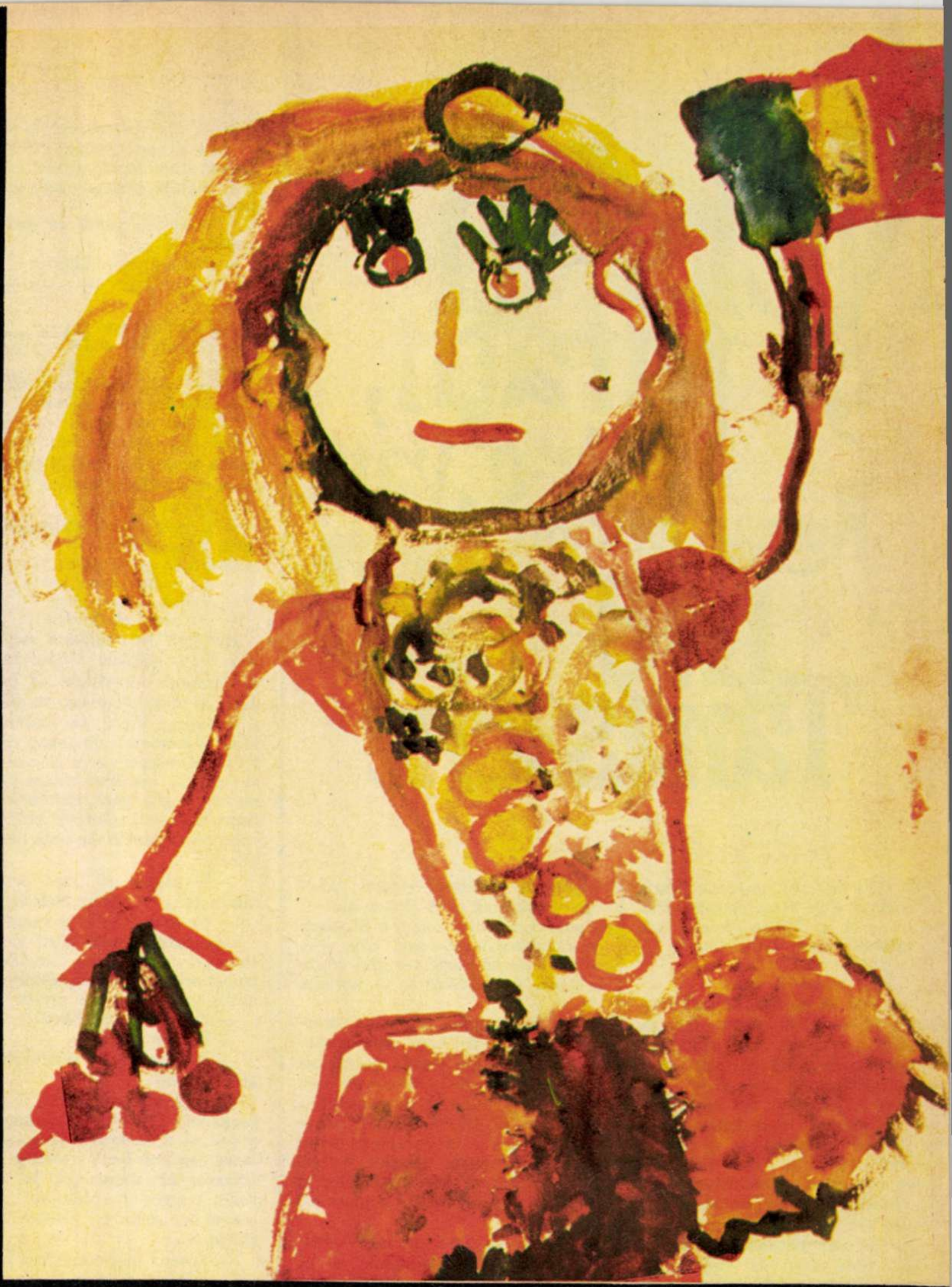

«PROFIL» — Maria Muza, cl. a VIII-a, Școala generală Tîrșolț, Satu Mare.

«AUTOPORTRET» — Magdalena Petcu, Casa pionierilor Oltenița, Ilfov.

«1001 de seri» — Daniela Grădinaru, cl. a II-a, Piatra Neamț.

«CONCURS HIPIC» — Daniela Dima, anul I, Liceul pedagogic nr. 9, București.

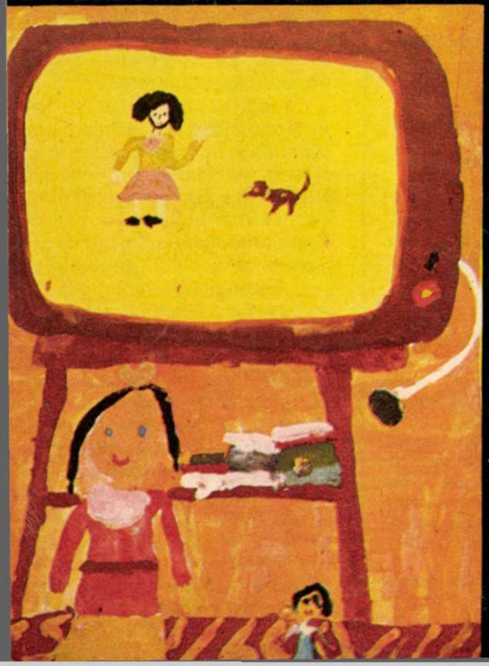

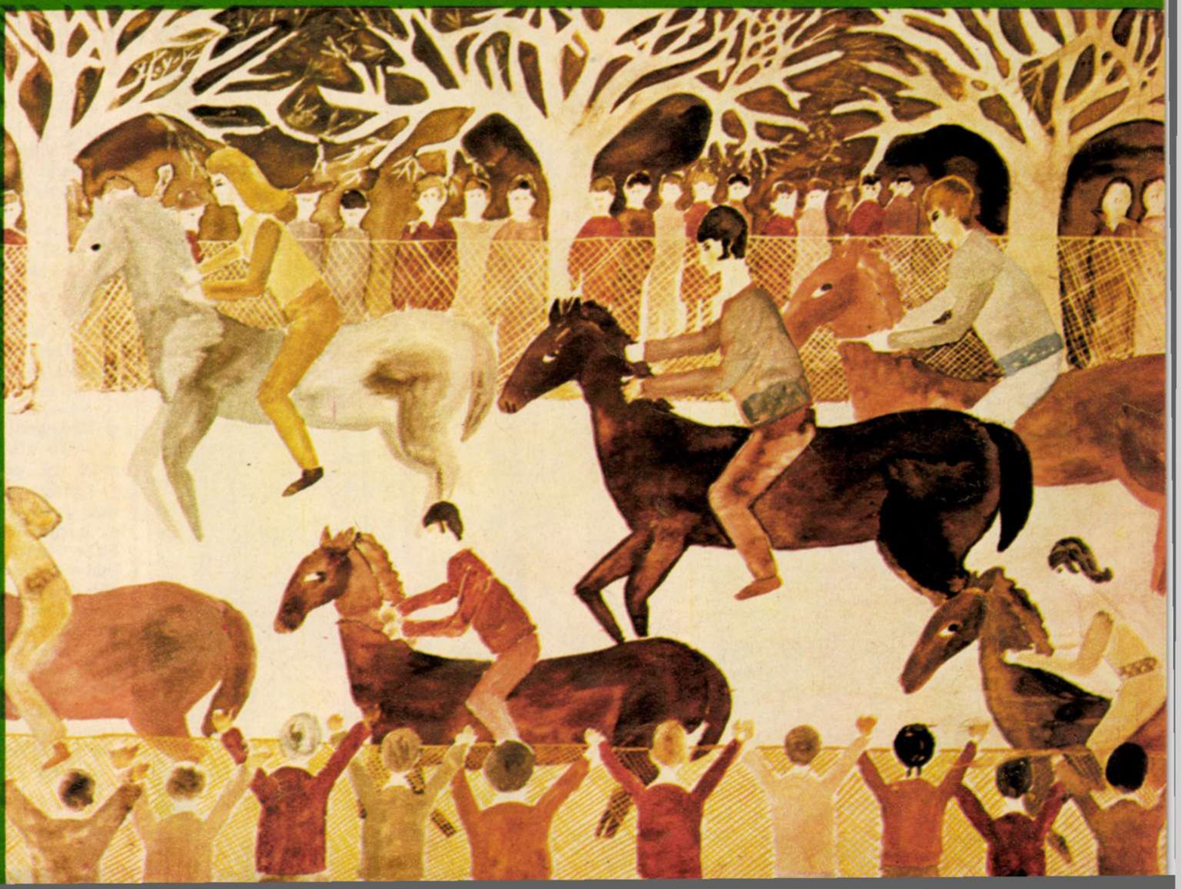

Nelson și pirații, într-o vară.

Roman foileton de Ilie Tănăsache

13

— Ce-i amirale? șoptește Nucu.

Sindbad e pe buza malului. Privește și el în liniște. Acolo, jos, se întîmplă ceva. Ce anume?

— Ei?

— Dar tăceți o dată!

Sub mal, lîngă apă, se aud voci. Parcă și vuiet de motor. Nu, nu poate fi de la nava hitleristă. Ea a rămas hăt, în urmă, să facă ocolul uriaș, să înfrunte puhoaiele și să urce greu, parcă ar tîrî după ea o sută de șlepuri, toate încărcate cu pietriș ori lemne verzi, de salcie, cu sevă multă în trupul lor, încît cresc văzînd cu ochii lăstari tineri pe trunchiurile retezate de-o săptămînă ori de-o lună.

Să fie oare harabaua neagră și veche, fără urmă de vopsea, din «Porto-Rico?». Tot ce se poate. Căpitănia portului — mai exact «Scrumbia» că el dă ordine aici — o poartă de colo, colo, s-o ferească de bombardamente sau, cine știe, se gîndește că poate s-o găsi odată o schijă s-o sfîrtece și să termine cu ea.

Jos, sub malul fluviului, murmurul acela de voci mai contenește o clipă. Da, hambarul ruginit din «Porto-Rico» a fost tras aici. De ce oare? Cumva să-i împiedice pe hitleriști? Da' de unde! N-are cum să facă asta harabaua urîtă, cu rugina tuturor iernilor pe ea. Și a tuturor verilor, toamnelor și primăverilor. A nopților cețoase ori cu ploi.

Ascultă cu toții, inclusiv Sindbad. Motoarele zdrăngăne de se cutremură întreaga hardughie, gata, gata să se prăbușească în fluviu, s-o poarte apele bucată cu bucată, pe suprafața lucie, pentru ca apoi să o înghită pentru totdeauna șuvoaiele.

— Poate au gumă de mestecat, amirale!

— Pofta-n cui, Țipirig.

— Ehei, dacă aș avea eu un pepene!

— Uite că nu-l ai.

— Grozav ar mai fi un pepene, acum!

— Îți lasă gura apă, Cartuș?

— Mor de sete, amirale.

— Ia nu mai muri.

Cei din hambar au ajuns la ceartă acum. Vorbesc cu toții, încît nu se mai înțelege nimic.

— Ce-or fi vrînd?

— E greu de zis, răspunde amiralul, Papagalului.

— Poate vor să plece...!

— Să vedem dacă pot!...

— Varză îi face nava hitleristă.

— Nu mai zi, Țipirig!...

Deodată, pe hambarul ruginit se face liniște deplină. Cîțiva oameni, cu brasarde tricolore la braț și puști în mîini s-apropie pe sub mal și nu scapă vasul din vedere. Au tăcut și motoarele din inima vasului. Pe coșul coșcovit, gros cît o cisternă de păcură, continua totuși să iasă un fum negru, greu, care se răspîndește spre mal, plutește pe apă, la vale, parcă purtat de unda neastîmpărată.

— Îl păzesc să nu-l scufunde hitleriștii, e de părere Nelson.

— Ce-ar avea cu el să-l scufunde?

Papagalul rămîne fără răspuns. Printr-o deschizătură care duce în trupul uriaș al vasului, răbufnește un miros teribil de pește prăjit.

— E somn, zice Nucu.

— Sau lin.

— N-au cum să pescuiască lin aici, amirale.

Că așa stau lucrurile, o știe și lunganul. De altfel, pe punte, la prova, se vede de la o poștă prostovolul care, de bună seamă a și fost încercat azi dimineață. În același timp, e greu de presupus că poți pescui un somn cu prostovolul, în fluviu.

— Somn, nesomn, zice Țipirig, eu aș mînca o tigaie.

— Mergem amirale?

— Unde, Cartuș?

— Știi tu bine.

Papagalul se uită cu înțeles la Nelson. Nelson?

Tace mîlc. Tace, deși ar avea atîtea să-i spună băiatului cu părul auriu, fricos de mama focului de apă, care niciodată nu va învăța să înoate. Niciodată, deoarece prea i-a vîrît cine știe cine frica în oase, încît numai cît aude că vrei să-l dai la apă, țipă precum Papagalul cînd vine vorba de șerpii din tufișurile cu alior.

Pornesc. Șirul de copii se strecoară printre sălciile groase, multe din ele cu scorburi urîte, unde mișună puzderie de gîngănii. Drumul e numai hîrtoape, crengi uscate care zgîrie adînc picioarele, nisip adînc, ca făina, care te obosește la mers. Papagalul e în frunte și urcă și coboară, se strecoară printre sălcii și ramurile uscate de jos fără să protesteze cît de cît.

O face în locul lui Țipirig.

— Mă, Papagale, dă-ți jos ochelarii...

— Care ochelari, Înălțimea voastră?!

Țipirig răspunde gîfîind:

— De cal, mă! De cal!...

— Vrei să-i iei tu în primire?

Sfrijitul nu se lasă. Îl atacă pe Nelson:

— Amirale, de ce l-ai pedepsit așa?

— Adică?

— Adică să orbecăiască prin hățișuri!

— Hău? N-am observat asta.

— Că l-ai pus să se chinuie astfel, să-i vină mintea la cap, înțeleg. Dar ce vină avem noi în toate astea?

Sălciile mari, umbroase, au coroanele incendiate de lumină. Soarele ajuns la asfințit se fulgeră razant cu privirea lui depărtată, cu destulă dogoare încă.

— Și mă rog, ce ai vrea tu, Țipirig?

— Auzi întrebare?!...

— Zi-i, zi-i!...

— Simplu: să mergem pe cărare!

— Și zi, vrei pe cărare?

— Pe!

— Mă, grozav mai ești, Înălțimea Ta!

Sindbad, ajuns în răcoarea pădurii, începe să se tăvălească pe iarbă, peste crengile uscate. Cotarla face un tărăboi de nedescris, încît Nucu trebuie să țipe la ea de trei ori ca să se astîmpere.

— De ce-s grozav, mă?

Amiralul se oprește locului. Îl țintește pe sfrijit cu una din acele priviri ucigătoare, de pirat neînduplecat:

— Azi dimineață am venit pe cărare?

— Am venit.

— Și?

— Și-am dat de șerpii Papagalului.

— Și?

— Și, nimic.

— Dar de căpetenia cu ochii albaștri ai uitat?

— Lasă-l, amirale, că nu știe ce vorbește, se alătură la interogatoriu și Papagalul.

— Ții atît de mult să dai peste omul cu ochi albaștri, Țipirig?

Țipirig tace. De altfel, ce-ar mai avea de zis. «Cine-i bucuros să dezgroape iar securea războiului?» Amiralul are dreptate că a luat-o pe căi ocolite. Omul acela nu știe de glumă.

Undeva, în susul Dunării, sună cumplit, neîncetat, o sirenă de vapor.

— Alarmă! strigă Nucu.

Pornesc cutremurați spre malul fluviului. Oare alarmă să fie? Și de ce-i numai fluierul acela de vapor? Aleargă gîfîind, prin hățișurile pădurii de sălcii, spre apa puternică, bîntuită de toate ecourile.

(va urma)

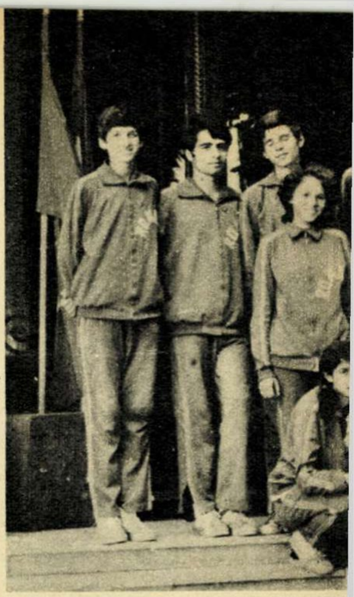

*

În frumosul oraș istoric Preșov, din R.S.Cehoslovacă, s-a desfășurat, în zilele de 7, 8 și 9 iulie 1973, a XVII-a ediție a Tetratlonului atletic internațional dotat cu Cupa «Prieteniei», la care au participat reprezentative școlare ale Organizațiilor de pionieri din R.P. Bulgaria, R.S. Cehoslovacă, Finlanda, Franta, R.D.Germană, R.P.Mongolă, R. P. Polonă, R. S. România, U.R.S.S. și R.P.Ungară.

Această grandioasă manifestație internațională are un caracter tradițional, organizîndu-se în mod special pentru cei mai mici atleți (care nu au împlinit vîrsta de 15 ani) și care se desfășoară sub egida CIMEA, în două etape, anual: etapa națională, cînd este desemnată echipa școlară, care să reprezinte țara în etapa internațională la care participă echipele școlare reprezentative ale țărilor membre ale conferinței Tetratlonului atletic internațional.

Ca reprezentantă a țării noastre a participat, la acest concurs tradițional, echipa Școlii generale nr. 10, Pitești, formată din 6 băieți și 6 fete, care a obținut cel mai bun punctaj din cadrul campionatului republican de tetratlon al școlilor generale.

Competiția internațională s-a desfășurat pe stadionul Universității din Preșov, care a cunoscut în această perioadă o mare afluență de pionieri din localitate, unde atleții pionieri ai țării noastre s-au întrecut cu colegii lor din celelalte țări participante.

Din prima zi de concurs (așa cum remarcau și ziarele locale) întrecerile au fost dominate la băieți și fete de către pionierii români, care au produs marea surpriză a competiției, aducînd o mare satisfacție în rîndul de-

PIONIERII ROMÂNI, CÎȘTIGĂTORII EDIȚIEI A XVII-A A TETRATLONULUI ATLETIC INTERNAȚIONAL DE LA Prešov

legației noastre, prin rezultatele superioare obținute.

După 3 zile de concurs, în care toți concurenții au participat la cele 4 probe (60 m plat, săritură în lungime, înălțime și aruncarea mingei de oină la distanță), s-au remarcat din reprezentativa țării în mod deosebit, prin punctajul obținut, la băieți, **DAN PLEȘA** cu 321 puncte, **NICOLAE ARON** cu 301 puncte, **SORIN RIZEA** cu 291 puncte... iar la fete, **MARIANA GHEORGHE** 282 puncte, **MIRELA JIANU** 279 puncte și **DORINA BARDOȘ** cu 267 puncte.

În final, reprezentativa țării noastre a acumulat 2 822 puncte, confirmînd o formă sportivă foarte bună și o pregătire exemplară; ea a lăsat o excelentă impresie pe stadionul din Preșov reușind să se claseze pe locul I și să cucerească frumosul Trofeu oferit de CIMEA.

Reprezentativei României i s-a mai decernat și cupa pentru cel mai bun punctaj, obținut în etapa națională, oferită de revista poloneză pentru pionieri «Swiat Mlodych».

Închiderea acestei grandioase competiții internaționale pentru cei mai mici atleți s-a făcut în fața a peste 20 000 spectatori, care i-au aclamat pe micii cutezători în lupta lor perseverentă cu secundele și centimetrii.

Pentru dragostea și abnegația cu care cei mai mici reprezentanți ai țării au luptat în primul lor concurs internațional, pentru culorile patriei, merită sincere felicitări întreaga echipă formată din pionierii: MARIANA GHEORGHE, MIRELA JIANU, DORINA BARDOȘ, MIHAELA POPESCU, OLGA ZECK GUDRUN, OLGUTA RADU, DAN PLEȘA, NICOLAE ARON, SORIN RIZEA, AUREL DOBRESCU, CONSTANTIN POPA, DAN DINICĂ și pasionații lor profesori de educație fizică LUCA MĂLUȘANU și MARIA MARINESCU.

Pe toată durata competiției, micii atleți români au fost înconjurați cu multă căldură de către pionierii cehoslovaci, schimbînd impresii, legînd prietenii și cu ceilalți componenți ai loturilor reprezentative.

După terminarea interesantei competiții, în care s-a consumat energie fizică și psihică, toți pionierii participanți au fost invitați 14 zile, de țara gazdă, într-o frumoasă tabără de odihnă.

În perioada 5—6 și 7 iulie 1973 s-a desfășurat Conferința Comitetului Executiv al celei de a XVII-a ediții a «Tetratlonului atletic internațional», la care au participat reprezentanți ai Organizațiilor de pionieri și ai revistelor pionierești din 10 țări.

La conferință s-au discutat probleme de statut, aspecte ale activității pionierești sportive din țările respective, propunerea organizării unei Olimpiade a copiilor și s-a stabilit ca următoarea ediție, a XVIII-a, să se desfășoare în R.D. Germană.

În ultima zi de tabără, participanții la Tetratlon nu și-au spus adio, deoarece și-au propus să să întîlnească la Berlin, în anul 1974, cu ocazia desfășurării celei de a XVIII-a ediții. La revedere, dragi prieteni, pe curînd, la Berlin.

Prof. DAN MATEI,
comisia sport-turism
a C.N.O.P.

EXPEDIȚIILE «CUTEZĂTORII»

Imagini în premieră

Pe lîngă nenumăratele scrisori și telegrame, de cîtva timp au început să sosească la redacție și fotografii care redau aspecte semnificative din expedițiile sutelor de echipaje participante la noua ediție a concursului nostru. Cunoscînd puterea de convingere a ilustrației — o fotografie glăsuiește uneori mai mult decît o pagină de text — vă oferim, în premieră, cîteva dintre ele

2. 3. 1. Echipajul **«Capra neagră»** din comuna Starchiojd, județul Prahova: în timpul obișnuitei înviorări de dimineață, pe unul din vîrfurile munților Vulcanului și urcînd pe culmea Muntelui Mic

11. Echipajul **«Vulturul»** de la Școala generală din Bătrînei, Prahova: în drum spre vîrful Cucu.

4. 5. Echipajul **«Horea»** de la Școala generală nr. 21 Ploiești: la Mesteacăn, unde în 1784 a avut loc prima adunare a țăranilor răsculați și la mormîntul lui Avram Iancu.

8. 10. 6. Echipajul **«Cîlnău '71»** din Murgești, județul Buzău: în drum spre vîrful Lăcăuț, studiind «formarea mușuroaielor înerbate» și stînd de vorbă cu bătrînul Gheorghe Bratu din Gura Teghi, în vîrstă de 102 ani.

7. 9. Echipajul **«Doinașii lui Iancu»** din Suceag, județul Cluj, în plină activitate în Munții Apuseni: inviorîndu-se cu apa rece a unui pîrîu și pregătindu-se din nou de drum.

C.D.

1

2

3

4

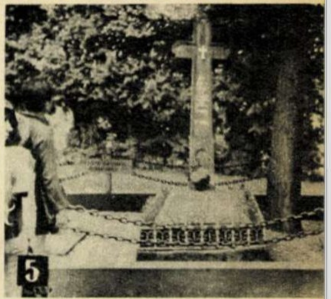
5

6

7

8

9

10

11

STEAGURI ÎNFRĂȚITE LA NĂVODARI

(Urmare din pag. 9)

piat sentimentele de prietenie de care sînt animați toți cei ce se află aici ca și aprinsa dorință de cunoaștere.

— Într-una din primele dimineți de la sosirea noastră aici, spune pioniera Nina Alimova, din Moscova, plaja s-a transformat într-un șantier miniatural. Constructori eram chiar noi, iar «clădirile» pe care le-am ridicat erau, firește, din nisip.

Copiii fiecărei delegații au lucrat cu multă seriozitate, dorind să aducă prin lucrările realizate o notă specifică țării lor—manifestîndu-și totodată spiritul de fantezie și îndemînare. De-a lungul țărmului, scăldat de valuri, s-au ridicat, asemenea celor din poveste, tot felul de castele cu turnuri crenelate, poduri larg arcuite, imaginare așezări ale viitorului, chipul unor animale preistorice ș.a.m.d.

Copiii bulgari s-au dovedit în dimineața aceea cei mai inspirați, fapt pentru care juriul le-a acordat premiul I.

Dar prietenii se cunosc și mai bine prin intermediul cîntecului. În răcoarea serii, așezați pe iarbă în grupuri ei cîntă... «Ne cheamă codrul iară»... Cuvintele sînt rostite la început mai greoi, apoi corect, curgător. Cei ce cîntă sînt copiii suedezi.

— I-am auzit pe prietenii noștri români cîntînd și ne-a plăcut atît de mult, încît am dorit să-l învățăm și noi, pentru a-l cînta acasă colegilor — încearcă să ne explice o fetiță cu codițe blonde.

Prin intermediul cîntecului poți cunoaște viața și obiceiurile unui popor, frumusețile unei țări. De pildă, prin cîntecul lor, copiii mongoli ne-au făcut să aflăm că cea mai frumoasă lună a anului este, pe meleagurile îndepărtatei Mongolii, luna iunie. Atunci înfloresc parfumatele flori de cîmp, pe care le culeg copiii veseli și tot atunci, serile sînt mai frumoase, cu cerul mai albastru ca oricînd. Dar, tot în luna iunie se culeg trandafirii, spun în cîntecul lor copiii bulgari și tot cam atunci oamenii Cubei pornesc spre plantațiile cu trestie de zahăr, aflăm de la fetițele din îndepărtata țară.

Fiecare după-amiază petrecută în tabără aduce un plus de noutăți, din partea fiecărei delegații de copii prezenți aici. Dansuri populare, cîntece, ca și versuri ale unora dintre cei mai renumiți poeți din diferite țări sînt cunoscute și aplaudate cu căldură.

«DORIM SĂ ÎNVĂȚĂM LIMBA ROMÂNĂ

La început această dorință a fost a copiilor din delegația franceză.

— Vă rugăm să vorbiți cît mai rar, pentru a putea învăța corect pronunția, s-au adresat ei prietenilor români.

Le-a fost mai greu cu pronunția lui ă dar acum un «Bună ziua» rostit de ei este corect ca și cînd l-ar fi știut de cînd lumea.

... «Bine» ploaia! Ba nu! Vine ploaia! Versurile acestei poezii sînt recitate de Emilia Gomez și Caridad Guzuman. Toți cei ce ascultă privesc cu simpatie și se amuză cum cele două fetițe din Cuba se corectează singure. O fetiță din Italia recită «Somnoroase păsărele» de M. Eminescu. Dar dinamicele cîntece și dansuri populare românești sînt învățate mult mai repede. Pînă la 3 august, cînd cele 21 de steaguri, care în prezent flutură pe catargele taberei internaționale de la Năvodari, vor fi coborîte și cînd copiii își vor lua rămas bun, ei vor reuși să le cunoască perfect. Și cînd vor ajunge acasă, ele vor constitui, fără îndoială, unele dintre cele mai dragi și mai frumoase amintiri despre zilele petrecute în marea familie de prieteni de la Năvodari, despre oamenii harnici și primitori ai acestei țări atît de frumoase, care este România socialistă.

NĂVODARI, IULIE 1973

CORESPONDEAZĂ

PE

TEME DE:

PIONIERIE: Rodica Gavril, clasa a V-a, Școala generală nr. 4, Botoșani; Maria Șt. Simion, comuna Berzeni județul Vaslui; Liliana Huțuleac, clasa a IV-a, Minești, str. V.I. Lenin, bloc 5, sc. C, etaj 1, județul Bacău. *TENIS:* Sebastian Staicu, clasa a VII-a, satul Loloiasca, comuna Tomșani, județul Prahova. *MUZICĂ:* Rodica Ciurel, comuna Pogoanele, Str. I.L. Caragiale, județul Buzău; Gica Antonescu, clasa a VI-a, satul Filipești, comuna Găiseanca, județul Brăila. *COLECȚIONEAZĂ ILUSTRATE ȘI ȘERVEȚELE DE MASĂ:* Monica Coșa, clasa a IV-a, municipiul Gh. Gheorghiu-Dej, str. Progresului nr. 8/29, județul Bacău; Viorica Grecu, clasa a VI-a, Iași, str. Ciurchi nr. 121 A, bloc H 1, sc. A, et. 6, ap. 3, cartier Tătărași.

LILIANA HUȚULEAC ▲

MARIA SIMION

RODICA CIUREL ▲

RODICA GAVRIL

A OPTA viză
PENTRU
PAȘAPORTUL CUTEZĂTORII '73
la marele concurs de turism
„TROFEELE VACANȚEI"

TALON
„TROFEELE VACANȚEI"
C 307

SE DECUPEAZĂ ȘI SE LIPEȘTE PE «PAȘAPORTUL CUTEZĂTORII» APĂRUT ÎN NUMARUL 23.

MARȘ PIONIERESC SPORTIV

Versuri: *Nicușor Constantinescu* Muzica: *Ion Nicorescu*

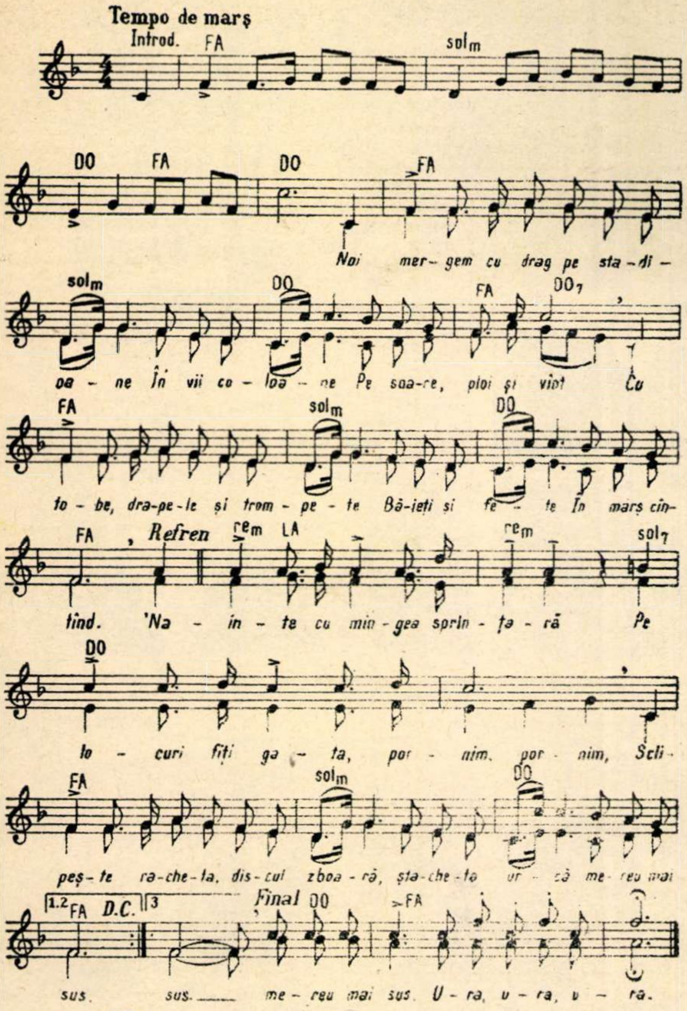
Tempo de marș
Introd.
Noi mer- gem cu drag pe sta - di -
oa - ne În vii co - loa - ne Pe soa-re, ploi și vînt Cu
to - be, dra-pe-le și trom - pe - te Bă-ieții și fe - te În marș cîn-
tînd.
Refren
'Na - in - te cu min - gea sprin - ța - ră Pe
lo - curi fiți ga - ta, por - nim, por - nim, Scli-
peș-te ra-che-ta, dis-cul zboa-ră, șta-che-ta ur - că me-reu mai
sus. sus. me - reu mai sus. U - ra, u - ra, u - ra.
D.C.
Final

II

Ai noștri trăiască,mii urale
Si flori în cale
Le presărăm voioși
Si-i încurajăm cu frenezie
Căci vrem să fie
Victorioși. Refren

III

Dar sînt pe teren ca și-n tribune
Orice s-ar spune,
Învinși și-nvingători.
La toți deopotrivă prețuire,
Urări,cinstire
Și multe flori.
Refren

VEDERI PENTRU *Florentina*

Deși este vacanță, Florentina nu poate să meargă în excursiile dorite, deoarece este bolnavă, țintuită la pat. Redacția îi roagă pe toți cititorii să îi trimită vederi din diferite localități, pentru ca astfel Florentina să aibă mai mulți prieteni și să vadă măcar în ilustrate locurile pe care speră ca mai tîrziu să le cutreiere ea însăși.

Adresa ei este următoarea: FLORENTINA COSTAS, cl. a VIII-a, str. Ștefan cel Mare nr. 4, sc. A, ap. 8, Iași.

De la 9 la... 99 de ani, lectura preferată „Cutezătorii"

DE LA MUNTE LA MARE

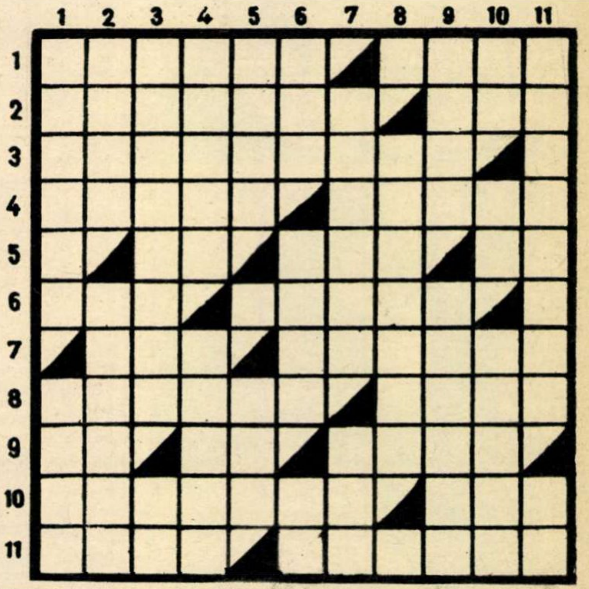

ORIZONTAL:
1. De la «Perla Carpaților» la... — ...alt refugiu estival! 2. Munte și gheață — Ramură. 3. Căutată la munte în zilele caniculare ale verii. 4. Din neamul erulilor. — Pește din zona inferioară a rîurilor de munte. 5. În iulie! — Sprijin în ascensiuni... — ... pe munte! 6. Acum (pop). — Șarpe neveninos din Africa *foarte mare* . 7. Compozitor (1788—1847) — Conform legilor naturii. 8. Cămăruță. Termen minier însemnînd abataj. 9. În pădure. — Mere. — Nu aceasta. 10. Reci și cristaline pe drumuri de munte. — Toată numai apă (pl.) 11. Peisagist olandez. — Rocă eruptivă, dură.

VERTICAL:
1. Făpturi mitologice, reprezentate ca niște femei cu picioare și aripi de pasăre, care atrăgeau prin cîntecele lor fermecate pe corăbieri la țărmul stîncos al insulei lor, de care li se zdrobeau corăbiile. — Zeu al furtunii din mitologia Scandinavă. 2. Celebru zburător antic, căruia i s-au topit aripile, datorită apropierii prea mari de soare, prăbușindu-se în Marea Mediterană — Animale marine cu aspect de ciupercă. 3. Autorul poeziei «Valuri de armonie» — La începutul verii! 4. A anula — Insulă mare (34 000 km²) în Arhipelagul Malaez cu relief muntos; 5. Cu o zi în urmă — În sunetul trompetei! 6. Posedă — A face un semn! 7. Port la Dunăre. — Rece sau cald, la munte sau la mare! 8. Refugiu estival marin. 9. Bronzat (fig.) — Zeul mării 10. Toridul soare al vechilor egipteni — Armăsar dobrogean — Poet clasic persan, autorul poeziei «Rău de mare». 11. Printre minunatele sale poezii se numără și «Murmură glasul mării». — La primul etaj.

Dicționar:
ETT; NEER.

ORIZONTAL:
1. SINAIA. MARE. 2. ICEBERG. RAM. 3. RĂCOREALĂ. I. 4. ERULI. LIPAN. 5. N. LI. BAT. TE. 6. AMU. PITON; S. 7. ETT: FIRESC. 8. ODĂIȚĂ. APAU. 9. DU. MR. ALTA. 10. IZVOARE. UDE. 11. NEER. GRANIT.

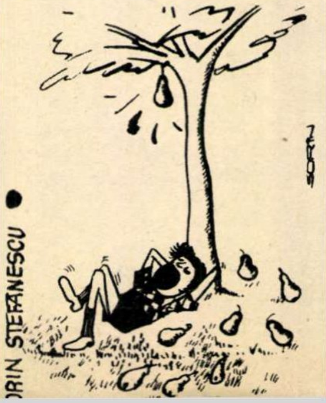

ORIN ȘTEFĂNESCU ●

REPLICI

— ȘTII CĂ NICUȘOR ȘI-A PUS ECONOMIILE LA FRIGIDER?
— DE CE?
— VREA SĂ-ȘI CUMPERE O BICICLETĂ CU BANI... GHEAȚĂ!

— Ce faci în timpul liber?
— Somn, somn și iar somn...
— Va să zică dormi?
— Aș. Pescuiesc!

— CARE E CEL MAI MIC HIPODROM?
— ȘAHUL.
— DE CE?
— ARE NUMAI 4... CAI!

— Lui Gigel, la șah, nu-i stă nimeni în față; pe Sandu l-a bătut de nu s-a văzut!
— Cum așa?
— Au jucat prin... corespondență!

TITI GHEORGHIU — Vaslui

Cutezătorii 32

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII NR 1 — BUCUREȘTI 33 — TELEFON 17 60 10.

Redactor-șef: MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct: OVIDIU ZOTTA
Secretar general de redacție: IOAN DONCA

Administrația: **Editura Scînteia. Tiparul C.P.C.S.** ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ. CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE INTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA» SERVICIUL IMPORT-EXPORT, PRESĂ BUCUREȘTI — CALEA GRIVIȚEI NR. 64—66 P.O.B. — 2001

Redactor artistic: POMPILIU DUMITRESCU
Secretar de redacție: EMIL PETROVICI

LA BRADUL SINGURATIC

Desene:
VIORICA MIHĂESCU

8

Scenariul:
LUDOVIC BOKOR și
VAL DUMITRESCU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: ÎNGRIJORAȚI CĂ NU PRIMESC VEȘTI DE ACASĂ, NEȘTIIND CĂ MESAJUL LOR A FOST RUPT DE PĂDURAR, PIONIERII ÎL TRIMIT PE TOMI SĂ DEA DE ȘTIRE PĂRINȚILOR, DAR LA UN CHIOȘC DE ZIARE ÎL OBSERVĂ PE STRĂINUL CU BUTONIERA FĂRĂ POTCOAVĂ, ȘI-L DĂ PE MÎNA LUI IEPURILĂ. MILIȚIA AFLĂ ȘI TRIMITE ÎN TABĂRĂ UN OFIȚER ÎMBRĂCAT CIVIL.

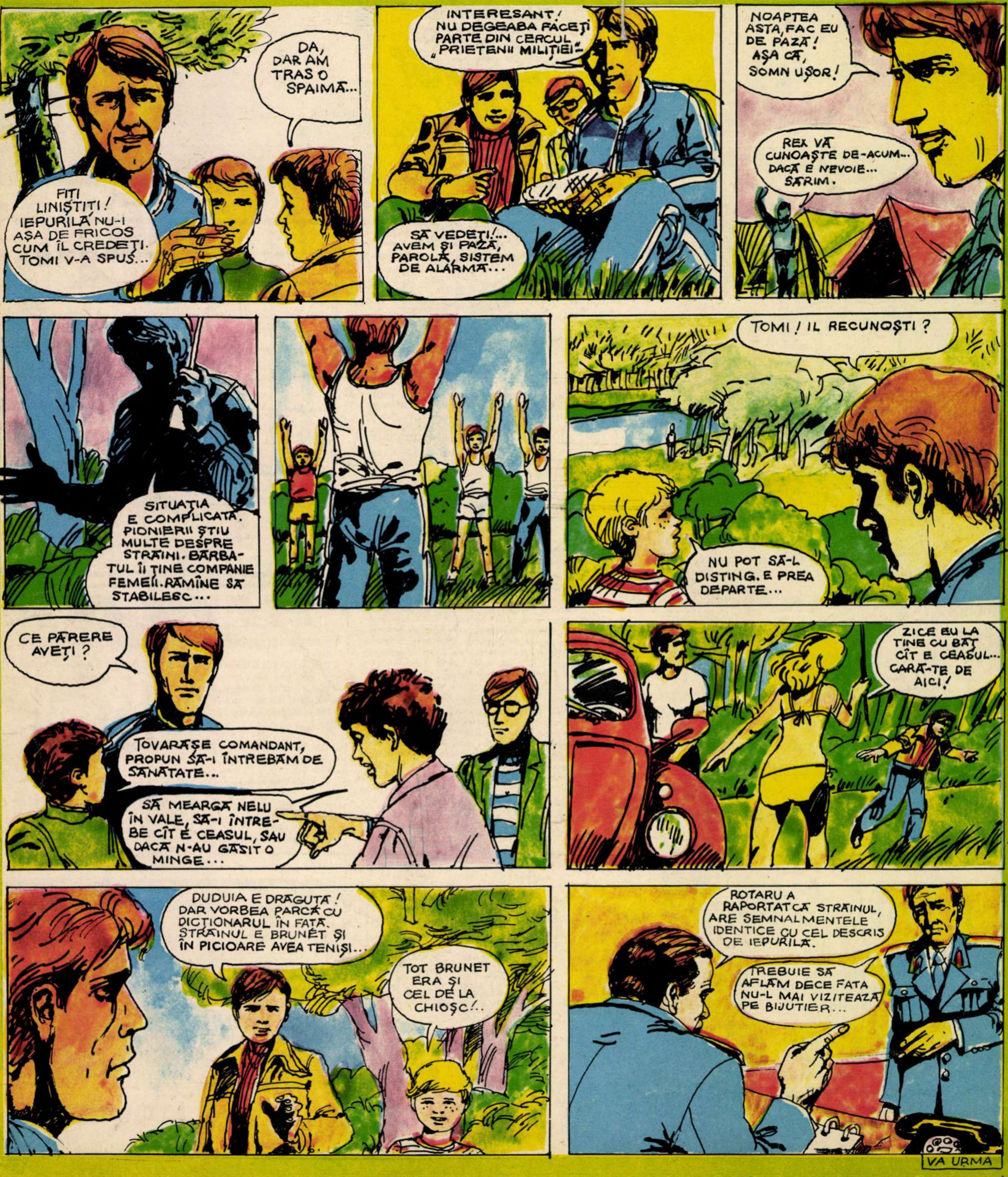
DA, DAR AM TRAS O SPAIMĂ...
FIȚI LINIȘTIȚI! IEPURILĂ NU-I AȘA DE FRICOS CUM ÎL CREDEȚI. TOMI V-A SPUS...
INTERESANT! NU DEGEABA FACEȚI PARTE DIN CERCUL „PRIETENII MILIȚIEI”!
SĂ VEDEȚI!... AVEM ȘI PAZĂ, PAROLĂ, SISTEM DE ALARMĂ...
NOAPTEA ASTA, FAC EU DE PAZĂ! AȘA CĂ, SOMN UȘOR!
REX VĂ CUNOAȘTE DE-ACUM... DACĂ E NEVOIE... SĂRIM.
SITUAȚIA E COMPLICATĂ. PIONIERII ȘTIU MULTE DESPRE STRĂINI. BĂRBATUL ÎI ȚINE COMPANIE FEMEII. RĂMÎNE SĂ STABILESC...
TOMI! ÎL RECUNOȘTI?
NU POT SĂ-L DISTING. E PREA DEPARTE...
CE PĂRERE AVEȚI?
TOVARĂȘE COMANDANT, PROPUN SĂ-I ÎNTREBĂM DE SĂNĂTATE...
SĂ MEARGĂ NELU ÎN VALE, SĂ-I ÎNTREBE CÎT E CEASUL, SAU DACĂ N-AU GĂSIT O MINGE...
ZICE EU LA TINE CU BĂȚ CÎT E CEASUL... CARĂ-TE DE AICI!
DUDUIA E DRĂGUȚĂ! DAR VORBEA PARCĂ CU DICȚIONARUL ÎN FAȚĂ. STRĂINUL E BRUNET ȘI ÎN PICIOARE AVEA TENIȘI...
TOT BRUNET ERA ȘI CEL DE LA CHIOȘC!..
ROTARU A RAPORTAT CĂ STRĂINUL ARE SEMNALMENTELE IDENTICE CU CEL DESCRIS DE IEPURILĂ.
TREBUIE SĂ AFLĂM DE CE FATA NU-L MAI VIZITEAZĂ PE BIJUTIER...
VA URMA

Cutezătorii 33

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 16 AUGUST 1973
ANUL VII (308)
1 leu

ÎN ACEST NUMAR :
PAGINILE 2-4-5
FORUM'73

3 VULPI LA ...240 DE VINATORI PAGINILE 6-7

*

SALONUL MINITEHNICUS 1973 PAG. 8-9

În prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu și a tovarășei Elena Ceaușescu, conducerea partidului și statului nostru a cinstit, în ziua de 9 august a.c., împlinirea vîrstei de 65 de ani a tovarășului Chivu Stoica, vechi militant al partidului, al mișcării comuniste și muncitorești din țara noastră.

Pentru îndelungata și rodnica activitate desfășurată în mișcarea revoluționară, pentru contribuția deosebită adusă la întărirea partidului și a unității sale, la făurirea și dezvoltarea statului nostru socialist, precum și la înfăptuirea politicii partidului și statului de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră, cu prilejul împlinirii vîrstei de 65 de ani, tovarășului Chivu Stoica i s-a conferit titlul de «Erou al Republicii Socialiste România».

În aplauzele celor prezenți, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, a înmînat înalta distincție conferită tovarășului Chivu Stoica, președintele Comisiei Centrale de Revizie a Partidului Comunist Român.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu l-a îmbrățișat cu căldură pe tovarășul Chivu Stoica.

«Doresc să te felicit în mod călduros — a spus tovarășul Nicolae Ceaușescu — în numele conducerii noastre de partid și de stat, al meu personal și să-ți urez multă sănătate, viață îndelungată, multe succese în întreaga activitate pentru a contribui la înfăptuirea programului de dezvoltare socialistă a României».

După solemnitate, tovarășul Nicolae Ceaușescu, ceilalți conducători de partid și de stat s-au întreținut cordial cu sărbătoritul.

DESCHIDEREA CELUI DE AL II-LEA FORUM NAȚIONAL AL PIONIERILOR

MULȚUMIRI DIN INIMĂ PENTRU GRIJA FAȚĂ DE TÎNĂRA GENERAȚIE

TELEGRAMA ADRESATĂ C.C. AL P.C.R., TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU, DE CĂTRE PARTICIPANȚII LA FORUMUL NAȚIONAL AL PIONIERILOR

Participanții la cel de-al II-lea Forum Național al Organizației pionierilor din Republica Socialistă România — români, maghiari, germani și de alte naționalități — întruniți în adunarea festivă de deschidere a acestui înalt sfat, organizat în frumoasa comună Livada, din județul Satu-Mare, au adresat o telegramă Comitetului Central al Partidului Comunist Român, tovarășului Nicolae Ceaușescu, în care se spune: «**Înmănunchind cele mai nobile sentimente de dragoste fierbinte și de recunoștință ale tineretului patriei, ne îndreptăm gîndurile spre conducerea superioară de partid, spre dumneavoastră, mult iubite tovarășe secretar general, mulțumindu-vă din adîncul inimii pentru munca deosebită ce o desfășurați în folosul propășirii patriei și al fericirii poporului român, pentru dragostea și grija cu care ne înconjurați și ne îndrumați spre viitorul luminos al comunismului.**

Vă raportăm că avem condiții minunate de muncă și de joacă, ne bucurăm pretutindeni de multă grijă și dragoste, ceea ce ne permite să vă asigurăm, iubite tovarășe Nicolae Ceaușescu, că vom face un profund bilanț al activității noastre pionierești, al modului de îndeplinire a chemării primului Forum al Organizației pionierilor din Republica Socialistă România. În același timp, vom scruta activitatea viitoare, așezînd-o cît mai trainic pe indicațiile de mare valoare pentru prosperitatea învățămîntului românesc, date la Plenara Comitetului Central din iunie a.c.

Ne angajăm în fața partidului, a dumneavoastră personal, scump părinte, că vom dărui întreaga putere a brațelor și a minții, tot elanul tineresc pregătirii noastre multilaterale, pentru a deveni schimbul demn al înaintașilor, făuritorii de nădejde ai comunismului pe pămîntul României».

Pe plaiuri sătmărene, în comuna Livada, cunoscută poartă de cîmpie spre inima Oașului, s-a deschis cel de al II-lea Forum Național al Pionierilor.

La semnalul trompeților, cei aproape 500 de purtători ai cravatelor roșii cu tricolor s-au aliniat într-un uriaș careu pionieresc.

Gătită sărbătorește, tabăra, amenajată în incinta Liceului agricol din comună, primește înalți oaspeți la acest mare stat pionieresc: tovarășul Iosif Uglar, membru supleant al Comitetului Executiv al Comitetului Central al P.C.R., prim-secretar al Comitetului județean Satu-Mare al P.C.R., tovarășul Virgiliu Radulian, președintele Consiliului Național al Organizației Pionierilor, adjunct al ministrului educației și învățămîntului, Vasile Oegaș, primarul comunei Livada, Cristina Luca, secretar al Comitetului Central al U.T.C., alți activiști de partid și de stat, membri din ilegalitate ai partidului, cadre cu munci de răspundere din Ministerul Educației și Învățămîntului, din Consiliile Național și județean ale Organizației pionierilor.

Sînt prezenți, de asemenea, alături de pionieri, în careu, și copii delegați ai organizațiilor frățești din U.R.S.S., Bulgaria, Cehoslovacia, Polonia, Ungaria, Mongolia, Cuba, Elveția, Franța, R.F. Germania, Suedia, Algeria, Belgia și ai F.L.R.-ului (Federația Internațională a Luptătorilor Antifasciști).

În cuvîntul său, tovarășul Virgiliu Radulian a arătat că celui de al II-lea Forum Național al Pionierilor, fapt reprezentativ, simbol al înfrățirii tuturor pionierilor patriei, îi revin nobile sarcini organizatorice și educative în lumina prețioaselor indicații date de cel mai mare prieten și îndrumător al tinerei generații, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

(Continuare în pag. a 4-a)

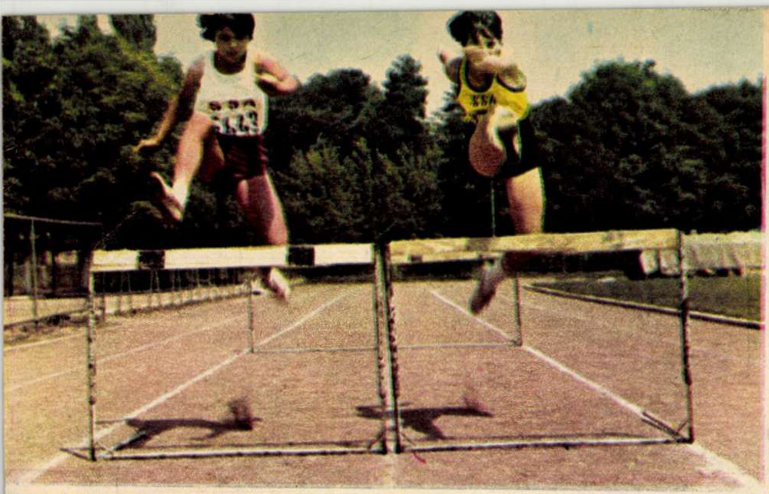

IMAGINI DIN VACANȚĂ

De data aceasta vă prezentăm cîteva aspecte din două tabere pioniereşti
aflate pe teritoriul judeţului Constanţa.
Este vorba despre tabăra «Pescăruş», organizată în apropiere de Mamaia,
unde, pe lîngă activitățile obişnuite, pionierii dau o mînă de ajutor la culesul strugurilor
din viile I.A.S. Nazarcea,
precum şi de tabăra din comuna Mihail Kogîlniceanu, care le-a oferit participanților
şi posibilitatea de-a se documenta asupra creşterii păsărilor la ferma din localitate.

Tu, vară

Tu, vară, vers din unduiri solare
Cu chip împodobit în spice grele
Ce văluresc din zare pînă-n zare
Şi-şi poartă roada pînă lîngă stele.

Tu, vară, țara apelor ce-şi sună
Răcorii drumul, odihnind în şesuri
Pe cînd noi, tainic, învăţăm din lună
Seceri să facem pentru mari culesuri.

Tu, anotimp, încoronat cu lanul
Ce zvîrle către ceruri dropii grele
Dai inimii, oglindă, Bărăganul
Şi spicele, să-i fie cer cu stele.

NICOLAE DRAGOŞ

A NOUA VIZA
PENTRU
PAŞAPORTUL CUTEZĂTORII '73
la marele concurs de turism
„TROFEELE VACANȚEI"

TALON
„TROFEELE VACANȚEI"
C 308

Se decupează şi se lipeşte pe «Paşaportul Cutezătorii», apărut în numărul 23

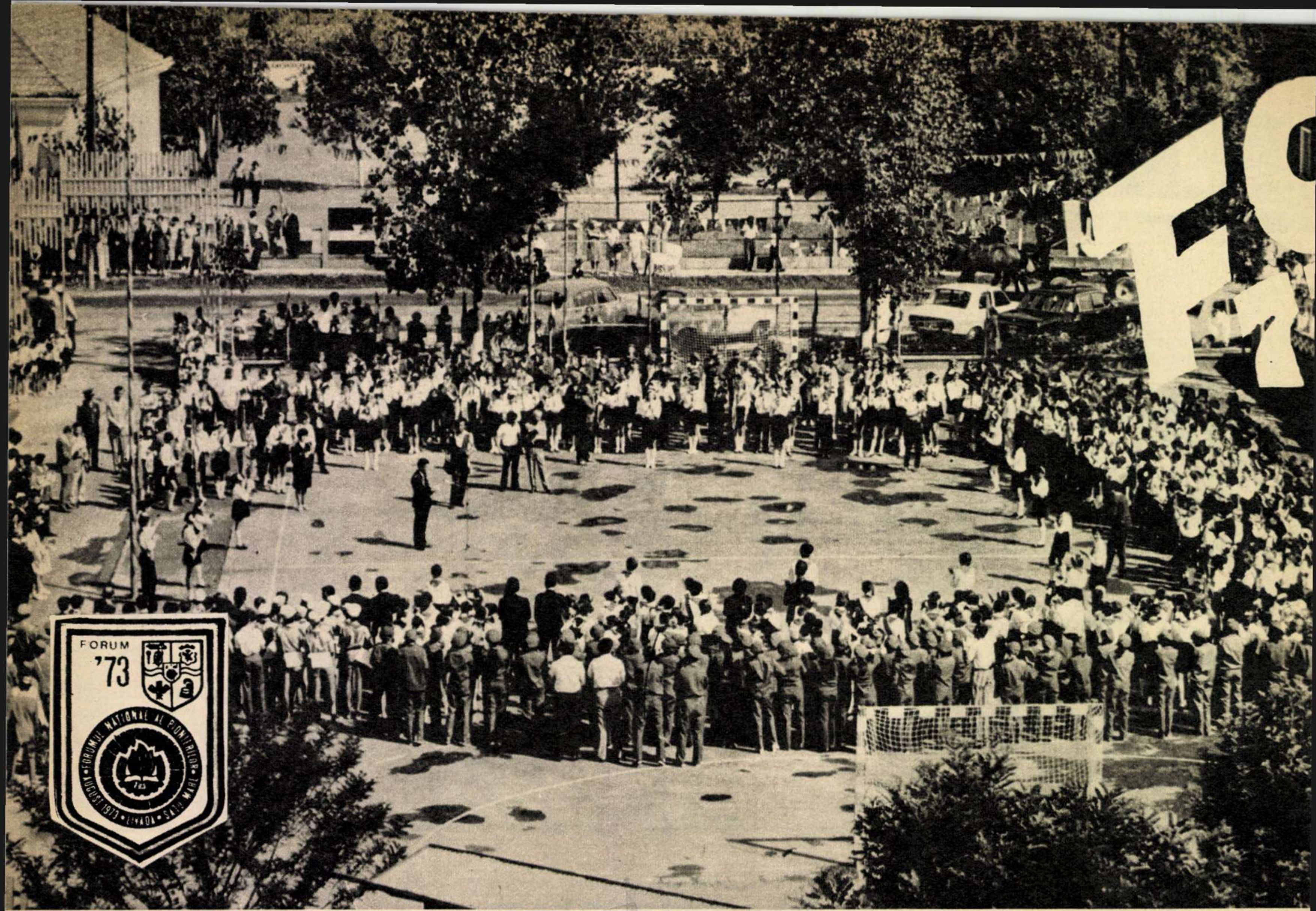

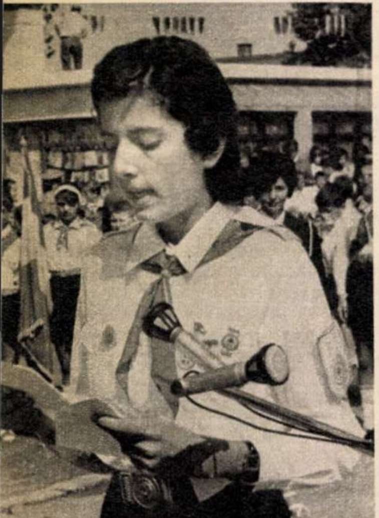

DESCHIDEREA CELUI DE AL II-LEA FORUM NAȚIONAL AL PIONIERILOR

(Urmare din pag. a 2-a)

După ce au fost declarate deschise lucrările Forumului, pioniera Simona Ștefănescu din Satu-Mare a adresat un călduros bun venit tuturor invitaților și pionierilor delegați: «*Sîntem bucuroși să vă primim pe meleagurile Sătmarului, meleaguri pe care părinții noștri români, maghiari, germani, prinși în hora frăției și a muncii, le fac tot mai frumoase și mai bogate. Ne-am străduit ca acest loc al desfășurării Forumului să fie pe măsura gîndurilor noastre cutezătoare, pe măsura așteptărilor voastre, să vă simțiți bine aici, în Livada copilăriei fericite. Cîntecul, jocul și voia bună să înfrățească pe toți copiii patriei veniți la marea sărbătoare — sărbătoarea prieteniei pionierești*».

Forumul pionierilor a mai fost salutat de muncitoarea Maria Juhasz, care a adus urările de succes ale uteciștilor de la fabrica «Tricotex» din Satu-Mare, de pioniera Nina Alimova, din Moscova, care adresînd un cald salut pionieresc prietenilor buni pe care i-a găsit aici, și-a încheiat cuvîntul cu urarea «Trăiască prietenia dintre toți copiii lumii!»

În încheierea adunării de deschidere a Forumului, primit cu vii aplauze de cei prezenți, a luat cuvîntul tovarășul Iosif Uglar. Apoi, pioniera Carmen Darida, comandanta taberei, într-o atmosferă de general entuziasm, a dat citire telegramei adresate Comitetului Central al P.C.R., personal tovarășului Nicolae Ceaușescu.

De la deschiderea Forumului, pionierii reprezentanți ai celor două milioane de purtători ai cravatelor roșii cu tricolor, sosiți din toate colțurile țării — români, maghiari, germani și de alte naționalități — și-au și stabilit un program de lucru potrivit căruia vor dezbate în cadrul tribunelor celui de al II-lea Forum însemnate aspecte ale vieții și activității pionierești, vor elabora în adunări de lucru programul celei de a 25-a aniversări a Organizației, vor primi, de asemenea, raportul de activitate al celor 12 pionieri locțiitori și vor alege alți 12 pionieri locțiitori ai președintelui C.N.O.P. În zilele de tabără, în cîntec, joc și voie bună, se vor lega frumoase prietenii între pionieri și mulți membri ai Uniunii Tineretului Comunist sosiți în tabăra Forumului, ca o expresie a strînsei legături între generațiile tinere.

Pentru următoarele zile de tabără, pionierii — membri ai subredacției «Semafor-Cutezătorii» vor transmite noi și noi însemnări de la vizitele pe care le vor face copiii în satele și orașele județului, de la întîlnirile cu academicianul Eugen Pora, cu istoricul Hadrian Daicoviciu, de la schimburile de experiență cu pionierii sătmăreni, de la întrecerile sportive, de la manifestările cultural-artistice pionierești.

Carmen Darida, pioniera comandant de unitate.

SEMAFOR
PENTRU

Articolele, epigramele și caricaturile apărute zilnic pe panoul gazetei de perete satirice «Semafor-Cutezătorii», sînt o atracție puternică pentru pionierii prezenți la Livada.

RUM

Subredacția „Cutezătorii”*

TRANSMITE DE LA Livada

EXPEDIȚII PIONIEREȘTI PREZENTE LA FORUM

«ȘOIMII BÎRLĂDENI»

În ziua în care primii pionieri delegați soseau în tabăra Forumului, poposeau în Livada și cei treisprezece membri ai expediției «Șoimii bîrlădeni», conduși de profesorii Neculai Grigoriu și Alexandru Săidecaru, pentru a-și aduce salutul lor la cel de-al II-lea Forum Național.

Pornind din Bîrlad, expediționarii au trecut prin Tecuci, Brașov, Miercurea Ciuc, Cluj, Baia Mare, Satu-Mare, culegînd un bogat și variat material folcloric, etnografic și geologic. Astfel, au imprimat pe bandă cîntece, strigături, balade, au fost prezenți la serbările populare «tîrgul feciorilor» de la Brașov și vestita sîmbră a oilor din Țara Oașului. Etnografii au avut bucuria de a primi, în schimbul unor obiecte lucrate de ei și oferite bătrînilor satului, prețioase costume populare oșenești, precum și fragmente de cusături vechi de peste o sută de ani!

Un alt material valoros este ceramica de Vama, reprezentată printre trofeele expediției de cîteva ulcioare.

«FOIȘORUL»

Dimineață însorită. Pe poarta taberei își fac apariția membrii echipajului bihorean «Foișorul». Toți pionierii sînt și membri ai cercului «Prietenii grănicerilor». Expediționarii, îndrumați de profesorul Marius Faur, au reușit să străbată hotarul de vest al țării de la Cheresig pînă la Livada. Micii grăniceri au avut astfel prilejul să cunoască îndeaproape viața și activitatea militarilor care stau de veghe la hotarele patriei.

Impresiile culese de ei în zilele drumeției le-au împărtășit celor din tabără, care, la rîndul lor le-au povestit despre acțiunile inițiate de ei. Aceste întîlniri s-au desfășurat într-o atmosferă caldă, prietenească, caracteristică tuturor activităților de la Forum.

În momentul cînd închidem ediția «Semaforului» este inaugurată aici, «Fîntîna prieteniei», una dintre mărturiile care vor atesta mai tîrziu desfășurarea lucrărilor celui de-al II-lea Forum Național al Pionierilor de la Livada, sub semnul prieteniei și frăției dintre toți pionierii țării.

Cîntec, joc și veselie în jurul focului de tabără. ▼

„ADUCEM MESAJUL NOSTRU HĂRNICIEI, ENTUZIASMULUI ȘI PATRIOTISMULUI FIERBINTE“

Livada e în haine de sărbătoare și nu trebuie să fii neapărat poet pentru ca steagurile purpurii să-ți strecoare în suflet un fior de emoție. Cuvintele «sînt pionier-delegat la Forum» au căpătat aici, în aceste zile, o semnificație deosebită. Au adus cu ele farmecul copilăriei, iar sensului lor concret i s-a adăugat valoarea faptelor pionierești.

Am fost primiți aici de oameni vrednici și inimoși care au făcut totul pentru ca săptămînile petrecute împreună să rămînă de neuitat. Am fost primiți de oameni obișnuiți, dar care pun suflet în tot ceea ce fac, pentru care bucuriile de zi cu zi sînt flori dintr-un buchet ce se numește muncă. Unii dintre aceștia sînt și minerii de la cea mai tînără exploatare minieră, Tarna-Turț, din Țara Oașului, la a cărei inaugurare au participat și purtători ai cravatelor roșii cu tricolor prezenți la Forum.

În mijlocul minerilor și în prezența tovarășilor Iosif Uglar, membru supleant al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului județean Satu-Mare al P.C.R., Bujor Almășan, ministrul minelor, petrolului și geologiei și a unui mare număr de localnici, cuvintele «sînt delegat la Forum» au răsunat din nou, vibrant mesaj transmis prin glasul pionierei Doina Teleagă celor care, prin munca lor, scot la suprafață bogățiile subsolului.

Și, fără îndoială, printre clipele de care își vor aduce aminte cu drag pionierii prezenți la această festivitate se vor număra și acelea în care glasurile lor s-au împletit în tradiționalul salut al minerilor. Pentru că «noroc bun!» nu e numai o simplă formulă de salut, ci cuvinte care exprimă solidaritatea acestor oameni, încrederea lor în viitorul fericit al patriei.

SUB SOARELE PRIETENIEI

Aici, în tabăra Forumului, primim în fiecare zi oaspeți care vin să-i întîlnească pe cei aproape 500 de delegați ai pionierilor din întreaga țară.

Astfel, într-una din zilele, cînd soarele-și trimitea razele să se joace prin părul nostru, am avut ca invitați cîțiva copii străini din tabăra internațională de la Năvodari. Ei au adus salutul prietenesc al tuturor copiilor străini aflați în taberele internaționale din țara noastră și prin ei salutul prietenesc al copiilor din lumea întreagă. Erau, ca și noi, copii plini de visuri mărețe și cu zîmbetul întotdeauna pe buze. Deși nu vorbim aceeași limbă, copilăria și prietenia ne-au apropiat imediat: au participat alături de noi la activitățile Forumului, au asistat la deschiderea festivă și au avut o întîlnire cu comandamentul taberei.

Copii din Algeria, Belgia, R.P. Bulgaria, R.S. Cehoslovacă, Cuba, Franța, Elveția, Suedia, Mongolia, U.R.S.S. și R.P. Ungară și-au spus aici gîndurile și opiniile lor, ne-au adresat zeci de întrebări la care noi ne-am întrecut să le răspundem cît mai frumos. Ei ne-au vorbit despre copiii din țările lor și despre realizările lor. Am făcut schimb de cravate, de insigne, le-am explicat semnificația unor distincții. În numai o jumătate de oră, invitații noștri nici nu se mai deosebeau de noi.

Veselia a dominat tot timpul și toți pionierii au fredonat cîntece cunoscute atît de noi, cît și de oaspeți.

Deși nu ne era foame, ne-am întrecut în a mînca din merele prieteniei. Toți invitații încercau să cîștige, pentru că era de fapt un concurs, și de ce nu, fiecare dorea să mănînce cît mai multe mere. Dar iată și cîștigătorii: Tony Campos, din Spania, și Silvia Buta, din Botoșani.

Cu amintiri plăcute pe care nici anii n-au să le șteargă, ne-am despărțit de prietenii noștri care plecau spre casele lor, ducînd cu ei o rază din soarele prieteniei. Înainte de a ne despărți însă, pioniera Nina Alimova din Moscova ne-a spus în numele tuturor pionierilor străini: «*Ne-a plăcut foarte mult aici, am găsit prieteni foarte buni și cînd ne vom întoarce acasă, eu și ceilalți copii, ne vom gîndi la voi și le vom vorbi prietenilor noștri despre voi. Vă urăm multă fericire și succes în activitățile voastre* ».

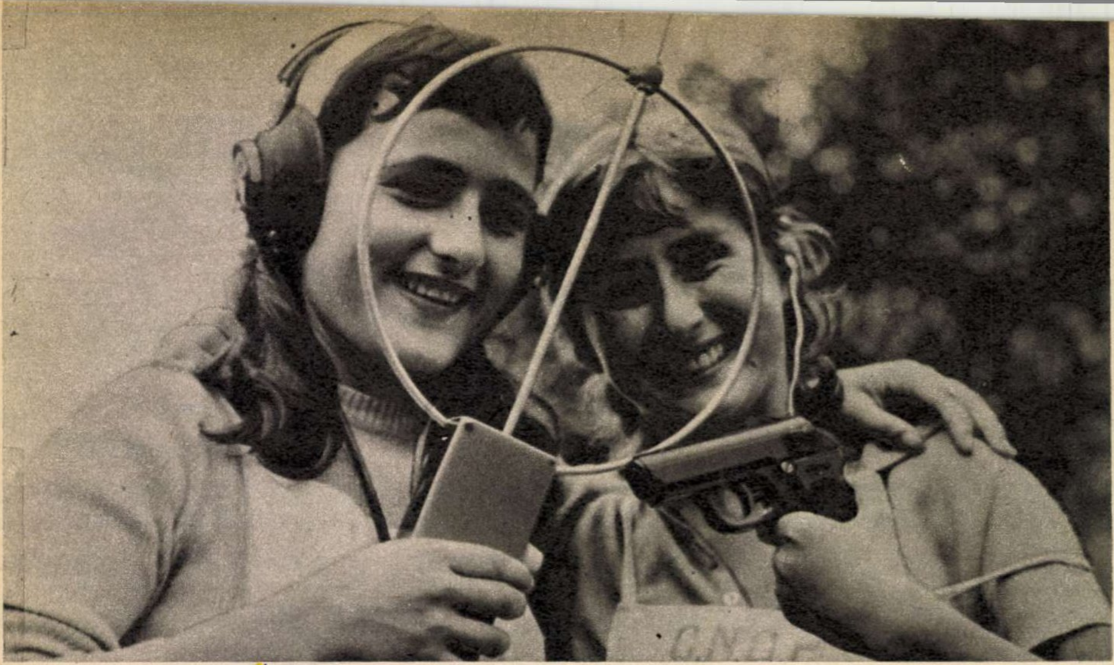

3 VULPI LA... 240 DE VÎNĂTORI

Foto: GRIGORE PREPELIŢĂ

- **Palpitantele peripeţii ale unor vînători neobişnuiţi**
- **Capcane de netrecut şi pene de... receptor**
- **O vulpe care strănută şi un Mannix derutat**

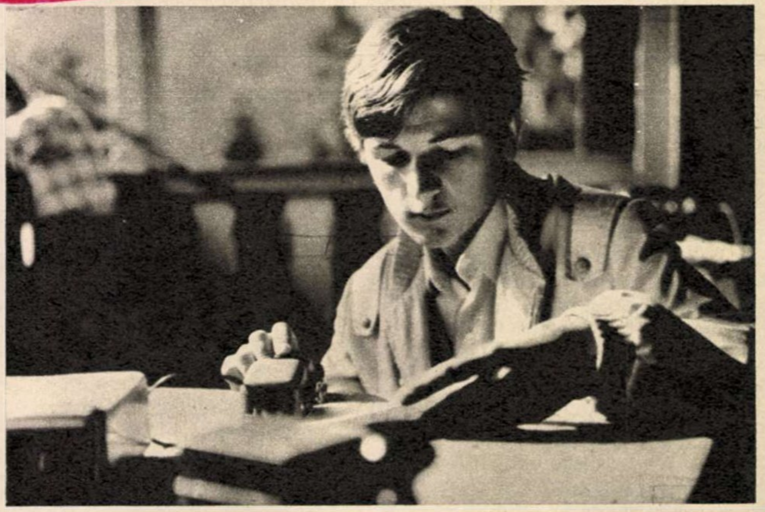

Orice competiţie republicană, pe lîngă sumedenia de condiţii pe care le presupune, ca orice maraton al forţelor, are nevoie şi de fascinaţia unui cadru pitoresc, ozonat şi... tehnicolor care să ademenească privirile, să vitaminizeze şi să reconforteze pe concurenţi, să dea pinteni tuturor ambiţiilor, speranţelor de a cuceri trofeul rîvnit. Şi iată că, de cîţiva ani încoace, tabăra de la Poneasca — aşezată pe malul rîului cu acelaşi nume, ocrotită de crestele Semenicului şi drapată de ceţurile dimineţilor de vară — are privilegiul de a găzdui mari competiţii republicane, devenind sălaşul care ispiteşte prin sute de fire (mai exact căi rutiere) pionieri din toate colţurile ţării.

19 iulie — 31 iulie 1973. Douăsprezece zile febrile, în care echipaje din toate judeţele şi din Capitală, fiecare alcătuit din cîte 7 pionieri, şi-au disputat întîietatea cu prilejul concursului republican de vînătoare de vulpi şi telegrafie.

Primii care au demarat în competiţie au fost vînătorii de vulpi (cîte trei manşe, separat, băieţi — fete), punîndu-şi la încercare pregătirea tehnică, condiţia fizică, voinţa, abi-

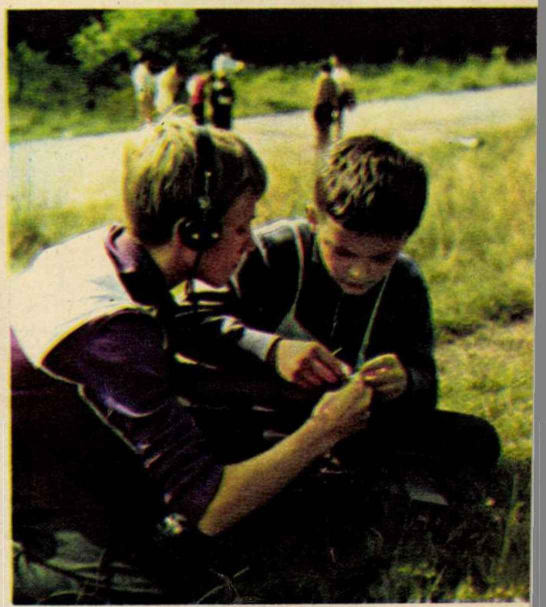

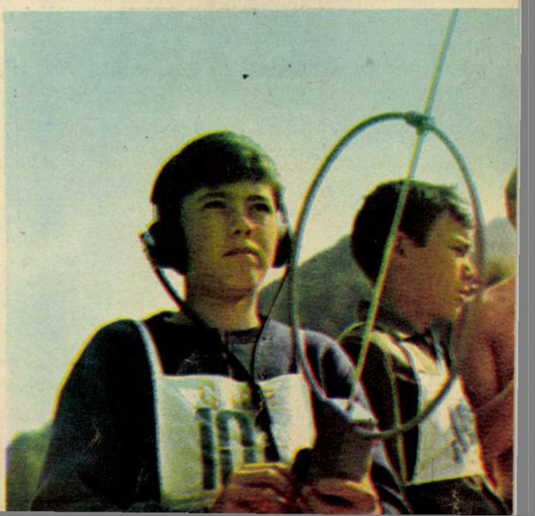

litatea pentru reperarea într-un timp cît mai scurt posibil (de multe ori n-a fost posibil) a celor trei «vulpi» — radioemițătoare — amplasate în poligonul de concurs. De fapt, ascunse în cele mai năstrusnice și înșelătoare «vizuini», de o parte și de alta a rîului Poneasca. Cu toată șiretenia lor, «vulpile» au fost descoperite de către cei mai mulți concurenți. Mai bine-zis concurente, dibăcia fetelor dovedindu-se adesea superioară dibăciei băieților. În preziua manșei finale, ambiția băieților parcă a mai crescut, dar în domeniul... fotbalului, unde le-au făcut fetelor o demonstrație de zile mari. Suporterele — șirete — își conservau însă forțele pentru a doua zi....

26 iulie — manșa decisivă. Orele 7 dimineața. A început numărătoarea inversă. La start s-au aliniat primii concurenți.

«Alo! Aici vulpea zero! Alo, aici, vulpea de control! Alo! Alo...»

Soare ponderat, condescendent pentru a nu ridica la maximum... temperatura emoțiilor. «Alo! Aici vulpea 1 ». Apoi, la o diferență de cîte un minut, emit «vulpile» 2 și 3. Se verifică încă o dată aparatele de recepție și... start! Din cînd în cînd, apare penumbra unui nor răcoros, complice goniometriștilor înfierbîntați de crosul, uneori cam în zig-zag, la care îi supun necruțătoare cele trei «vulpi» camuflate în hățișurile poligonului de 1 500 m.

Peste 15 minute, la start, alți concurenți. Sigur că de la... zero pornești în concurs. Altfel, se cheamă că ai ghinion. Precum concurentul cu nr. 109 care are pană, nu de picior, ci de receptor! Căci Cristian Munciu (jud. Harghita) nu recepționează nici măcar «vulpea zero». Ca orice «vînător» veteran, nu se descurajează, cere permisiunea să se retragă pentru a-și repara receptorul. Ignat Sandor din Tg. Mureș trece și el prin momente dificile, dar, peste cîteva momente, receptoarele reintră în funcțiune și, din nou la start. De abia acum încep cu adevărat peripețiile. Și totuși prin apă, prin tufișuri, numai prin foc nu, Daniel Dumitrașcu (jud. Gorj) reperează într-un timp record — 10 minute — cele trei «vulpi» (dispuse la o distanță de 400 m fiecare) și ca o săgeată străbate culoarul de sosire în aplauzele suporterilor săi gorjeni. Cel mai bun timp înregistrat în manșa a treia — băieți (în clasamentul final ocupînd locul II).

Se pare însă că aversele de ploaie din ziua precedentă au provocat cîtorva «vînători» un somn cu foarte frumoase vise «cinegetice»: toate vulpile cad în capcană, una după alta, ei devin eroii zilei, campionii anului, asaltați de o cohortă de fotoreporteri. Dar realitatea nu se confundă cu visele, dacă n-ai verificat și răsverificat receptorul, dacă nu ești un bun alergător măcar de cursă scurtă și dacă ambițiile de a cuceri trofeul capitulează după prima sută de metri. Pe traseu lucrurile se mai petrec și așa: temerarii noștri «vînători», într-un elan de generozitate, încheie următorul pact: o «vulpe» mie, una ție. (Ceea ce nu prea a fost în spiritul regulamentului). Iar pentru alții, această incandescentă confruntare de forțe, de îndemînare și de viteză se transformă într-un leneș maraton către linia de sosire, zăbovind pe poligon mai mult de o oră și jumătate (demonstrînd gradul de entuziasm al băieților). Iată și o întîmplare de mai mare hazul. Adică să vedeți cui i-a surîs norocul. Cornel Ionescu, din Curtea de Argeș, amărît foc și frînt de oboseală, după ce se învîrtise vreo zece minute în același loc fără speranța de-a mai găsi vizuina «vulpei 2», aude, deodată, chiar în spatele lui un... nu, nu vă speriați, nu un «mor, mor», ci un strănutat suspect. Biata «vulpe» probabil că zadarnic își frecase nasul! Din motive independente de voința ei se desconspirase!

Bineînțeles, de la această palpitantă «vînătoare de vulpi» nu putea lipsi... Mannix. Mannix mereu aflat în încurcături, veșnic urmărit, ambuscadă, tevatură etc. și happy-endul. Numai că la Poneasca n-a avut parte de finalul scontat. Adrian Maxim din Brașov (căruia, într-adevăr, Mannix îi spune toată lumea) caută «vulpea 1» — n-o găsește. Caută «vulpea 2», nici gînd. De ciudă, Mannix e un vulcan în flăcări. Pe urmele lui, Titel Voicu din Reșița. Cam fricos însă. Mai aruncă el cîte o pietricică, poate s-o speria «vulpea» și-o zbughește din vizuină. Cade Mannix în apă, cade și Titel. Se răcoresc ei, se răcoresc definitiv și receptoarele. Dar, într-o scăpărare de noroc, Adrian reperează «cu ochiul liber *vulpea 3* care e — să vezi și să nu crezi — o vulpe fără antenă, fără căști, o codată stufoasă și roșcată de toată frumusețea. O vulpe autentică! Aprigul vînător o și vede la gîtul domniei sale. Dar știți cum e vulpea: uite-o, nu e! Șireată! Ultima secvență: Mannix perplex! Titlul de campion — Adrian Maxim, ex Mannix — va urma.... Poate la viitoarea ediție.

Să lăsăm însă la o parte unele secvențe amuzante, altele mai puțin demne de laudă, și să revenim la competiția în adevăratul sens al cuvîntului. Cea mai spectaculoasă întrecere ne-au oferit-o fetele în ceea ce privește excelenta lor pregătire tehnică și fizică, abilitatea și recordul de viteză obținut cu prilejul acestei mari competiții republicane. Cu receptoare foarte bine puse la punct, care au funcționat în toate condițiile de teren (în special receptoarele «Cora» — modificate și cele de construcție proprie, cu amplificatoare de tip «cascod» echipajul fetelor din Dîmbovița a cucerit titlul de campion republican, urmat de echipajele din județele Gorj și Dolj. Iar Daniela Filip din Dej (jud. Cluj) cîștigă pentru a doua oară (primul, anul trecut) titlul de campioană de vîrstă — 10 ani —, înregistrînd și de data aceasta timp bun, reperînd cele trei radioemițătoare pînă la ultima manșă.

Ar fi de observat poate și cîteva deficiențe privitoare la modul de desfășurare a concursului, legat și de structura regulamentului. Nu s-a făcut o instruire prealabilă întrecerii de vînătoare de vulpi (s-a făcut numai la cea de telegrafie), în sensul pregătirii și găsirii unor modalități corespunzătoare de lucru în teren. Iar accesul la etapa finală ar fi trebuit să fie posibil numai în urma delimitării concurenților cu timpi foarte buni, obținuți în primele două manșe .și, bineînțeles, cu obligativitatea reperării tuturor celor trei vulpi. Ca să nu mai vorbim despre faptul că au intrat în competiție și echipajele care au venit cu receptoare neverificate, ce s-au defectat pe parcurs. Alții au fost puși în situația de a împrumuta aparatele celor care ieșiseră din concurs.

Tot aici, în ziua de 25 iulie, s-a disputat și concursul de telegrafie, în două manșe (băieți — fete), prima la viteza de 30 de semne pe minut, iar a doua de 40 de semne pe minut. Fiind vorba de două radiograme cu litere și cifre la care s-a adăugat și un text clar, dificultățile de manipulație și de viteză au fost destul de mari, dar cîștigătorii primelor trei locuri au reușit să cumuleze un punctaj foarte bun. Astfel, locul I la băieți a fost cucerit de către Laszlo Ercsei (Mureș) cu 299 puncte, urmat de Mihai Boiangiu (Buzău) cu 296 puncte și Nicușor Crișan (Hunedoara) cu 295 puncte. Dintre fete, cea mai bună pregătire a dovedit-o Cornelia Frangu (Galați), cumulînd 296 puncte. Pe locul II s-a clasat Iolanda Botea (Constanța), cu 290 puncte, iar pe locul III Narcisa Havași (Baia Mare), cu 229 puncte.

Confruntarea pasionaților pionieri telegrafiști care s-au întrecut la Poneasca, prin recordul de punctaj obținut, constituie însă și un veritabil examen al viitorilor performeri care sperăm să treacă cu succes și examenul necesar obținerii autorizării pentru categoria R. Așadar și felicitări, și urări de noi succese!

Anul acesta, spre deosebire de anii precedenți, alături de comisia formată din 6 profesori arbitri și-a spus pentru prima oară cuvîntul de apreciere și juriul de copii. Concursul a constituit totodată și o adevărată rampă de lansare a viitorilor mari performeri.

ILEANA PIȚA

Iată și clasamentul la concursul de VÎNĂTOARE DE VULPI:

INDIVIDUAL — FETE

Locul I — Aurica Anton (Gorj); Locul II — Rodica Moț (Arad); Locul III — Dorina Oprea (Caraș-Severin).

INDIVIDUAL — BĂIEȚI

Locul I — Tudor Mihai (Dîmbovița); Locul II — Daniel Dumitrașcu (Gorj); Locul III — Septimiu Popa (Sibiu).

ECHPAJE — FETE

Locul I — Dîmbovița; Locul II — Gorj; Locul III — Dolj.

ECHIPAJE — BĂIEȚI

Locul I — Gorj; Locul II — Satu Mare; Locul III - Dîmbovița.

IZVOARE

TABĂRA PRIETENIEI *

Județul Maramureș este înfrățit cu regiunea Ivano-Francovsk din R.S.S. Ucraineană. În cadrul unor acțiuni comune, un grup de pionieri și elevi români au fost invitați în stațiunea Iaremcea din R.S.S. Ucraineană, iar un grup de școlari ucraineeni au venit în tabăra de la Izvoare, unde au petrecut frumoase zile de vacanță. Pe terenurile de sport au avut loc meciuri de fotbal și volei, întreceri la alergări etc. Serile au oferit celor prezenți adevărate festivaluri de cîntece pionierești, cîntece populare ucraineene și românești. melodii de muzică ușoară și de dans. La o astfel de reuniune pionierească s-a născut cîntecul «Tu m-ai fermecat», dedicat taberei. Un concurs original și pasionant a fost construirea de colibe din cetină de brad, purtînd titlul «căsuță îmi fac cu drag»

Stînd de vorbă cu pioniera Nadia Troșko am aflat că în România a legat multe prietenii de neuitat, a fost deosebit de impresionată de primirea plină de căldură pe care i-au făcut-o pionierii români. Pionierul Valentin Odnenko — sportiv (foarte bun fotbalist) și-a exprimat admirația pentru felul interesant și atractiv în care este organizată activitatea pionierească din tabără.

La plecare, pionierii sovietici au adresat prietenilor români o vibrantă scrisoare din care reproducem un fragment: «Ne vom aduce aminte de zilele frumoase petrecute în tabăra de la Izvoare. Ca prietenia noastră să dureze mereu, noi ne alăturăm dorinței tuturor copiilor lumii prin cuvintele:

Să fie întotdeauna soare,
Să fie întotdeauna cer senin,
Să fie întotdeauna mama,
Să fie întotdeauna pace!

La revedere, dragi prieteni români!»

CĂLIN CREȚU

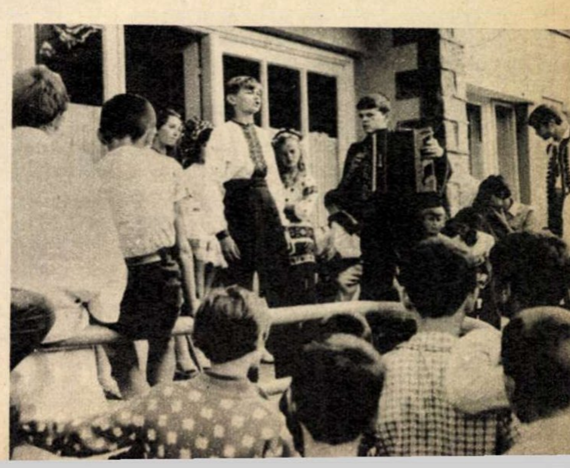

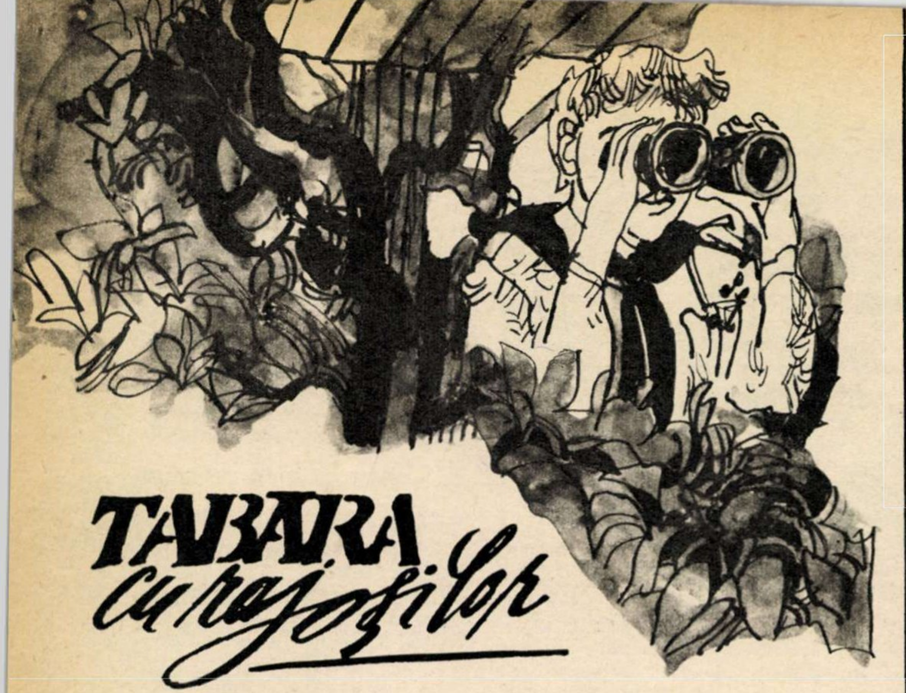

TABARA curajoşilor

— Tovarăşe căpitan! Sîntem gata pentru primirea misiunii.

— Vă ordon să executaţi paza «frontierei» în calitate de «post de observare» la «Foişorul nr. 1» cu misiunea de a semnala tot ceea ce se întîmplă în decursul desfăşurarii serviciului! Aţi înţeles misiunea? Are cineva de întrebat ceva?

— ...

— Executarea!

După un salut energic, milităresc, grupul de copii se îndreaptă în pas cadenţat spre... malul mării.

Soarele, valurile, nisipul auriu, totul îmbie la destindere. Dar acum nu-i vreme de aşa ceva. Ordinul trebuie executat. Pe scara abruptă a foişorului se urcă cu abilitate unul dintre «soldaţi». Ceilalţi patrulează... Sînt, de fapt, singurele persoane grave, preocupate numai de sarcinile primite, pentru că în preajma lor, pretutindeni aleargă copii în costume de baie, se aud cîntece vesele, se organizează jocuri. Dar, peste numai o oră, «misiunea» va fi preluată de următorul schimb. Pentru că nu există nimeni aici, în tradiţionala tabără pionierească a «Prietenilor grănicerilor» (aşezată pe malul mării, în comuna «2 Mai»), care să nu-şi dorească să poarte uniforma de grănicer. Nici n-ar putea fi altfel, dacă ne gîndim că aici au venit din întreaga ţară cei mai buni pionieri, membri ai cercurilor «Prietenii grănicerilor». Mulţi dintre ei poartă cu mîndrie pe piept, alături de cravata de pionier, şi insigna «Pentru merite în paza frontierei». Şi cum distincţia se acordă în urma unei fapte curajoase, purtătorii insignei au de povestit întîmplări palpitante. Aşa că, în fiecare seară, este aşteptată cu nerăbdare întîlnirea de la club, unde mai toţi vor să-şi depene amintirile. Ionel Bazavan din Năsturelu, comună aşezată pe malul Dunării, Margareta Nagyi din Oraviţa, Dorel Petrescu din judeţul Iaşi, Ştefan Părău, care locuieşte în comuna Rădăuţi-Prut, Elena Nagy din judeţul Bihor şi încă foarte mulţi alţi pionieri au dovedit adevărate calităţi de povestitori, dar şi de prieteni destoinici ai grănicerilor. Valentin Boja din Suhaia — Teleorman, i-a entuziasmat pe toţi membrii taberei atunci cînd le-a povestit despre iniţiativa detaşamentului lui de a crea un «pichet» de prieteni ai grănicerilor în pădurea din apropierea satului. Ei şi-au amenajat singuri o bază sportivă pentru antrenamente (asemănătoare cu cea a grănicerilor), şi-au instalat «posturi de observaţie», şi-au făcut o «fîşie» (zonă arată, pe care nu se calcă) unde au studiat urmele, au organizat acţiuni culturale comune cu prietenii lor, grănicerii. I se pun întrebări, se iau notiţe.

Întorşi acasă, micii grăniceri se vor putea mîndri nu numai cu bronzul luat de la soare, pe malul mării, dar şi cu o mulţime de lucruri noi învăţate în tabără, cu amintirea unor frumoase şi instructive acţiuni grănicereşti la care au luat parte, cu diplome şi insigne primite în urma numeroaselor concursuri sportive şi de perspicacitate organizate aici. De asemenea, în carneţelele lor vor avea notate şi multe nume de copii bulgari şi iugoslavi, prieteni invitaţi în vara aceasta în «Tabăra curajoşilor».

ELENA MĂNEŞCU

SALONUL MINITEHNICUS 1973

(Urmare din pag. 9)

buit cea mai înaltă distincţie a anului 1973, Trofeul «Racheta cutezătorilor».

Un teren mereu mai larg ocupă în concurs lucrările prezentate de cei mici, unele foarte uşoare, atractive, altele uimitoare pentru vîrsta lor.

În creştere se află participarea fetelor, şi aceasta nu numai în judeţul Sibiu, care obţine pentru a doua oară Trofeul «Racheta fetelor», ci şi în alte locuri unde această preocupare constituie o tradiţie.

«Minitehnicus» pătrunde mereu mai adînc în mediul sătesc, ceea ce a determinat participarea în acest an a peste 5 000 de şcolari de la sate. După doi ani de dominare a acestei zone a întrecerii de către judeţul Ilfov în 1973 Trofeul «Racheta satelor» a fost cîştigat de judeţul Constanţa.

Realizările enumerate indică direcţia principală a mişcării. Nu înseamnă că pe alocuri nu se fac simţite manifestări de formalism, de scădere a exigenţei, de festivism. Nu întotdeauna nesecata dorinţă de a şti a copiilor este satisfăcută paralel cu activitatea practică din cerc. Alteori sînt prezentate pentru concurs lucrări care nu au nimic comun cu tehnica, încălcîndu-se regulamentul. Juriile judeţene, animatorii concursului, profesorii-conducători de cerc, care manifestă pretutindeni atîta tinereţe şi înţelegere faţă de interesele micilor tehnicieni, caută să elimine fenomenele negative, să decanteze astfel lucrurile încît fiecare etapă să evidenţieze strălucitor şi elocvent aurul pur al pasiunii.

UN DAR PENTRU PIONIERII ROMÂNI

Ca în fiecare vacanţă, şi în această zi de iulie aleile umbroase ale parcului de la Palatul pionierilor din Capitală răsună de glasurile vesele ale copiilor. Mulţi dintre ei sînt membri ai cercului prieteniei internaţionale şi ai clubului UNICEF. De data aceasta însă ei nu se îndreaptă nici spre bazinul de înot, nici spre sala de gimnastică, nici spre sala de teatru. Clădirea spre care au pornit este «Casa micilor naturalişti». Peste cîteva minute, aici va avea loc o importantă festivitate.

Domnul Sayed Abbas Chedid, directorul Centrului de Informare al O.N.U. la Bucureşti, un bun prieten al pionierilor din România, care de multe ori a avut amabilitatea să se întîlnească cu ei, a ţinut să le ofere acestora, în semn de preţuire pentru frumoasele şi instructivele activităţi la care participă inimoşii pionieri români, atît în timpul vacanţelor, cît şi în zilele de şcoală, un cadou personal — un preţios trofeu de vînătoare: fildeşii unui elefant.

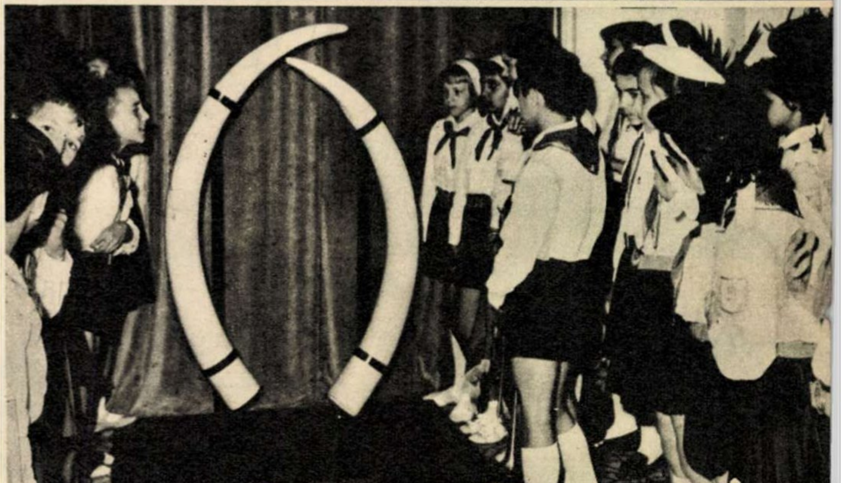

La festivitate a participat tovarăşul Virgiliu Radulian, preşedintele Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor şi al Comitetului Naţional Român pentru UNICEF, activişti ai C.N.O.P., cadre didactice ale Palatului pionierilor.

Odată cu dăruirea preţiosului trofeu, dl. Sayed Abbas Chedid, a adresat pionieriei româneşti calde cuvinte de preţuire şi urări de noi succese în viitoarele activităţi. În numele Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor şi al Comitetului Naţional Român pentru UNICEF, tovarăşul Virgiliu Radulian a mulţumit distinsului oaspete pentru cadoul oferit, pentru amabilele cuvinte exprimate la adresa Organizaţiei pionierilor.

Copiii patriei noastre sînt crescuţi într-un climat sănătos, sînt educaţi în spiritul unor înalte idealuri sociale şi umanitare, ale păcii, respectului reciproc şi înţelegerii între popoare. Ei sînt dornici să trăiască într-o lume eliberată de ororile războiului şi sărăciei, în care toţi copiii de pe această planetă să-şi poată făuri cele mai îndrăzneţe visuri. Copiii noştri se gîndesc la cei de-o seamă cu ei, din alte ţări, care trăiesc în condiţii precare, sînt solidari cu aceştia, îşi manifestă sentimentele prieteneşti faţă de ei.

Comitetul Naţional Român pentru UNICEF, este angajat plenar într-un larg cîmp de acţiuni menite să contribuie la înfăptuirea politicii umanitare a Fondului Naţiunilor Unite pentru Copii, venind astfel în întîmpinarea cerinţelor stringente pe care tînăra generaţie, dintr-o însemnată parte a globului, le ridică.

În atmosfera entuziastă din sală, distinsului oaspete i se oferă medalia de onoare a «Expediţiilor Cutezătorii» şi insigna cercului prieteniei internaţionale.

Salonul MINITEHNICUS 1973

Asaltate de vizitatori, expozițiile «Minitehnicus» au constituit un punct de vîrf în vacanța 1973.

În expoziția minitehnicienilor din județul Dolj, toate vîrstele sînt demn reprezentate.

Un grup de copii aleargă pe aleile unui parc. Cîteva bărci spintecă apa lacului cu forța pe care o imprimă vîslelor echipajele improvizate. Două echipe de fotbal își dispută onoarea de a înscrie primul gol.

Am ales, din universul vacanței, mai multe activități în care copiii se manifestă într-un mod specific tinereții lor fizice și spirituale: întrecerea sportivă.

Întrecerea, depășirea celor din jur, a limitelor proprii, a barierelor naturale, a tot ce pare să îngrădească exprimarea plenară a personalității este o formă de activitate cu deosebire iubită de copii. Dedicăm astăzi paginile de față uneia dintre cele mai semnificative întreceri, care-i antrenează pe copiii din țara noastră: binecunoscutul concurs «Minitehnicus», inițiat de revista noastră. O facem cu prilejul încheierii etapei a VI-a, 1973, a întrecerii talentelor tehnice, a îndemînării și fanteziei creatoare.

ÎNSEMNĂRI INTR-O CARTE DE ONOARE

De la prima ediție, 1968, a sa, concursul a stîrnit un viu interes atît în rîndul copiilor cît și printre adulți. Școlarii vedeau deschizîndu-se în fața lor o ispititoare posibilitate — aceea de a da cale liberă curiozității de a ști cum sînt făcute obiectele tehnice, de a le descoperi și a le crea din nou; aceea de a se manifesta, după puterile lor, în sfera majoră a existenței, munca și creația tehnică, preludiu la tot ce le rezervă mai frumos viața de muncitor, tehnician, inginer spre care tind; aceea, în sfîrșit, de a o face sub forma atît de îndrăgită a unui concurs, plasat sub egida personajului care foarte curînd avea să devină celebru: Minitehnicus.

Iar adulții au putut vedea mai clar decît în alte ocazii că activitățile copiilor au o adîncă semnificație pentru formarea lor ca oameni cu o gîndire independentă, plină de cutezanță, potrivită societății ce se edifică și în care vor trăi.

De atunci au trecut șase ani. Optimiștii, cei care, plini de încredere, au susținut lansarea concursului, și-au văzut răsplătite așteptările prin participarea, în 1968, a celor 634 de pionieri ai mișcării «Minitehnicus». Aceiași optimiști au fost în anii următori încîntați și în cele din urmă uimiți de curba mereu ascendentă a participării la concurs. Începînd din 1969, fiecare an a adus încă 3 000 de copii în armata electroniștilor de-o șchioapă, a modeliștilor înalți cît modelele pe care le realizau. Astfel, la faza județeană din 1971, peste 9 500 de copii se mîndreau cu numele de minitehnician. Faza națională din 1972 avea să bată toate recordurile: peste 28 000 de participanți. În unele localități s-a simțit lipsa brevetelor «Minitehnicus», ceea ce a impus retipărirea lor în «Cutezătorii» și «Racheta cutezătorilor».

Anul 1973 a marcat și el un record, acela al participării la faza județeană a concursului: peste 18 000 de copii s-au întrecut în a-și demonstra capacitatea de a înțelege și a stăpîni fenomenele fizice, de a da viață unor idei tehnice originale, fără ca stimulentul final să fie trimiterea obiectului realizat la expoziția națională. (Cele mai reușite lucrări din anul acesta vor putea fi prezentate la expoziția pe țară din 1974).

În acești ani redacția a oferit premii atractive pentru lucrările din cele mai variate domenii, precum și prețioase medalii de aur, argint, bronz, diplome «Minitehnicus». Aceste stimulente și-au spus cuvîntul, ca la orice concurs. Dar un cuvînt mai puternic l-a rostit, fără îndoială, interesul mereu viu al generației cutezătorilor față de inovația tehnică, în stăpînirea secretelor căreia vede, pe bună dreptate, una din cheile viitorului.

ȘTAFETA GENERAȚIILOR

Nimic nu stă în loc, mai cu seamă timpul. Unii dintre «veteranii» mișcării au depășit vîrsta concurenților. Mulți dintre ei au adresat juriului scrisori în care cer cu insistență să fie socotiți în continuare minitehnicieni. Alții au realizat de pe acum primele lor lucrări de maturitate, atestate prin brevete de invenție, participări la expoziții internaționale sau pur și simplu au debutat pe înalta scenă a muncii. Toți aceștia sînt și rămîn mîndria concursului nostru.

La polul opus se semnalează un fenomen de întinerire continuă a rîndurilor. În ultimii ani participarea la activitatea în cercurile «Minitehnicus» a școlarilor din clasele mici a impus prevederea în regulament a unei categorii speciale. O anchetă redacțională a constatat că acolo unde activitatea tehnică se dezvoltă normal, copiii gravitează în jurul ei încă din clasa a doua! Lucrările prezentate de «bobocii» de la Școala generală nr. 175 din Capitală sînt edificatoare în acest sens.

Merită a mai fi subliniată relația caldă de într-ajutorare ce se formează între membrii mai mari și mai mici ai aceluiași cerc — model redus, dar edificator al atmosferei tovărășești care-i va întîmpina pe tinerii muncitori de mîine la intrarea în fabrică.

O altă fațetă a rosturilor unui concurs ca «Minitehnicus» îl constituie modul în care s-au integrat în activitatea atelierelor școlare copiii cărora romantismul creației tehnice le este familiar. În numeroase școli ei sînt fruntași în activitatea practică. Pentru ei munca nu este o materie școlară nouă, ci un mod de existență.

AURUL PUR AL PASIUNII

Numărul expozițiilor «Minitehnicus» deschise în multe orașe și sate în vara aceasta nu poate fi evaluat cu ușurință, deoarece, pe lîngă expozițiile județene, în numeroase locuri au funcționat expoziții locale, uneori chiar în școli. Considerate la un loc, putem spune că această ediție, a VI-a, a prilejuit cea mai mare expoziție de pînă acum, răspîndită pe tot cuprinsul patriei.

Imaginile din aceste pagini încearcă să dea o idee despre amploarea evenimentului. Pentru a-l fi oglindit pe merit, o armată de fotoreporteri ar fi trebuit să colinde țara. Minitehnicienii nu obișnuiesc să se laude. De aceea, poate, nu au apelat la colegii lor din cercurile foto. Să desprindem însă din datele cunoscute cîteva tendințe care pot fi citite și în lista celor 10 000 de construcții expuse.

Continuă, firește, sporirea și diversificarea lucrărilor bazate pe electronică și electrotehnică. Crește armata roboților, mereu mai complecși, a calculatoarelor, mereu mai pretențioase, a jucăriilor electronice. Se îmbogățește flota maritimă și aeriană a modelelor de toate tipurile, cu performanțe sporite, ca și aria mașinilor și aparatelor necesare școlilor, caselor de pionieri și menite să servească înseși activității tehnice. Preocuparea pentru calitate este generală. Merită totuși o notă aparte seriozitatea manifestată în toți acești ani de micii constructori din județul Neamt, cărora li s-a atri-

(Continuare în pag. 10)

HORIA ARAMĂ

Foto: CĂLIN CREȚU
și corespondenții voluntari ai revistei «Cutezătorii»

Lucrările realizate de pionierii din Fetești, județul Ialomița, atestă nu numai pricepere, ci și fantezie.

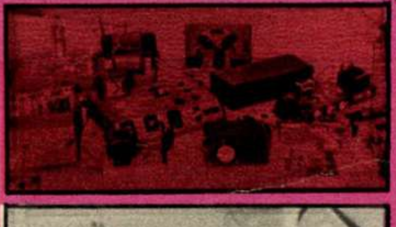

Cățelul tranzistorizat este numai o mostră din expoziția deschisă la Arad.

Navomodelismul constituie una dintre pasiunile constante ale minitehnicienilor din județul Cluj.

La Tg. Mureș se remarcă o creștere a interesului fetelor față de activitatea tehnică. Pe cînd un Trofeu «Racheta fetelor» pentru județul Mureș?

La ora cînd în expoziția minitehnicienilor din Constanța fulgera blitzul fotoreporterului nostru, nimeni nu știa că județului cu același nume avea să i se atribuie Trofeul «Racheta satelor»

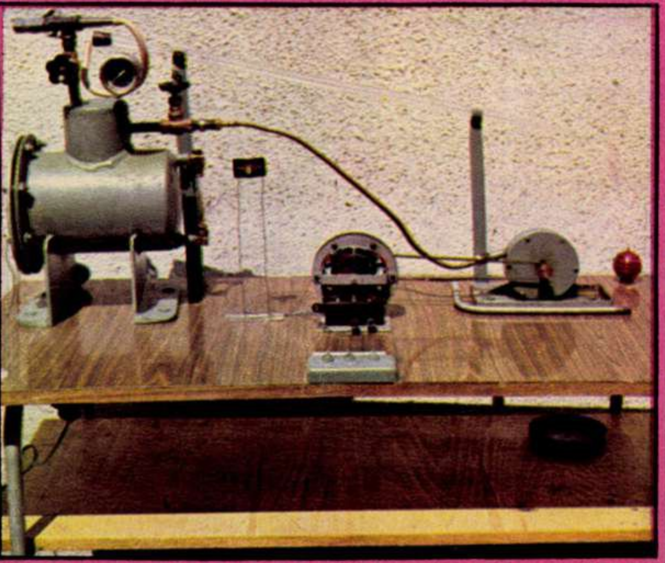

Acest aparat menit să demonstreze transformarea formelor de energie a fost realizat la Casa pionierilor din Ocna Mureș, județul Alba.

TABĂRA curajoşilor

— Tovarăşe căpitan! Sîntem gata pentru primirea misiunii.

— Vă ordon să executaţi paza «frontierei» în calitate de «post de observare» la «Foişorul nr. 1» cu misiunea de a semnala tot ceea ce se întîmplă în decursul desfăşurarii serviciului! Aţi înţeles misiunea? Are cineva de întrebat ceva?

— ...

— Executarea!

După un salut energic, milităresc, grupul de copii se îndreaptă în pas cadenţat spre... malul mării.

Soarele, valurile, nisipul auriu, totul îmbie la destindere. Dar acum nu-i vreme de aşa ceva. Ordinul trebuie executat. Pe scara abruptă a foişorului se urcă cu abilitate unul dintre «soldaţi». Ceilalţi patrulează... Sînt, de fapt, singurele persoane grave, preocupate numai de sarcinile primite, pentru că în preajma lor, pretutindeni aleargă copii în costume de baie, se aud cîntece vesele, se organizează jocuri. Dar, peste numai o oră, «misiunea» va fi preluată de următorul schimb. Pentru că nu există nimeni aici, în tradiţionala tabără pionierească a «Prietenilor grănicerilor» (aşezată pe malul mării, în comuna «2 Mai»), care să nu-şi dorească să poarte uniforma de grănicer. Nici n-ar putea fi altfel, dacă ne gîndim că aici au venit din întreaga ţară cei mai buni pionieri, membri ai cercurilor «Prietenii grănicerilor». Mulţi dintre ei poartă cu mîndrie pe piept, alături de cravata de pionier, şi insigna «Pentru merite în paza frontierei». Şi cum distincţia se acordă în urma unei fapte curajoase, purtătorii insignei au de povestit întîmplări palpitante. Aşa că, în fiecare seară, este aşteptată cu nerăbdare întîlnirea de la club, unde mai toţi vor să-şi depene amintirile. Ionel Bazavan din Năsturelu, comună aşezată pe malul Dunării, Margareta Nagyi din Oraviţa, Dorel Petrescu din judeţul Iaşi, Ştefan Părău, care locuieşte în comuna Rădăuţi-Prut, Elena Nagy din judeţul Bihor şi încă foarte mulţi alţi pionieri au dovedit adevărate calităţi de povestitori, dar şi de prieteni destoinici ai grănicerilor. Valentin Boja din Suhaia — Teleorman, i-a entuziasmat pe toţi membrii taberei atunci cînd le-a povestit despre iniţiativa detaşamentului lui de a crea un «pichet» de prieteni ai grănicerilor în pădurea din apropierea satului. Ei şi-au amenajat singuri o bază sportivă pentru antrenamente (asemănătoare cu cea a grănicerilor), şi-au instalat «posturi de observaţie», şi-au făcut o «fîşie» (zonă arată, pe care nu se calcă) unde au studiat urmele, au organizat acţiuni culturale comune cu prietenii lor, grănicerii. I se pun întrebări, se iau notiţe.

Întorşi acasă, micii grăniceri se vor putea mîndri nu numai cu bronzul luat de la soare, pe malul mării, dar şi cu o mulţime de lucruri noi învăţate în tabără, cu amintirea unor frumoase şi instructive acţiuni grănicereşti la care au luat parte, cu diplome şi insigne primite în urma numeroaselor concursuri sportive şi de perspicacitate organizate aici. De asemenea, în carneţelele lor vor avea notate şi multe nume de copii bulgari şi iugoslavi, prieteni invitaţi în vara aceasta în «Tabăra curajoşilor».

ELENA MĂNEŞCU

SALONUL MINITEHNICUS 1973

(Urmare din pog. 9)

buit cea mai înaltă distincţie a anului 1973, Trofeul «Racheta cutezătorilor».

Un teren mereu mai larg ocupă în concurs lucrările prezentate de cei mici, unele foarte uşoare, atractive, altele uimitoare pentru vîrsta lor.

În creştere se află participarea fetelor, şi aceasta nu numai în judeţul Sibiu, care obţine pentru a doua oară Trofeul «Racheta fetelor», ci şi în alte locuri unde această preocupare constituie o tradiţie.

«Minitehnicus» pătrunde mereu mai adînc în mediul sătesc, ceea ce a determinat participarea în acest an a peste 5 000 de şcolari de la sate. După doi ani de dominare a acestei zone a întrecerii de către judeţul Ilfov în 1973 Trofeul «Racheta satelor» a fost cîştigat de judeţul Constanta.

Realizările enumerate indică direcţia principală a mişcării. Nu înseamnă că pe alocuri nu se fac simţite manifestări de formalism, de scădere a exigenţei, de festivism. Nu întotdeauna nesecata dorinţă de a şti a copiilor este satisfăcută paralel cu activitatea practică din cerc. Alteori sînt prezentate pentru concurs lucrări care nu au nimic comun cu tehnica, încălcîndu-se regulamentul. Juriile judeţene, animatorii concursului, profesorii-conducători de cerc, care manifestă pretutindeni atîta tinereţe şi înţelegere faţă de interesele micilor tehnicieni, caută să elimine fenomenele negative, să decanteze astfel lucrurile încît fiecare etapă să evidenţieze strălucitor şi elocvent aurul pur al pasiunii.

UN DAR PENTRU PIONIERII ROMÂNI

Ca în fiecare vacanţă, şi în această zi de iulie aleile umbroase ale parcului de la Palatul pionierilor din Capitală răsună de glasurile vesele ale copiilor. Mulţi dintre ei sînt membri ai cercului prieteniei internaţionale şi ai clubului UNICEF. De data aceasta însă ei nu se îndreaptă nici spre bazinul de înot, nici spre sala de gimnastică, nici spre sala de teatru. Clădirea spre care au pornit este «Casa micilor naturalişti». Peste cîteva minute, aici va avea loc o importantă festivitate.

Domnul Sayed Abbas Chedid, directorul Centrului de Informare al O.N.U. la Bucureşti, un bun prieten al pionierilor din România, care de multe ori a avut amabilitatea să se întîlnească cu ei, a ţinut să le ofere acestora, în semn de preţuire pentru frumoasele şi instructivele activităţi la care participă inimoşii pionieri români, atît în timpul vacanţelor, cît şi în zilele de şcoală, un cadou personal — un preţios trofeu de vînătoare: fildeşii unui elefant.

La festivitate a participat tovarăşul Virgiliu Radulian, preşedintele Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor şi al Comitetului Naţional Român pentru UNICEF, activişti ai C.N.O.P., cadre didactice ale Palatului pionierilor.

Odată cu dăruirea preţiosului trofeu, dl. Sayed Abbas Chedid, a adresat pionieriei româneşti calde cuvinte de preţuire şi urări de noi succese în viitoarele activităţi. În numele Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor şi al Comitetului Naţional Român pentru UNICEF, tovarăşul Virgiliu Radulian a mulţumit distinsului oaspete pentru cadoul oferit, pentru amabilele cuvinte exprimate la adresa Organizaţiei pionierilor.

Copiii patriei noastre sînt crescuţi într-un climat sănătos, sînt educaţi în spiritul unor înalte idealuri sociale şi umanitare, ale păcii, respectului reciproc şi înţelegerii între popoare. Ei sînt dornici să trăiască într-o lume eliberată de ororile războiului şi sărăciei, în care toţi copiii de pe această planetă să-şi poată făuri cele mai îndrăzneţe visuri. Copiii noştri se gîndesc la cei de-o seamă cu ei, din alte ţări, care trăiesc în condiţii precare, sînt solidari cu aceştia, îşi manifestă sentimentele prieteneşti faţă de ei.

Comitetul Naţional Român pentru UNICEF, este angajat plenar într-un larg cîmp de acţiuni menite să contribuie la înfăptuirea politicii umanitare a Fondului Naţiunilor Unite pentru Copii, venind astfel în întîmpinarea cerinţelor stringente pe care tînăra generaţie, dintr-o însemnată parte a globului, le ridică.

În atmosfera entuziastă din sală, distinsului oaspete i se oferă medalia de onoare a «Expediţiilor Cutezătorii» şi insigna cercului prieteniei internaţionale.

---

litatea pentru reperarea într-un timp cît mai scurt posibil (de multe ori n-a fost posibil) a celor trei «vulpi» — radioemiţătoare — amplasate în poligonul de concurs. De fapt, ascunse în cele mai năstrusnice şi înşelătoare «vizuini», de o parte şi de alta a rîului Poneasca. Cu toată şiretenia lor, «vulpile» au fost descoperite de către cei mai mulţi concurenţi. Mai bine-zis concurente, dibăcia fetelor dovedindu-se adesea superioară dibăciei băieţilor. În preziua manşei finale, ambiţia băieţilor parcă a mai crescut, dar în domeniul... fotbalului, unde le-au făcut fetelor o demonstraţie de zile mari. Suporterele — şirete — îşi conservau însă forţele pentru a doua zi....

26 iulie — manşa decisivă. Orele 7 dimineaţa. A început numărătoarea inversă. La start s-au aliniat primii concurenţi.

«Alo! Aici vulpea zero! Alo, aici, vulpea de control! Alo! Alo...»

Soare ponderat, condescendent pentru a nu ridica la maximum... temperatura emoţiilor. «Alo! Aici vulpea 1 ». Apoi, la o diferenţă de cîte un minut, emit «vulpile» 2 şi 3. Se verifică încă o dată aparatele de recepţie şi... start! Din cînd în cînd, apare penumbra unui nor răcoros, complice goniometriştilor înfierbîntaţi de crosul, uneori cam în zig-zag, la care îi supun necruţătoare cele trei «vulpi» camuflate în hăţişurile poligonului de 1 500 m.

Peste 15 minute, la start, alţi concurenţi. Sigur că de la... zero porneşti în concurs. Altfel, se cheamă că ai ghinion. Precum concurentul cu nr. 109 care are pană, nu de picior, ci de receptor! Căci Cristian Munciu (jud. Harghita) nu recepţionează nici măcar «vulpea zero». Ca orice «vînător» veteran, nu se descurajează, cere permisiunea să se retragă pentru a-şi repara receptorul. Ignat Sandor din Tg. Mureş trece şi el prin momente dificile, dar, peste cîteva momente, receptoarele reintră în funcţiune şi, din nou la start. De abia acum încep cu adevărat peripeţiile. Şi totuşi prin apă, prin tufişuri, numai prin foc nu, Daniel Dumitraşcu (jud. Gorj) reperează într-un timp record — 10 minute — cele trei «vulpi» (dispuse la o distanţă de 400 m fiecare) şi ca o săgeată străbate culoarul de sosire în aplauzele suporterilor săi gorjeni. Cel mai bun timp înregistrat în manşa a treia — băieţi (în clasamentul final ocupînd locul II).

Se pare însă că aversele de ploaie din ziua precedentă au provocat cîtorva «vînători» un somn cu foarte frumoase vise «cinegetice»: toate vulpile cad în capcană, una după alta, ei devin eroii zilei, campionii anului, asaltaţi de o cohortă de fotoreporteri. Dar realitatea nu se confundă cu visele, dacă n-ai verificat şi răsverificat receptorul, dacă nu eşti un bun alergător măcar de cursă scurtă şi dacă ambiţiile de a cuceri trofeul capitulează după prima sută de metri. Pe traseu lucrurile se mai petrec şi aşa: temerarii noştri «vînători», într-un elan de generozitate, încheie următorul pact: o «vulpe» mie, una ţie. (Ceea ce nu prea a fost în spiritul regulamentului). Iar pentru alţii, această incandescentă confruntare de forţe, de îndemînare şi de viteză se transformă într-un leneş maraton către linia de sosire, zăbovind pe poligon mai mult de o oră şi jumătate (demonstrînd gradul de entuziasm al băieţilor). Iată şi o întîmplare de mai mare hazul. Adică să vedeţi cui i-a surîs norocul. Cornel Ionescu, din Curtea de Argeş, amărît foc şi frînt de oboseală, după ce se învîrtise vreo zece minute în acelaşi loc fără speranţa de-a mai găsi vizuina «vulpei 2», aude, deodată, chiar în spatele lui un... nu, nu vă speriaţi, nu un «mor, mor», ci un strănutat suspect. Biata «vulpe» probabil că zadarnic îşi frecase nasul! Din motive independente de voinţa ei se desconspirase!

Bineînţeles, de la această palpitantă «vînătoare de vulpi» nu putea lipsi... Mannix. Mannix mereu aflat în încurcături, veşnic urmărit, ambuscadă, tevatură etc. şi happy-endul. Numai că la Poneasca n-a avut parte de finalul scontat. Adrian Maxim din Braşov (căruia, într-adevăr, Mannix îi spune toată lumea) caută «vulpea 1» — n-o găseşte. Caută «vulpea 2», nici gînd. De ciudă, Mannix e un vulcan în flăcări. Pe urmele lui, Titel Voicu din Reşiţa. Cam fricos însă. Mai aruncă el cîte o pietricică, poate s-o speria «vulpea» şi-o zbugheşte din vizuină. Cade Mannix în apă, cade şi Titel. Se răcoresc ei, se răcoresc definitiv şi receptoarele. Dar, într-o scăpărare de noroc, Adrian reperează «cu ochiul liber *vulpea 3* care e — să vezi şi să nu crezi — o vulpe fără antenă, fără căşti, o codată stufoasă şi roşcată de toată frumuseţea. O vulpe autentică! Aprigul vînător o şi vede la gîtul domniei sale. Dar ştiţi cum e vulpea: uite-o, nu e! Şireată! Ultima secvenţă: Mannix perplex! Titlul de campion — Adrian Maxim, ex Mannix — va urma.... Poate la viitoarea ediţie.

Să lăsăm însă la o parte unele secvenţe amuzante, altele mai puţin demne de laudă, şi să revenim la competiţia în adevăratul sens al cuvîntului. Cea mai spectaculoasă întrecere ne-au oferit-o fetele în ceea ce priveşte excelenta lor pregătire tehnică şi fizică, abilitatea şi recordul de viteză obţinut cu prilejul acestei mari competiţii republicane. Cu receptoare foarte bine puse la punct, care au funcţionat în toate condiţiile de teren (în special receptoarele «Cora» — modificate şi cele de construcţie proprie, cu amplificatoare de tip «cascod» echipajul fetelor din Dîmboviţa a cucerit titlul de campion republican, urmat de echipajele din judeţele Gorj şi Dolj. Iar Daniela Filip din Dej (jud. Cluj) cîştigă pentru a doua oară (primul, anul trecut) titlul de campioană de vîrstă — 10 ani —, înregistrînd şi de data aceasta timp bun, reperînd cele trei radioemiţătoare pînă la ultima manşă.

Ar fi de observat poate şi cîteva deficienţe privitoare la modul de desfăşurare a concursului, legat şi de structura regulamentului. Nu s-a făcut o instruire prealabilă întrecerii de vînătoare de vulpi (s-a făcut numai la cea de telegrafie), în sensul pregătirii şi găsirii unor modalităţi corespunzătoare de lucru în teren. Iar accesul la etapa finală ar fi trebuit să fie posibil numai în urma delimitării concurenţilor cu timpi foarte buni, obţinuţi în primele două manşe .şi, bineînţeles, cu obligativitatea reperării tuturor celor trei vulpi. Ca să nu mai vorbim despre faptul că au intrat în competiţie şi echipajele care au venit cu receptoare neverificate, ce s-au defectat pe parcurs. Alţii au fost puşi în situaţia de a împrumuta aparatele celor care ieşiseră din concurs.

Tot aici, în ziua de 25 iulie, s-a disputat şi concursul de telegrafie, în două manşe (băieţi — fete), prima la viteza de 30 de semne pe minut, iar a doua de 40 de semne pe minut. Fiind vorba de două radiograme cu litere şi cifre la care s-a adăugat şi un text clar, dificultăţile de manipulaţie şi de viteză au fost destul de mari, dar cîştigătorii primelor trei locuri au reuşit să cumuleze un punctaj foarte bun. Astfel, locul I la băieţi a fost cucerit de către Laszlo Ercsei (Mureş) cu 299 puncte, urmat de Mihai Boiangiu (Buzău) cu 296 puncte şi Nicuşor Crişan (Hunedoara) cu 295 puncte. Dintre fete, cea mai bună pregătire a dovedit-o Cornelia Frangu (Galaţi), cumulînd 296 puncte. Pe locul II s-a clasat Iolanda Botea (Constanţa), cu 290 puncte, iar pe locul III Narcisa Havaşi (Baia Mare), cu 229 puncte.

Confruntarea pasionaţilor pionieri telegrafişti care s-au întrecut la Poneasca, prin recordul de punctaj obţinut, constituie însă şi un veritabil examen al viitorilor performeri care sperăm să treacă cu succes şi examenul necesar obţinerii autorizării pentru categoria R. Aşadar şi felicitări, şi urări de noi succese!

Anul acesta, spre deosebire de anii precedenţi, alături de comisia formată din 6 profesori arbitri şi-a spus pentru prima oară cuvîntul de apreciere şi juriul de copii. Concursul a constituit totodată şi o adevărată rampă de lansare a viitorilor mari performeri.

ILEANA PIŢA

Iată şi clasamentul la concursul de VÎNĂTOARE DE VULPI:

INDIVIDUAL — FETE

Locul I — Aurica Anton (Gorj); Locul II — Rodica Moţ (Arad); Locul III — Dorina Oprea (Caraş-Severin).

INDIVIDUAL — BĂIEŢI

Locul I — Tudor Mihai (Dîmboviţa); Locul II — Daniel Dumitraşcu (Gorj); Locul III — Septimiu Popa (Sibiu).

ECHPAJE — FETE

Locul I — Dîmboviţa; Locul II — Gorj; Locul III — Dolj.

ECHIPAJE — BĂIEŢI

Locul I — Gorj; Locul II — Satu Mare; Locul III - Dîmboviţa.

IZVOARE

Tabăra PRIETENIEI

Judeţul Maramureş este înfrăţit cu regiunea Ivano-Francovsk din R.S.S. Ucraineană. În cadrul unor acţiuni comune, un grup de pionieri şi elevi români au fost invitaţi în staţiunea Iaremcea din R.S.S. Ucraineană, iar un grup de şcolari ucraineeni au venit în tabăra de la Izvoare, unde au petrecut frumoase zile de vacanţă. Pe terenurile de sport au avut loc meciuri de fotbal şi volei, întreceri la alergări etc. Serile au oferit celor prezenţi adevărate festivaluri de cîntece pionioreşti, cîntece populare ucraineene şi româneşti. melodii de muzică uşoară şi de dans. La o astfel de reuniune pionierească s-a născut cîntecul «Tu m-ai fermecat», dedicat taberei. Un concurs original şi pasionant a fost construirea de colibe din cetină de brad, purtînd titlul «căsuţă îmi fac cu drag»

Stînd de vorbă cu pioniera Nadia Troşko am aflat că în România a legat multe prietenii de neuitat, a fost deosebit de impresionată de primirea plină de căldură pe care i-au făcut-o pionierii români. Pionierul Valentin Odnenko — sportiv (foarte bun fotbalist) şi-a exprimat admiraţia pentru felul interesant şi atractiv în care este organizată activitatea pionierească din tabără.

La plecare, pionierii sovietici au adresat prietenilor români o vibrantă scrisoare din care reproducem un fragment: «Ne vom aduce aminte de zilele frumoase petrecute în tabăra de la Izvoare. Ca prietenia noastră să dureze mereu, noi ne alăturăm dorinţei tuturor copiilor lumii prin cuvintele:

Să fie întotdeauna soare,
Să fie întotdeauna cer senin,
Să fie întotdeauna mama,
Să fie întotdeauna pace!

La revedere, dragi prieteni români!»

CĂLIN CREŢU

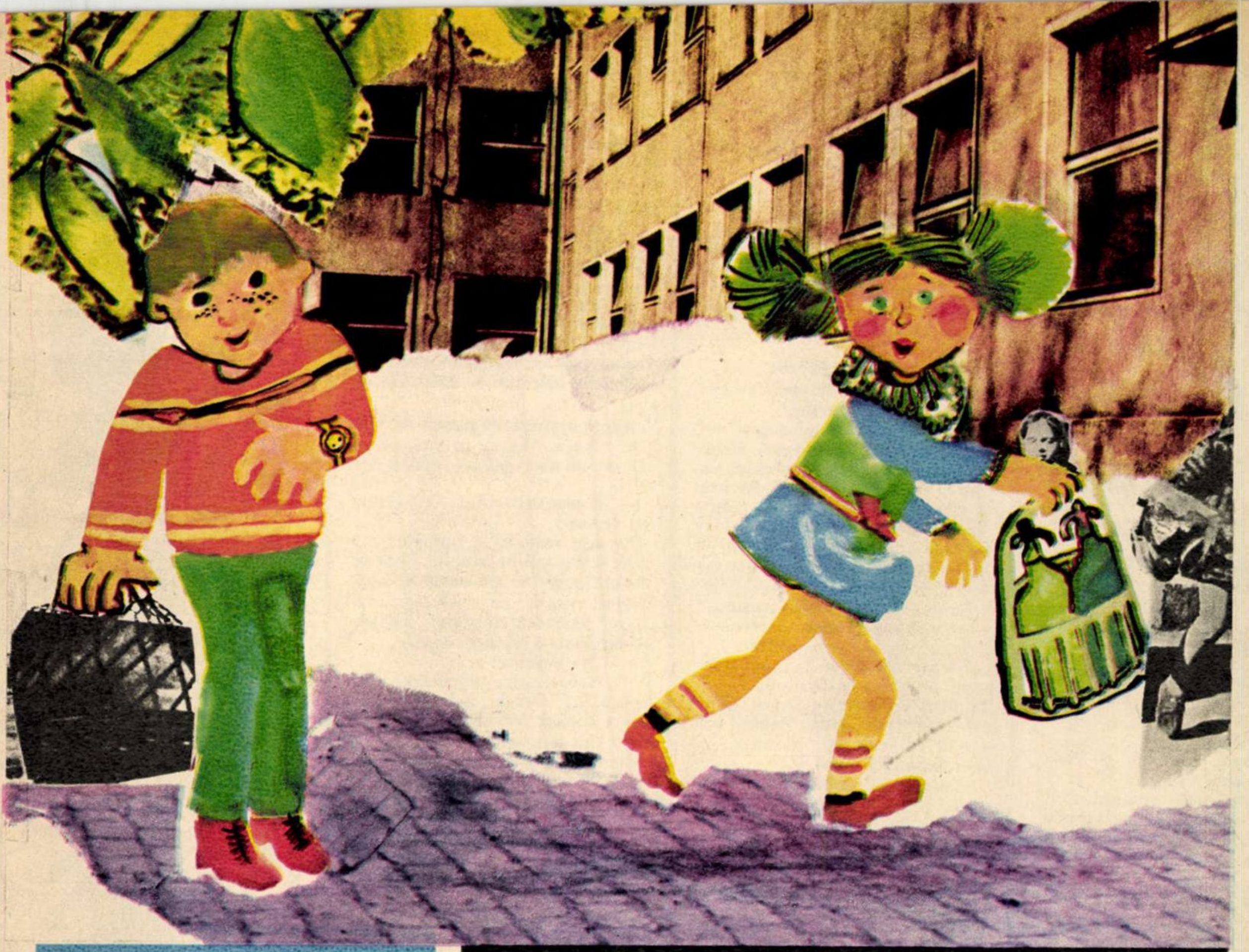

Ce poveste curioasă sau Zîna

Povestire de GICA IUTEŞ

Că Mache plecase cu adevărat era o realitate... Locul gol din banca lor îi dădea o stare de tristeţe, desigur. În prima zi, cînd începuse şcoala, îi venise greu, dar foarte greu, îi simţea lipsa... de aceea încerca să-şi închipuie aşa, că Mache ar fi putut apare, din moment în moment, pe neaşteptate, în ultima clipă; ar fi intrat ca vîntul pe uşă cu un minut înainte de începutul primei ore şi, ca de obicei, cu glasul lui gros, puţin răguşit, i-ar fi spus: «Ce zici, ce poveste curioasă...» Dar, de cînd locul celui mai bun prieten al său fusese ocupat de noua venită... de această Ionaşcu Zîna (auziţi, oameni buni, ce nume, Zîna!). Mda! Acum nu te mai puteai gîndi la nimic, dar absolut la nimic! Abia aştepta să sune de recreaţie!... Da, chiar aşa, Puiu abia aştepta să sune şi o zbughea afară din clasă, în curte, acolo, sub castanul de lîngă terenul de sport, acolo îşi rumega în taină amărăciunea care-i copleşea inima... Frunzele îngălbenite de toamnă ale castanului foşneau întristător în timp ce el putea să se gîndească abătut la ultima scrisoare de la Mache... O scrisoare plină de sus şi pînă jos cu veşti proaste, cît se poate de proaste, pentru el, Puiu, bineînţeles! Căci, după cum îl informa Mache, da, lui nici nu-i păsa... Hm, da, îşi găsise repede alt prieten, doar scria negru pe alb: «Dragă Chiflă, află că m-am împrietenit aici cu un băiat pe care-l cheamă Petrică Voiculeţ. E tot într-a şasea ca noi... Ce zici, ce poveste curioasă!? Ştii că mi se pare că seamănă cu tine, aşa de mult, cu toate că nu e Chiflă, ba dimpotrivă, e negricios şi slab ca un ţîr... Tare mi-ar place să-l cunoşti. Cînd i-am povestit cum eşti tu în stare să înghiţi cinci chifle la rînd a rîs de s-a prăpădit... E şi el nou venit aici, în Borzeşti, a venit tot din Bucureşti, şi ce zici ce poveste curioasă, tatăl lui şi cu tata au descoperit că au fost colegi de şcoală... Şi acum lucrează împreună la Combinat... Aşa că, îţi închipui, au descoperit că e firesc, că ne-am simţit apropiaţi de la început. Dar zău că seamănă cu tine, ce zici de...». Ei, bine, ce mai putea să zică el, Puiu? Nu se împliniseră nici cinci săptămîni de cînd Mache plecase şi gata, îl înlocuise cu acel Petrică Voiculeţ, mda, pe care nu, nu avea nici un chef să-l cunoască. Ba chiar ar fi avut să-i răspundă lui Mache ceva aşa, să-l usture! Mă bucur de noul şi bunul tău prieten! Află că şi eu... Mda, în ceea ce mă priveşte şi eu... am un nou coleg de bancă... Ha, ce-ar mai rîde Mache, dacă ar şti că are un nou coleg de bancă: pe unul «Zîna»! Cătrănit rău, Puiu călcă în picioare frunzele galbene şi veştede de castan. Cum intrase dumneai în clasă! Ca la ea acasă! Şi se strîmba de parcă ar fi avut crampe. Mda, aveţi o colegă nouă, aşa o prezentase tovarăşa dirigintă. Sper să vă împrieteniţi, o cheamă Ionaşcu Zîna...! Şi dumneai se îndreptase glonţ tocmai spre banca lui:

— Am impresia că locul acesta ar putea fi liber?

Auzi! De unde şi pînă unde avea ea impresia, mă rog, că locul acela era liber? Da, şi se aşezase, de parcă acolo era de cînd lumea un loc pregătit anume pentru dînsa. Şi pe urmă să te ţii...

— Mi se pare că ai o gumă bună! Şi luase guma! Da, o luase! Ştii că-i straşnică? Unde se găsesc gume de astea? Ia te uită numai, ce gumă păcătoasă mi-am cumpărat eu, ţeapănă ca o surcică!

Şi în fiecare oră ridica mîna la lecţie, da, tot timpul ţinea două degete în sus, aşa, de parcă ar fi vrut să scoată ochii tuturor cu ştiinţa ei, cu deşteptăciunea ei! Ieşise la tablă la matematică, hotărîtă să-i facă praf, mă rog, cu algebra ei. Hm... Mare scofală, da, o fracţie cu etaje.. Şi tovarăşa profesoară care îi dăduse apă la moară: «Bine! Foarte bine mi-ai înlocuit necunoscutele! Mi se pare că te numeşti Ionaşcu... Zîna! Ai venit de la Suceava, nu-i aşa? «Şi dumneai se întorsese triumfătoare în bancă, şi, hodoronc tronc, îi comunicase pe-un bileţel «Îmi place tare mult profesoara de matematică. Nu-i aşa, că-i formidabilă?»

Degeaba făcuse el pe mutul, pe surdul. O auzi, îndată:

— Ei, dar pe tine cum te cheamă?

Cum el nu-i răspunse, bineînţeles, alt bileţel: «Ai putea binevoi să-mi spui cum te cheamă?»

— Tutankamon! îi aruncă el printre dinţi, aşa, ca să-i închidă pliscul, pentru totdeauna! Dar alt bileţel: «Ce bine! Am crezut că te numeşti Nabucodonosor!»

Era mai mult decît nesuferită. Nici un moment de linişte, da, nici un moment:

— Tutankamonia dumneavoastră, mai pot lua un pic guma din sarcofagul dumneavoastră? Şi, fără să aştepte răspuns, pusese mîna pe penarul lui... Şi după alt minut:

— Mulţumesc faraoniei dumneavoastră! Dacă doriţi, am şi eu o ascuţitoare care, cred că este mai bună ca a dumneavoastră! Poftim! Şi îi pusese în faţă un elefant în al cărui pîntec se afla probabil ascuţitoarea... Şi aşa, ca să-ţi vină să mergi ca muştele cu picioarele în sus pe tavan, continuase fără întrerupere:

— Aş putea să vă dau o idee, domnule faraon? Bine ar fi dacă aţi binevoi să vă înveliţi cărţile şi caietele. Aş avea nişte etichete de prisos! Vi le dau cu toată smerenia!

Deşi etichetele erau destul de interesante. Vai, de unde o fi cumpărat asemenea etichete? Cu chenar împodobit, cu floricele. Dar mă rog, ce o priveau pe dumneaei cărţile şi caietele lui învelite sau neînvelite? Pisăloaga! Cît avea de gînd să-i calce pe nervi? Împinsese etichetele cît colo, aşa, ca să vadă şi să priceapă că nu avea nevoie de etichetele ei.

Dar vorba lui Mache, ce zici, ce poveste curioasă? Nu mai mult, peste trei ore, după-amiază, la coadă, la pîine, auzi dintr-o dată un glas cunoscut, susurat la ureche cu o vădită intenţie de a-l lua în bătaie de joc:

— Dacă aţi fi puţin mai politicos, domnule faraon, aş putea să vă cer o informaţie? Unde aveţi pe-aici o sifonărie? Purta o rochie albastră, cu guleraş de dantelă albă şi Puiu constată, încremenit, că avea nişte dinţi mărunţi, albi şi ascuţiţi, ca de şoarece. Rîdea de el, desigur, îl lua în balon, se credea grozavă dumneaei, atît de grozavă încît îşi închipuia că poate să-l sicîie. Se vedea clar doar, alături era firma sifonăriei, lîngă legume şi fructe. Aşa că răspunse răutăcios:

— 24 48 90! Ora exactă! Dar rămase încremenit: obrazul ei se aprinse ca o flacără, codiţele scurte ca două pămătufuri parcă se zburliră de mînie şi din ochi îi ţîşniră lacrimi de ciudă. Fără un cuvînt, ea se întoarse pe călcîie şi fugi.

— Ei, ce doreşti, grăsuţule? 10 chifle, bineînţeles, şi altceva? Glasul lui nea Fane de la pîine îl făcu să tresară:

— O franzelă! bîlbîi el...

Luă restul. Prin vitrina magazinului văzu cum rochiţa albastră dispare în blocul de vizavi, adică la ei în bloc, numai că ea intrase la scara C.

Îşi aminti că văzuse cu cîteva zile în urmă un camion cu lucruri. Ceea ce-i atrăsese atenţia era un pian. Hm! Probabil atunci se mutase... Nu, sînt noii vecini, se gîndi posomorît. Ceva nelămurit îl necăjea. Porni spre casă, posomorîndu-se din ce în ce mai mult.

Se apucă să-şi scoată cărţile pentru temele de a doua zi... «Ar trebui să-mi învelesc cărţile, hîrtia albastră e după bibliotecă», dar gîndul îl înfurie peste măsură, amintindu-şi că şi ea îi spusese că ar trebui să le învelească. Treaba asta o făcea împreună cu Mache în fiecare an. Mache trădătorul, care gata, îl înlocuise, da, cu acel... hm... Voiculeţ... Dar, mă rog, ce se amesteca ea, ce-o priveau pe ea cărţile şi caietele lui neînvelite? Adică voia să spună că ar trebui să fie mai ordonat, nu? Şi, furios, trînti penarul pe masă. Dar rămase cu gura căscată: etichetele! Cînd le pusese în penar? De unde o fi avînd asemenea etichete frumoase? Etichetele erau acolo. Ia te uită, erau chinezeşti! Unele aveau pe chenar pagode mici, altele lotuşi... Ce frumoase erau! Şi nu-şi dădu seama cînd se pomeni tăind hîrtia albastră. Pe cartea de istorie am să pun eticheta cu pagode... chibzuia el. Hm, dar eu ce-aş putea să-i dau în schimb? Şi grăbit se apucă să caute în sertarul lui cealaltă gumă ne mai întrebuinţată.

Nelson şi piraţii, într-o vară.

Roman foileton de

Ilie Tănăsache

14

Apa înghite tot şi cară tot la vale.

Duce în şuvoaiele ei, în fiecare an, sute şi mii de tone de pămînt, furat malurilor docile, copaci, bărci, oameni şi copii înecaţi, animale ucise.

Cară totul spre mare.

În mii şi mii de ani, şuvoiul neîndurător a asediat atît de violent malul de lut galben, l-a măcinat atît de cumplit în acest asediu încît azi, fluviul e obligat să facă un cot uriaş aici. Un cot larg, care se abate de la linia, o dată dreaptă a curgerii sale, cu peste zece kilometri.

Ocolul ăsta îl făcea acum nava germană desprinsă de mal după exploziile catastrofale din baltă, unde a pierit Fane şi Moţatul, unde turma nazuroasă de godaci a murit sfîrtecată – puzderii. Nelson, Papagalul, Nucu, Ţipirig, Cartuş şi Sindbad? Tăiau harnic cîmpia fierbinte de nisip. În linie dreaptă, acest teritoriu pîrjolit de soarele lui august n-avea mai mult de un kilometru pînă la capătul cheiului de piatră al portului din malul celălalt. Dar ei călătoreau dincoace. Hăt, departe, în urmă, deasupra sălciilor ce însoţeau malul fluviului, abia dacă se zărea dîra de fum a navei fasciste.

— Mor de cald, rosti Ţipirig.

Amiralul mergea în frunte. Cum, necum, dar picioarele lui tocau amarnic nisipul, scoţînd sufletul celor din urmă. Pe obrajii lui Ţipirig apa nu mai contenea să curgă.

Sindbad încheia şirul. Se ţinea aproape de Nucu, în umbra lui doar, zăpuşeala asta l-o ierta cît de cît. Avea limba scoasă afară de un cot. Alerga cu ochii înroşiţi, ameţit, ţintind numai umbra de jos, ce mătura lin nisipul, nu se odihnea o clipă.

— Uf, mor de cald!...

Amiralul îşi ieşi din fire.

— Mă, Ţipirig, m-ai ameţit cu văicăreala asta!

— Dacă mi-e cald!...

— Scoate-ţi cămaşa.

Zoreau în şir, apropiaţi unul de altul, să fure fiecare, cît putea, umbra celuilalt. Şi cum alergau astfel, Sindbad se împletici ca o cotarlă neastîmpărată ce era în picioarele lui Nucu. Nucu se împiedică şi, căutînd sprijin în Cartuş, se prăbuşi peste el. Cartuş se împiedică şi el şi-l trînti pe Ţipirig. Ţipirig pe lunganul de Nelson, iar amiralul înghiţi o gură de nisip, deoarece Papagalul, auzind bufnituri, icneli în urmă îşi zise că nu-i a bună şi iuţi pasul. Spre norocul lui, pentru că cine ştie ce se mai putea alege din cele undiţe.

— Cine a fost cu ideea? molfăi o întrebare, cu gura plină de nisip, Nelson.

— Amirale, piedica a venit din urmă, căută Ţipirig să iasă basma curată.

— Cartuş, tu?

— Amirale, întreabă-l pe Nucu.

— Răspunde, Nucule!

— Să răspundă Sindbad.

Cotarla schelălăia de ceasul morţii, undeva, sub grămada de trupuri.

— Cum, potaia asta bezmetică?!...

Degeaba se mira lunganul. S-a întîmplat şi gata. Mai bine şi-ar fi scuturat nisipul din cap, din sprîncene, de pe obraz. El însă scuipa, parcă înghiţise un pumn de gîndaci.

Doi porumbei răzleţi, rătăciţi, desigur, se rotesc speriaţi în jurul băieţilor. Ce caută oare aici? Acum, acum le vine de hac uliul! Pasărea de pradă se află în adevăr sus, parcă lipită de bolta albastră. Porumbeii o pornesc glonţ spre oraş şi se topesc curînd în soarele ce aleargă spre apus, la culcare. Uliul? Nici nu se clinteşte din înalt. Stă acolo spînzurat. Poate e bine şi răcoare sus.

— Tot nu pricep ce-au avut cu Moţatul, gîndeşte Nucu cu voce tare.

— Poate a fost un glonte rătăcit, e de părere Nelson.

— Crezi?

— De ce n-aş crede!

— Nu ştiu.

— Şi eu zic că a fost un glonte rătăcit.

— De ce, Papagale?

— E greu să împuşti un porumbel cu glonţul.

— Nu mai zi!

— Numai la omul acela...

Lunganul trage din mers cu coada ochiului spre Cartuş.

Băiatul habar n-are despre ce-i vorba. Picioarele lui toacă nisipul încins. Pe obraji curg rîuri de sudoare. Are ochii roşii, roşii. De sete, de căldură. Şi soarele ăsta, deşi a scăpătat destul spre oraş, totuşi n-a luat cu el şi dogoarea nisipului.

— Oricum, omul acela n-a fost ucis de glonţ rătăcit...

Părul lui Cartuş străluceşte nemaipomenit în văpaia soarelui ce aleargă, aleargă spre asfinţit.

Tot aşa, grozav de învăpăiat a fulgerat de cîteva ori în tufişurile de pe grind şi Fane, cu pletele întocmai ca ale lui Cartuş. Băiatul însă n-avea de unde şti. El alerga cu hoarda de cîini după el.

Dincolo, pe malul celălalt, porneşte o împuşcătură. Depărtată, încît apa fluviului – grozav de lat abia dacă se oboseşte s-o care pînă aici. În rest, linişte, linişte. Apa clipoceşte în drumul ei. Păsările s-au astîmpărat. Nici urmă pe grind de turme de godaci. Pe plajă, nici ţipenie de om. Din cînd în cînd, valuri mărunte izbesc în mal. Vin din partea cealaltă, cît mai pot veni, acum stîrnite de vreo şalupă ori remorcher care circulă în port de la navă la navă, cu cine ştie ce ordine, ce treburi.

O salvă de bubuituri plesneşte acolo, în răsărit. Aproape, foarte aproape, încît Cartuş uită ce vrea să spună.

— Parcă a fost pe baltă, amirale.

Nelson ascultă interesat ecourile.

— Pe baltă zici, Papagale?

— Chiar.

— Cu alte cuvinte bombardează mormolocii?

Hă! Hă! Hă!

Din nou izbucneşte aproape salva aceea, pentru a se risipi apoi definitiv în liniştea apelor. Sindbad vine lîngă Nucu, supus, căutînd ocrotire.

— Nu poate fi la baltă.

— De ce, Nelson?

— Nu se mai poate şi gata. Hai, Papagale, ce caşti gura?

Sălciile din malul acesta sînt neobişnuit de groase. Cu mustăţi ţîşnite la jumătatea trunchiului. Semnul apelor din primăvară. Cu rădăcinile răscolite de cohortele de porci.

Ajung aproape de moara de vînt a lui Ordea. Moara, pe mal, pe un val de pămînt galben, apărat de sălcii.

— Echipaaaj! strigă Nelson. Pe loc repaus!

Le face semn să se apropie.

Se strîng toţi în jurul lui. Soarele a ajuns acum la doi metri de apă. Curînd, razele lui roşii vor izbi razant suprafaţa fluviului, învăpăind totul într-o culoare sîngerie.

— Zi-i amirale!

— Nelson priveşte îndelung spre moara lui Ordea, care se iveşte dintre copacii bătrîni.

— Toţi la apel?

Inutilă întrebare. Cum adică, toţi? Dar ce, i-au mîncat ţînţarii, s-au culcat în tufele de alior? Sînt toţi, desigur, inclusiv Sindbad.

Amiralul, tot cu ochii îndreptaţi spre moara de pe malul înalt:

— Ascultă, Cartuş.

— Ascult.

— Urci acolo.

Şi Nelson arătă cu capul spre moară.

— Urc! Şi?

— Cu grijă. Vezi dacă stăpînul e acasă.

— Atît?

— Dar ce voiai? Să te pun să cari moara pînă aici? Vezi ce-i înăuntru şi vii urgent să raportezi. Că avem treabă destulă.

Şi Nelson îi strînse urgent în jurul lui pe ceilalţi, inclusiv Sindbad, să le dea noi ordine.

(VA URMA)

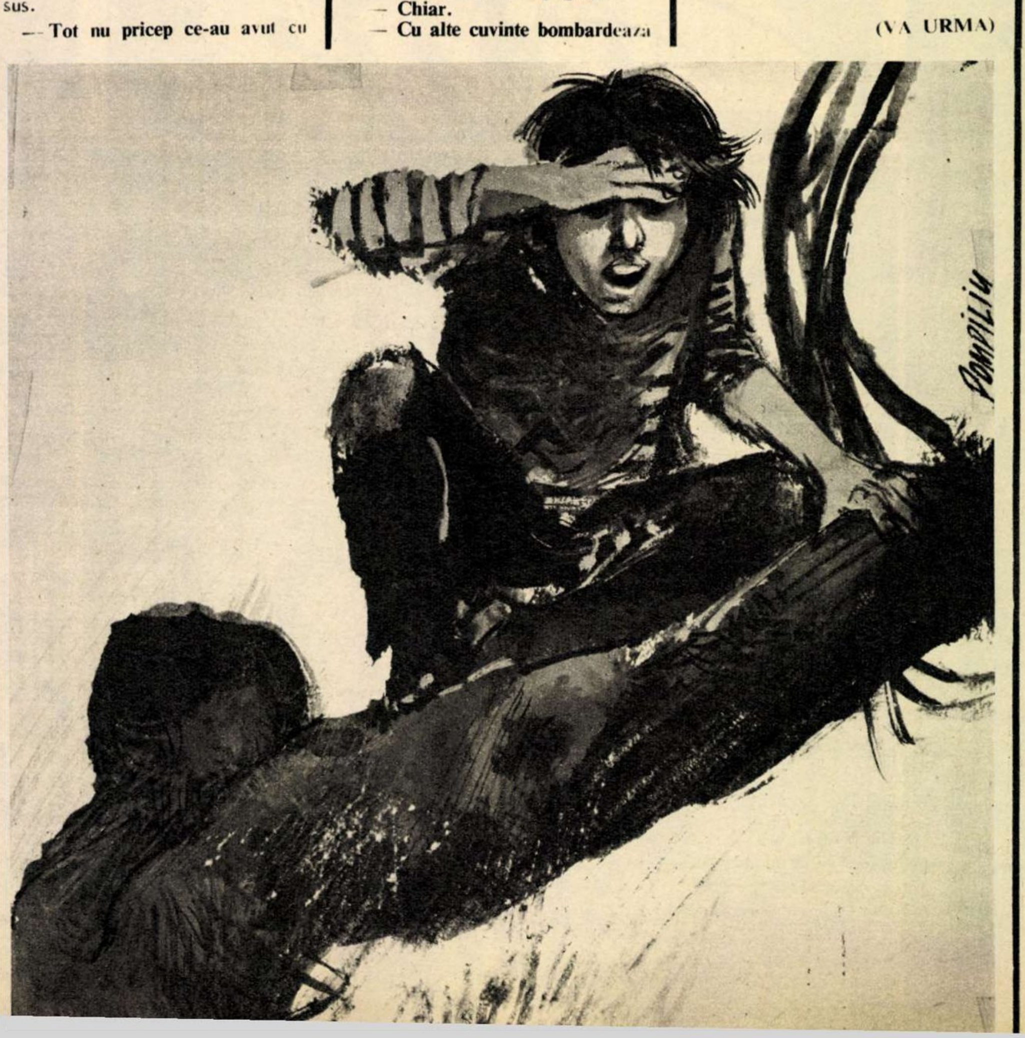

Suratele

POVESTIRE DE Anca Radu

«Ţii surată pîn' la moarte?
Ţin surată, ţin!»

Aşa a început jocul între Ileana şi prietena ei de la ţară, Maria, într-o zi de sărbătoare, cu un an în urmă, cînd fetiţa a venit, ca şi acum, să-şi petreacă vacanţa de vară la mătuşa ei.

De atunci se întîmplaseră o mulţime de lucruri, învăţatul de fiecare zi, sculatul de dimineaţă, joaca pe stradă şi cîte şi mai cîte.

Acum Ileana stătea ghemuită pe iarba deasă a izlazului, privind posomorîtă la o lăcustă şi se gîndea cum începuse de bine ziua, cum a adus-o trenul pufăind şi hurducănind pînă la halta unde o aştepta mătuşa Ioana, cum s-a simţit deodată liberă şi veselă, cum a recunoscut fericită mirosul acela deosebit de ţară, de verdeaţă multă şi de pămînt încins în căldura amiezii, cum a trecut ţanţoşă cu rochiţa ei albă şi sandale noi pe lîngă copiii de pe drum, dîndu-le bineţe aşa, cam din vîrful buzelor. Ei s-au oprit din joacă şi au privit-o stingheriţi, ba chiar cei mai mici s-au pitulat ruşinaţi după cei mari.

Apoi, aşezată pe prispa casei ţărăneşti, s-a simţit singură. Îi era greu să iasă la drum unde se jucau copiii. Ca de fiecare dată la început era înstrăinată, cu toate că îi ştia pe toţi, toţi erau prietenii ei de joacă din verile trecute.

Doar tuşa Oana, care parcă le pricepea pe toate, a deschis deodată uşa de la odaie şi i-a strigat:

— Iete, na, drace! Tot aici erai

Foto: O. CAHANE

Şi eu care credeam că eşti la gîrlă cu ăilalţi. Da' ce stai ca un pui rătăcit de cloşcă? Du-te de te joacă cu ei! Sau nu-i mai ţii minte?! Las' că îi înveţi tu!

Atîta aştepta şi Ileana! Să-i dea cineva ghes! Dar parcă tot îi venea peste mînă. Dădu mai întîi o raită prin ogradă, privi la pomii cu rod îmbietor, luă în trecere două dude şi ieşi. De pe podişcă privi la vale, unde, la o azvîrlitură de piatră era gîrla. Vara seca întotdeauna şi adăpostea în albia ei picioarele neastîmpărate ale tuturor copiilor de pe coastă. Acolo era locul lor, printre pietre şi nisip fin, pe puntea scundă de bîrne, pe care zburau încolo şi încoace, înspăimîntînd bătrînele. Ileana porni încet. Numărul copiilor crescu între timp. Îşi închipui cum a alergat vestea prin tot satul «A venit Ileana de la Bucureşti», şi stinghereala i se mai risipi. Îşi dădu seama că toţi o aşteptau curioşi.

— Ce mai faci, Ileano?

— Bine!

— Ai venit la tuşa Ioana în vacanţă?

— Da!

— Şi o să stai mai mult?

— Da, toată vara!

O iscodise o fetişcană care, pentru că nu îi venise încă timpul să iasă la horă, se mai juca cu copiii la gîrlă. Vorbele uşoare, aproape fără rost, spărseseră gheaţa.

— Pe aici ce mai e? S-au copt fructele?

— S-au copt. Cireşul de la luncă al tuşei Ioana e plin.

— Da? Nu le-a cules? Am o poftă... La Bucureşti nu mă satur niciodată de cireşe. Dar unde-i Maria?

— Trebuie să treacă la deal, cu vacile. Vii şi tu pe deal?

— Aş merge. Să văd dacă mă lasă tuşa. Mă duc s-o întreb

Si alergă înapoi bucuroasă, că o să mearga pe deal, că totul redevenea ca în fiecare vară.

— Tuşică, mă laşi pe deal?

— Te las, dragă, te las. Cum nu? Că tot n-are cine să se ducă la izlaz cu Florica noastră!

— Care Florica? Parcă o chema altfel pe vaca matale!?

— E, pe aceea am vîndut-o, că nu mai dădea lapte. Acum avem o viţică. I-auzi tălăngile! Au început să urce la deal. Du-te şi deschide poarta. Vasilică, ai grijă, mamă, şi de viţica mea, că Ileana nu ştie ea ce trebuie!

— Dar de ce? Cum nu ştiu? Lasă că ştiu!

— Hai, surată, vii pe deal? o strigă o fetiţă cu părul galben, împletit în două cozi groase şi lungi pînă la brîu.

— Maria! sări Ileana bucuroasă că-şi vede prietena de vara trecută. Vin, stai că vin. Ce mai faci, Maria?

— Bine, surată, răspunse fetiţa, muşcîndu-şi îmbufnată buza. Şi îşi căută de treabă, mînînd o vacă bălţată care o luase alăturea de drum.

Merseră agale, suind costişa, pînă la primul popas, pe coama netedă a dealului. Lăsîndu-le în voia lor, copiii şi vreo două femei bătrîne se aşezară pe iarbă, căutîndu-şi de lucru, pînă se săturau vacile de locul acela.

Popasurile astea îi plăceau foarte mult Ilenei. Era o linişte adîncă. Se auzea doar scrîşnetul ierbii ruptă de gurile flămînde şi zumzetul sîcîitor al gîzelor. Il văzu pe Georgel scoţînd din sîn pere văratice, mici şi dulci ca mierea. Ar fi vrut să-i ceară, dar nu îndrăznea. Îl întrebă pe ocolite:

— S-au copt perele?

— A, dă-i, băiete şi ei o pară, că la oraş n-are de unde mînca dintr-astea, sări cu gura una dintre femei.

— Îi dau, îi dau! Nu m-am gîndit.

— Lasă, cum nu te-ai gîndit? Ce, nu te ştie toată lumea de fiul lui Cîrstea zgîrcitul!?

— Ileano, vrei să ne jucăm pietrele? o întrebă fetişcana.

— Vreau. Maria nu se joacă? Maria stătea agăţată de o creangă şi se legăna privind aiurea, ferindu-se parcă înadins de Ileana, care nu înţelegea deloc ce-i venise. Cînd s-au întîlnit era aşa de bucuroasă şi apoi dintr-o dată a tăcut şi n-a mai băgat-o în seamă.

— Las-o, o fi necăjită.

— Păi, cînd ne-am întîlnit nu era.

— Atunci strig-o!

— Maria, nu vrei să te joci cu pietrele?

— Nu, surată.

— Dar tu de ce îi spui Maria? Aud că ea îţi zice surată! spuse mirată fetişcana.

— Păi şi ce dacă?

— Cum şi ce dacă? V-aţi jurat surate?

Ileana rămase fără cuvînt, ghemuită pe iarba deasă a izlazului. Aşa a fost. Acum era tare necăjită. Se gîndea că dacă n-ar fi făcut pozna cu Maria, prima ei zi la ţară ar fi fost minunată. Dar ea uitase şi pentru asta Maria o ocolea şi îi vorbea dintr-o parte, scurt. Uitase ziua aceea de sărbătoare, la sfîrşitul vacanţei trecute, cînd Maria o întrebase:

— Vrei să fii surata mea?

— Surată? Şi ce să facem?

— Uite, ne ţinem de mîini şi eu spun: «Ţii surată pîn' la moarte?» Şi tu îmi răspunzi: «Ţin surată, ţin!» Şi aşa de trei ori. Apoi schimbăm colacii şi vom fi surori pînă la moarte. Vrei?

— Da, vreau, a răspuns atunci Ileana, bucuroasă de jocul cel nou. Apoi a plecat la Bucureşti şi totul i-a pierit din minte. Abia acum înţelegea ea ce însemnatate avea jocul pentru Maria. Ii părea rău şi se simţea prost faţă de prietena ei, care o numea credincioasă sora ei. Nu îşi dăduse seama că jocul acela, care o uimise, nu era un simplu joc de copii, că avea un tîlc deosebit, era o juruinţă de prietenie şi credinţă. Îi era ciudă şi ruşine că uitase. Iar acum nu mai ştia ce să facă, cum să facă să îndrepte lucrurile. Rămase cu capul pe coate, privind întristată colinele molcome din zare.

— Ileano, acum te-ai îmbufnat şi tu? Hai, lasă! La voi, la oraş, n-aveţi obiceiuri dintr-astea ca pe la noi. Aici, cînd două fete se dau de surate, ele sînt ca surorile toată viaţa. Dar tu n-aveai de unde să ştii. Acum du-te la ea şi spune-i «surată» şi să vezi că-i trece.

Ileana, îndemnată de fetişcană, îşi învinse codeala şi ruşinea şi se apropie încet de prietena ei:

— Surată, nu vrei să te joci cu pietrele?

— Ba da, surată! răspunse fetiţa, sărind bucuroasă de pe creanga unde era cocoţată. Apoi o prinse pe Ileana de mînă şi porniră amîndouă vesele, într-o goană zburdalnică prin iarba înaltă a izlazului.

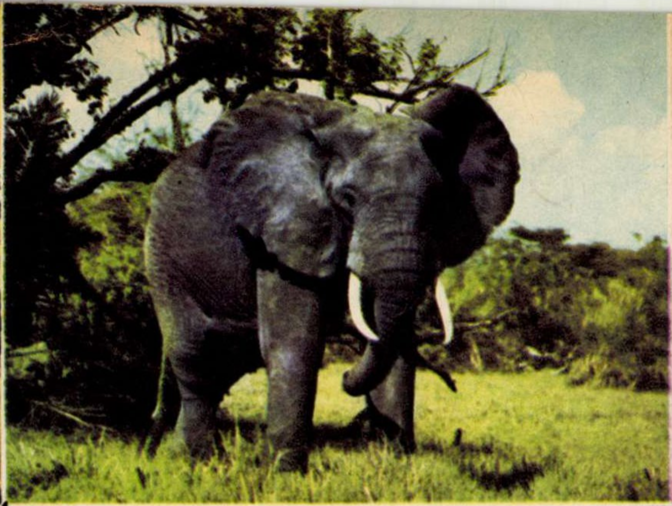
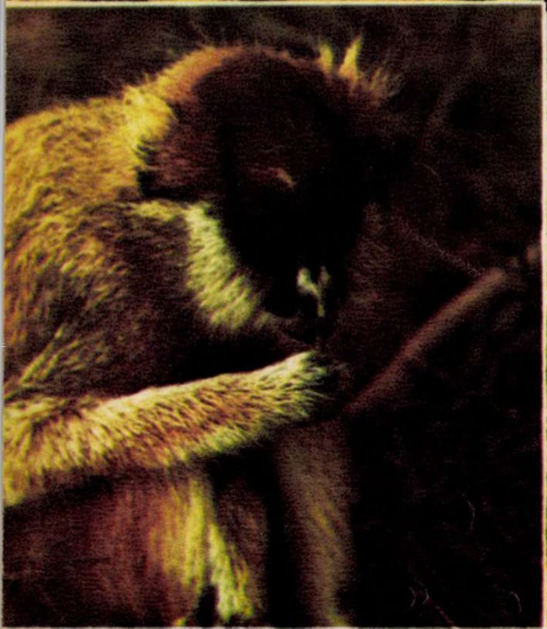

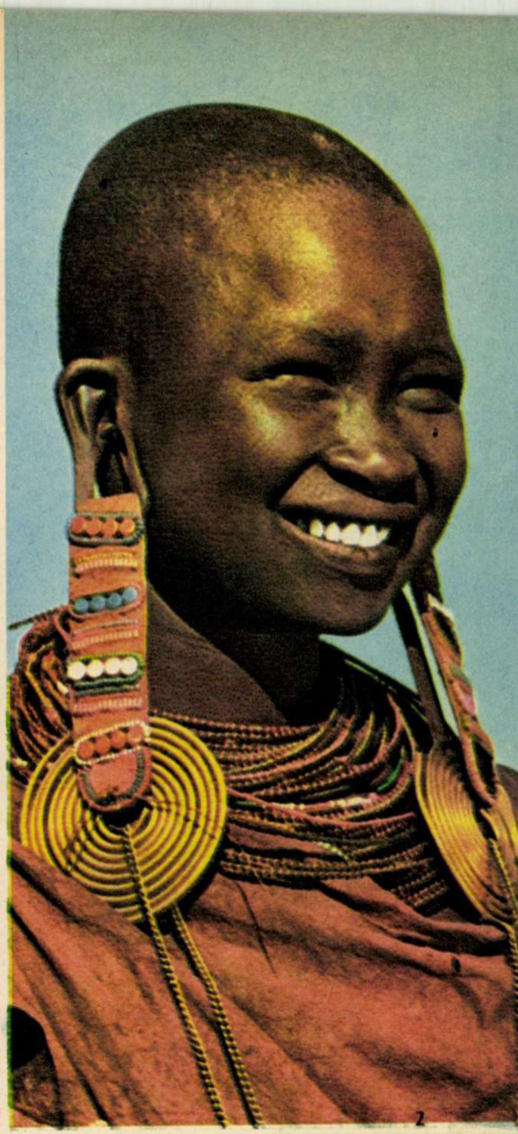
2

ATLAS
DE VACANȚĂ

CĂLĂTORIND PRIN Tanzania

Printre țările prietene pe care le are România pe continentul african se numără și Republica Unită Tanzania, formată din fostul teritoriu al Tanganicăi și al insulelor Zanzibar-Pemba.

Situată pe coasta răsăriteană a Africii, dincolo de ecuator, Tanzania are o suprafață de peste 900 000 kmp. Din capitala țării — Dar Es Salaam (Portul păcii) — mare port la Oceanul Indian, pornesc zilnic vase de mare tonaj, care transportă în cele mai diferite părți ale lumii produse ale solului tanzanian — bumbac, fibre de sisal, piei, cuișoare, ceai, cafea și diferite fructe exotice. În prezent, poporul tanzanian depune însemnate eforturi pentru lichidarea grelei moșteniri coloniale, pentru consolidarea independenței țării, pentru progres economic și social. Importante transformări au avut loc în ultimii ani în numeroase sectoare ale economiei. In ceea ce privește învățămîntul, in Tanzania se desfășoară o vastă campanie de lichidare a analfabetismului, acordîndu-se în același timp o mare atenție formării cadrelor.

Prin intermediul imaginilor realizate de colaboratorul nostru MIRCEA BEC, atlasul nostru de vacanță vă propune o călătorie prin această țară tropicală, pentru a cunoaște astfel cîteva aspecte din trecutul ei zbuciumat, ca și unele date privind viața și preocupările de astăzi ale poporului tanzanian.

- Această fată face parte din tribul Masai, ai cărui membri sînt cunoscuți mai ales ca buni crescători de vite (foto 2). Masaii au o viață seminomadă, iar lucrul cel mai de preț pentru ei îl reprezintă vitele. Niciodată un masai nu va umbla neînarmat cu sabia sau cu arcul și săgeata.

În viața acestor oameni mîndri și cutezători, podoabele ocupă un loc important. Pentru a împodobi cît mai bogat urechile fetelor, încă de la 1—2 ani se efectuează o mică incizie, adăugîndu-se apoi bucățele de lemn de diferite dimensiuni pentru a lărgi cît mai mult partea inferioară a lobului.

- La circa 60 de kilometri de Dar Es Salaam se află mica localitate Bagamoyo, străvechi punct terminus al caravanelor, cunoscut în trecut mai ales pentru fosta piață de sclavi în care oamenii erau tîrguiți la licitație și duși apoi în diferite părți ale lumii. În limba swahili, Bagamoyo înseamnă «Aici mi-am lăsat inima», expresie rămasă probabil de la nefericiții oameni care erau aduși aici din diferite părți ale continentului și vînduți.

Iată un colț al fostei piețe de sclavi (foto 3).

- Populația Tanzaniei este formată din descendenți ai triburilor bantu. Temperamentul vioi al locuitorilor face ca oriunde apare un om cu tam-tamul să se încingă de îndată un dans amețitor, care cuprinde întreaga colectivitate, de la mic la mare. Aceștia pot continua dansul minute în șir fără a obosi (foto 4).

- Pe terenurile fertile din insula Zanzibar, situate la circa 30 km de coasta africană, crește una din principalele culturi pentru export ale Tanzaniei — cuișoarele. Ele au fost aduse și adaptate din insula Mauritius. Arborii încep să dea rod abia în al cincilea an și trăiesc pînă la 100—130 de ani. Principalul oraș insular este Zanzibar. Aici, într-un cadru natural deosebit de frumos, se află muzeul Beit-El-Amani, bogat în colecții de vechi obiecte de artă și cultură ale locuitorilor din această parte a țării (foto 5).

- Artizanii zanzibarezi au fost și sînt renumiți în întreaga lume prin

3

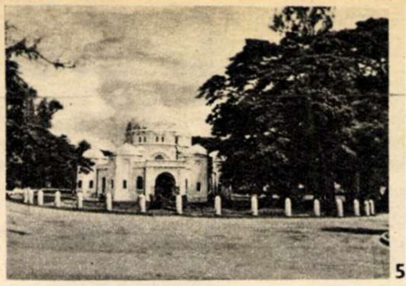
5

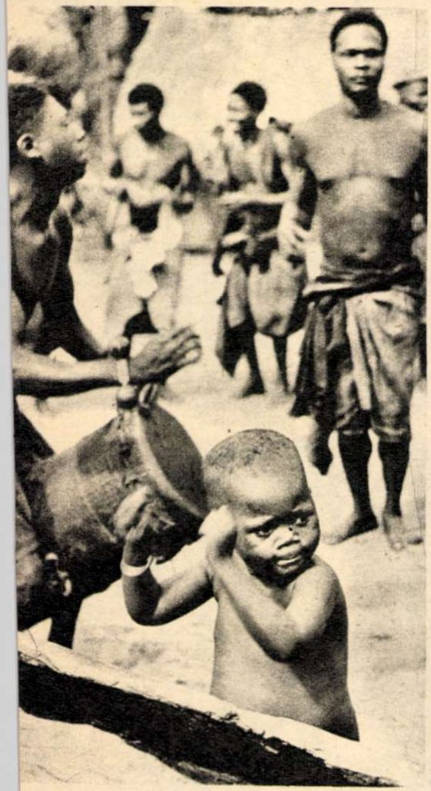
4

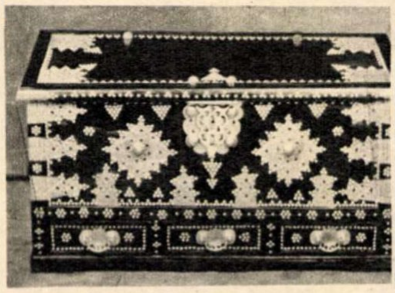
6

7

obiectele de rară frumuseţe executate din aur, argint, fildeş şi lemn de esenţe rare din care este lucrată şi această ladă din lemn numit Maninga (foto 6). Dar celebrele măşti şi statui din lemn de abanos cunoscute în lume sub numele de Makonde sînt executate de celebrii meşteri din sudul părţii continentale a Tanzaniei.

Un mijloc de transport întîlnit în împrejurimile Dar Es Salaamului — caravana de cămile (foto 8).

- Savana nesfîrşită, feerica natură tanzaniană, au o faună şi floră unică. In circa 10 rezervaţii şi parcuri naţionale, animalele trăiesc în libertate. Lei, elefanţi, leoparzi, bivoli, zebre, girafe şi maimuţe trăiesc aici în bună vecinătate (foto 1). În timpul zilei, cînd soarele este dogoritor, leii din parcul naţional din apropierea lacului Manyara îşi petrec mare parte a zilei tolăniţi pe crengile copacilor (foto 7). Leii căţărători coboară doar pentru a-şi potoli foamea şi setea. În nordul ţării se află celebrul parc naţional Serengeti, iar mai la sud rezervaţiile de la Rungwasi şi Selous. Neobişnuitele întîmplări din filmul Hatari au fost realizate în rezervaţia situată nu departe de oraşul Arusha.

- Uriaşii baobabi, arborii de papaia, cu fructe asemănătoare pepenilor verzi, întinsele plantaţii de palmieri, ceai, cafea şi sisal auriu dau peisajului tanzanian un aspect de o rară frumuseţe. Cu toate că a fost adus din Florida abia în anul 1892, sisalul este cultura numărul unu a ţării, Tanzania fiind cea mai mare exportatoare a acestei plante tehnice. Din fibrele lui lungi, se confecţionează covoare, carpete, frînghii şi otgoane.

8

MICUL CAMPION DE PE MALUL DUNĂRII

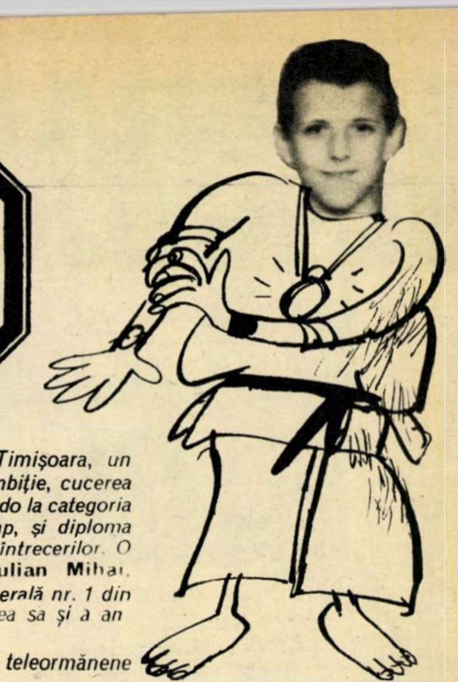

Cu cîtva timp în urmă, la Timişoara, un copil firav, dar vioi şi plin de ambiţie, cucerea titlul de campion republican de judo la categoria 32,5 kg, primind, în acelaşi timp, şi diploma pentru cel mai tehnic judoka al întrecerilor. O răsplată binemeritată pentru **Iulian Mihai**, *elevul de 11 ani de la Şcoala generală nr. 1 din Turnu Măgurele, pentru pasiunea sa şi a antrenoarei lui, Florica Rotaru.*

Un recent popas pe meleaguri teleormănene ne-a prilejuit reîntîlnirea cu micul campion de pe malul Dunării.

Eram la Zimnicea, la una din competiţiile de masă — «Festivalul sportului dunărean» — cînd Iulian, împreună cu colegii săi de la asociaţia sportivă «Chimia», dădeau un «recital» de judo iubitorilor acestui sport din cea mai sudică aşezare a ţării.

Ne-a vorbit despre el antrenoarea lui, cea care i-a făcut cunoştinţă cu judo-ul, cu această îndeletnicire care avea să-i aducă şi prima mare satisfacţie.

«Iulian nu este numai un sportiv merituos. Este în acelaşi timp şi un elev silitor, despre care profesorii au numai cuvinte de laudă. În afară de judo, îi place înotul (trăieşte doar lîngă Dunăre), îi place să citească şi să meargă la cinematograf. Cît priveşte cariera sa sportivă, am certitudinea că atunci cînd va «face» vîrsta, va ajunge, negreşit, în lotul republican de juniori».

Conchidem, amintind că şi alţi doi elevi ai Floricăi Rotaru au urcat pe podiumul de premiere al campionatelor naţionale de judo ale copiilor (locul III-Nicolae Chiosea şi Ion Vişinescu). Nu înainte, însă, de a ura mult succes acestor viitori performeri.

DUMITRU NEGREA

cupa „cutezătorii" la fotbal

Au trecut şapte săptămîni de la începutul noii ediţii a Cupei «Cutezătorii» la fotbal, rezervată pionierilor de la sate. Lupta este în toi, fiecare echipă se străduieşte să acumuleze cît mai multe puncte.

Iată cum arăta clasamentul la data de 2 august 1973:

1. «VIITORUL», Seaca de Cîmp, Dolj;
2. «REAL OTEŞTI», Cungrea Olt;
3. «LUCEAFĂRUL», Spătaru Olt;

4. «VULTURII», Sicula, Arad; 5. «TEMERARII», Săvîrşin, Arad; 6. «VIITORUL», Bujoru, Teleorman; 7. «F.C. RACHETA», Bezdead, Dîmboviţa; 8. «VIITORUL», Cungrea, Olt; 9. «A.S. SILITORUL», Bolintin-Deal, Ilfov; 10. «VIITORUL», Blidari, Bacău; 11. «OLIMPIA», Buda, Buzău; 12. «CUTEZĂTORII», Ştefăneşti, Botoşani; 13) «VOINŢA», Cocorăştii-Mislii, Prahova; 14. «BRĂDUŢUL» Dofteana, Bacău şi «PODGORIA», Orleşti, Vîlcea; 15. «ŞOIMUL», Căşeiu, Cluj; 16. «VOINŢA», Pîrşani-Pieleşti, Dolj; 17. «NUFĂRUL», Stăncuţa, Brăila; 18. «VOINŢA», Bezdead, Dîmboviţa; 19. «VIITORUL», Pietrişul-Găujani, Ilfov; 20. «VICTORIA», Sicula, Arad; 21. «MAGURA», Căşeiu, Bacău; 22. «FACLIA CL.aIII-a A», Pecica, Arad; 23. «VULTURII», Dobra, Mehedinţi; 24. «DINAMO», Vădăstriţa. Olt; 25. «SPORT CLUB VOINŢA», Urzicuţa. Dolj; 26. «LĂSTARUL», Ghioroc, Arad; 27. «PANDURII», Călina, Vîlcea; 28. «AVÎNTUL PIONIERESC», Pecica, Arad; 29. «FORRAS», Izvorul-Lueta, Harghita; 30. «MUGURII», Valea lui Mihai, Bihor; 31. «GLORIA», Socodor, Arad; 32. «VIRTUTEA», Pecica, Arad; 33. «CRAVATA ROŞIE», Pecica, Arad, «MUREŞUL», Pecica Arad; «VENUS», Socodor, Arad.

LA FETE, LIDERUL NU S-A SCHIMBAT

1. «VENUS», Bogdăneşti, Bacău; 2. «CRIŞUL», Sicula, Arad; 3. «DORA», Săvîrşin, Arad; 4. «VOINŢA», Bezdead, Dîmboviţa; 5. «PECICANA», Pecica, Arad.

SECRETARUL JURIULUI
N. DOANĂ

În fotografii: echipele, «VIITORUL», Seaca de Cîmp, Dolj şi echipa «VENUS», Bogdăneşti, Bacău, lidere în clasament.

Cutezătorii 33

ADRESA REDACŢIEI: PIAŢA SCINTEII NR. 1
BUCUREŞTI 33 — TELEFON 17 60 10.

Redactor-şef: MIHAI NEGULESCU
Redactor şef adjunct: OVIDIU ZOTTA
Secretar general de redacţie: IOAN DONCA

Administraţia: Editura Scînteia. Tiparul C.P.C.S. ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ŞI AGENŢIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POŞTALI ŞI DIFUZORII DE PRESĂ. CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE ÎNTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA» SERVICIUL IMPORT-EXPORT, PRESA BUCUREŞTI-CALEA GRIVIŢEI NR. 64—66 P.O.B. — 2001

Redactor artistic: POMPILIU DUMITRESCU
Secretar de redacţie: ROZALIA BARANY

LA BRADUL SINGURATIC

9

Scenariul:
LUDOVIC BOKOR și
VAL DUMITRESCU

Desene:
VIORICA MIHĂESCU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

În tabăra pionierilor sosește locotenentul Rotaru care află despre descoperirile misterioase ale cutezătorilor de pe Dîmbul cu Brazi. Starea de liniște este bine venită. Străinii își fac din nou apariția prin împrejurimi. Începe conlucrarea celor din tabără cu ofițerii de miliție de la sediu.

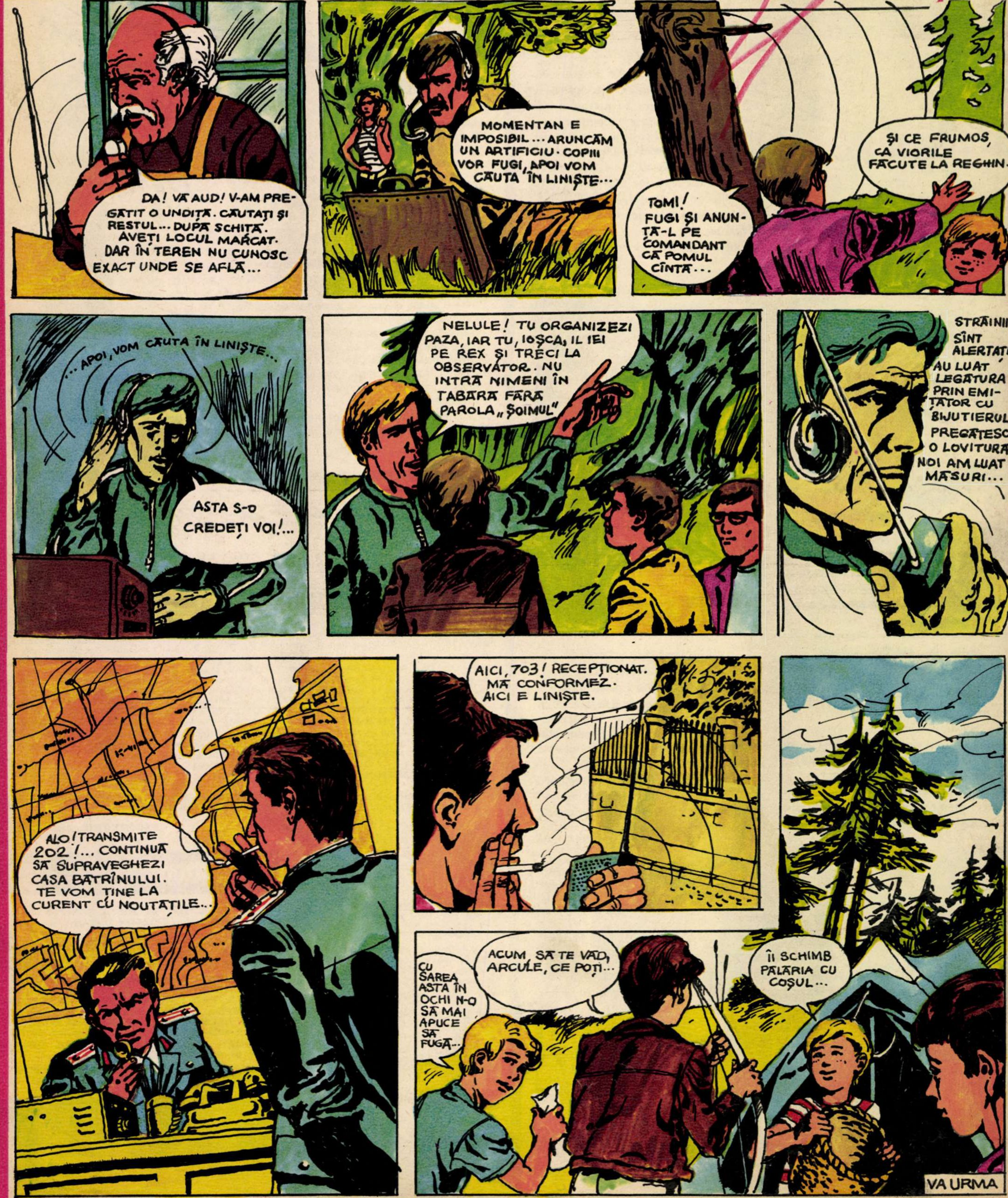
DA! VĂ AUD! V-AM PREGĂTIT O UNDIȚĂ. CĂUTAȚI ȘI RESTUL... DUPĂ SCHIȚĂ. AVEȚI LOCUL MARCAT. DAR ÎN TEREN NU CUNOSC EXACT UNDE SE AFLĂ...
MOMENTAN E IMPOSIBIL... ARUNCĂM UN ARTIFICIU. COPIII VOR FUGI, APOI VOM CĂUTA ÎN LINIȘTE...
ȘI CE FRUMOS, CA VIORILE FĂCUTE LA REGHIN...
TOMI! FUGI ȘI ANUNȚĂ-L PE COMANDANT CĂ POMUL CÎNTĂ...
... APOI, VOM CĂUTA ÎN LINIȘTE...
ASTA S-O CREDEȚI VOI!...
NELULE! TU ORGANIZEZI PAZA, IAR TU, IOȘCA, IL IEI PE REX ȘI TRECI LA OBSERVATOR. NU INTRĂ NIMENI ÎN TABĂRĂ FĂRĂ PAROLA „ȘOIMUL”
STRĂINII SÎNT ALERTAȚI. AU LUAT LEGĂTURA PRIN EMIȚĂTOR CU BIJUTIERUL. PREGĂTESC O LOVITURĂ. NOI AM LUAT MĂSURI...
ALO! TRANSMITE 202!... CONTINUĂ SĂ SUPRAVEGHEZI CASA BĂTRÎNULUI. TE VOM ȚINE LA CURENT CU NOUTĂȚILE...
AICI, 703! RECEPȚIONAT. MĂ CONFORMEZ. AICI E LINIȘTE.
CU SAREA ASTA ÎN OCHI N-O SĂ MAI APUCE SĂ FUGĂ...
ACUM SĂ TE VĂD, ARCULE, CE POȚI...
ÎI SCHIMB PĂLĂRIA CU COȘUL...
VA URMA

TRĂIASCĂ 23 AUGUST!

Cutezătorii 34

JOI, 23 AUGUST, 1973
ANUL VII (309),
16 PAGINI, 1 LEU

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR